

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

မိုးသည်းည

(ဘာချစ်လို့ ချစ်သလောက်)

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၁၄

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃) ကုန်းတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ရွှေပဒေသာအောင်မြင်စက်

အမှတ် ၃၃၊ ကုန်းတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ဖြန့်ဖြူး - ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

မိုးသည်းည

စက္ကန့်

မယ်ခိုင်

မိုးသည်းည/ မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်

စက္ကန့်စာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၂၄ - စာ၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) မိုးသည်းည

ဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့
အချစ်ကို မေ့ထားခဲ့လျှင်...
အချစ်ကို တည်ဆောက်ဖို့
ဘဝကို မေ့ထားခဲ့လျှင်...
လားရာဘက်ချင်းမတူတဲ့
မြားနှစ်စင်းကို ကိုယ့်လက်နဲ့
လွှတ်တင်လိုက်သလိုပါပဲ...
တစ်ချိန်သောအခါ
တစ်စင်းသောမြားသည်
ကိုယ့်ရင်သို့... ..

မြို့ပြ၏ တိုက်တာအဆောက်အဦးကြီးများသည် ဖန်တီးပြုလုပ်
ထားသော အလင်းရောင်အောက်တွင် ထည်ထည်ဝါဝါရှိနေကြ၏။ ည
နှစ်ချက်တီးချိန်မှစ၍ လူခြေတိတ်နေသော်လည်း ဖြတ်မောင်းသွားသော
အားသံများကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်လှတယ်ဟုတော့ မဟုတ်ချေ။ ကားသံ
များသည် တဝေါဝေါ သဲမဲနေသော မိုးသံအောက် တိမ်ဝင်ဖျောက်
သွယ်ချင်နေသည်။

တဒုတ်ဒုတ် ခုတ်မောင်းနေသော မြို့ပတ်ရထားသည်လည်း
အပြီးကြီးစွာပင် မိုးရေထဲ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဖြတ်ပြေးနေ၏။

ဖြတ်မောင်းနေသော ရထားအရှိန်သည် မြန်လွန်း၍ ဘေးမှ
အဝင်များပင် မည်သည့်အပင်ဖြစ်သည်ဆိုတာ မသိကွဲချေ။

ရထားသည် ဥဩသံတစ်ချက်ဆွဲပြီး သိုးကြောင်ကလေးဘူတာ
သို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။

ဝေးနင်းသူနည်းပါးသောကြောင့် အတက်အဆင်းသည် ရင်းလင်း
နေ၏။ ဘူတာဝင်ကြိုတစ်လျှောက် ငိုက်မျဉ်းနေသူများ၊ ကိုယ်ပိုင်အခန်း

သဖွယ် သတင်းစာခင်းကာ အိပ်ပျော်နေသူများကို မရွံ့မလှတော့ရသည်။

ရပ်ထားရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိုအလျောက်ပွင့်သော တံခါးမှတစ်ဆင့် အထုပ်အပိုးများနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ပြီးနောက် ကလေး ပိုးထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ပြီးနောက် ပေရေစုတ်ပြတ်နေ အဘိုးအိုတစ်ဦး၊ ပြီးနောက် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

ထိုအမျိုးသမီးသည် အနက်ရောင်စတိုင်လ်ပင်န်ကို စတိုင်ကျကျ ဝတ်ထားသည်။ ရှေ့ပိတ်ရုရှမိနပ်အနက်ရောင်ခေါက်ကို စီးထား၏။ ထိုအမျိုးသမီးဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီသည် ဒူးအထိရှည်နေသည်။ သို့သော် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းရှိသည်မို့ ထူးခြားပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

ကျောလယ်ခန့် ဆံပင်နီရွှေရောင်ကို နောက်စေ့၌ ခပ်မြင့်မြင့် ချည်နှောင်ထား၏။ မျက်နှာကြောသည် တင်းနေပြီး နှုတ်ခမ်းသည် ပြတ်သားရဲရင့်မည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး ကိုင်ထားသည်က ခရီးဆောင်အိတ်မဟုတ်ဘဲ လက်ပွေအိတ်သာသာသာ ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာထည့်သည်အိတ်လား၊ ရိုးရိုးကိုင်နေကျ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ဖုန်း၊ ငွေ အချို့ထည့်သည့်အိတ်လား ဆိုတာ သံသယကွဲ မသိနိုင်ချေ။

ထိုအမျိုးသမီးသည် မျက်မှန်ကို ချွတ်သည်။ ထိုစဉ် မျက်မှန်

နောက်ကွယ်မှ စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်ဝန်းသည် ဝိုင်းပြီးကြည့်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မေးကျဉ်းပြီး စူးရှနေသည်။

မျက်မှန်ကို ရင်ညွှန့်၍ ချိတ်သည်။ ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ ထီးတစ်လက်ကိုထုတ်သည်။ ထီးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အစိတ်အကျဉ်းသော ခြေလှမ်းတို့နှင့် ခပ်မှန်မှန်ပင် ဘူတာကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာနေသောမိုးကိုလည်း စိုမှာ ကြောက်သည့်ပုံမျိုး မရှိချေ။

လမ်းသည် ကျောက်ခင်းလမ်းဖြစ်သောကြောင့် မိုးရေကျလာချိန်၌ မြေမှုန်များသည် ရွှံ့အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားပြီး ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင်ဒေါက်ဖီနပ်ပေါ် မြင်မကောင်းစွာ တင်ပေကုန်သည်။

အမျိုးသမီးသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း တည့်တည့်လျှောက်လာသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်ပြီးချိန်တွင် အသစ်ကျပ်ချွတ် ခုနစ်လွှာတိုက်ရေတွင် မတ်မတ်ရပ်သည်။ ပြီးနောက် ထီးကိုပိတ်ပြီး လှေကားထောင့်တွင် စနစ်တကျထောင်ထားသည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဘေးဘီဝဲယာသို့ မကြည့်ဘဲ ခတ်ထားသော သော့ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အချောင်းပေါင်းများစွာပါသော သော့တွဲကို ထုတ်သည်။ ပြီးနောက် ကြေးရောင်သောတစ်ချောင်းကို ရွေးချယ်ကာ ဖွင့်သည်။ “ဂျလောက်” မိုးသည် သံမဲဆဲဖြစ်သည်။

“ခဏ ... ခဏ”

ဘာကုသံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် လူတစ်ယောက် ပြေး
ပြီး အမျိုးသမီးရှေ့မှ တိုးဝင်၏။

“ဆောရီး ... မိုးအရမ်းရွာနေလို့ပါ”

ထိုလူသည် အနီရောင်ချည်လွယ်အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထား
သည်။ တက္ကစီပေါ်မှ ဆင်းပြီးခဲ့ဟန်တူသည်။ မိုးရေသည် ထိုလူ
ကိုယ်ပေါ်၌ ပျောက်တိပျောက်ကျားသာ စိုနေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ထိုလူအား စူးရှစွာကြည့်သည်။ အမျိုးသမီး
၏ အကြည့်ကြောင့် ထိုလူသည် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားသည်။

“ဆော ... ရိုး”

ထိုလူမှာ ဘာထပ်ပြောရမှန်းမသိချေ။

စူးရှသော မျက်လုံး၊ တည်တင်းသော နှုတ်ခမ်းက သူ့အား
ဂုတ်မှဆွဲကိုင်လွှင့်ပစ်တော့မယောင် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိတ်ဖွဲ့
စကားပင်မဆိုဖြစ်တော့ဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တက်လာသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် တံခါးကို မူလအတိုင်းဆွဲပိတ်ပြီး သော့ခတ်
သည်။ ပြီးနောက် လှေကားအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းတက်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်အမြင့်စီးထားသော်ငြား လှေကားတက်နေသာ ခြေသံ
သည် တဒေါက်ဒေါက် မမြည်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ငါးလွှာထိတက်လာခဲ့သော်ငြား မောဟိုက်ပုံမရပေ။ ခြေသံ
သည် ရပ်နားခြင်းမရှိ စည်းချက်မှန်နေသည်။

မျက်ဝန်းတွေလည်း တည်ငြိမ်နေ၏။

ထိုလူသည် အေခန်းသော့ကို ဖွင့်နေသည်။

ဖြတ်ကျော်ပြီး ခြောက်လွှာသို့ ဆက်တက်သွားသောအမျိုးသမီး
အား သိသိသာသာ ခိုးကြည့်မိသည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုလူထံသို့ တစ်ချက်မျှ စောင်း
ငဲ့မကြည့်သွားချေ။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ခြောက်လွှာ ဘီခန်းကို တံခါးနှစ်ချက် ဆင့်ခေါက်သည်။ သို့သော်
တံခါးသည် ဖွင့်မလာချေ။ ထို့ကြောင့် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သော့တွဲ
ကို နှိုက်ယူပြီး လွယ်ကူစွာဖွင့်သည်။ ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်သော သတ္တုတံခါး
ဖြစ်သောကြောင့် လျှော့လျှော့ရှုရှုပင် အသံမမြည်ဘဲ ဖွင့်သွားသည်။
ထိုအမျိုးသမီးသည် မိမိပိုင်အခန်းပမာ ဝင်လာသည်။ ပြီးနောက် မီး
လှေကားကို ဖွင့်ပြီး တံခါးကို ကျကျနနပိတ်သည်။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

အိပ်မှုနံရံခွက်နှင့် ထလာသော အသက် ၄၀ ခန့်လူတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ဆိုဖာခုံပေါ် ခြေကလိမ်
ခိုက်ထိုင်ပြီး စီးကရက် မီးညှိသည်။

မီးခိုးငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်ပြီး သွေးအေးစွာပင် ထိုလူအား ခိုက်
ကြည့်သည်။

ထိုလူသည် ဒူးတွေတုန်သွားသည်။ လက်ချောင်းတွေ တုန်ယင်
နေသည်။

“ကို ... ကို ... ဘယ်သူလဲ”

အိပ်မုန်စုံမွှားနှင့် ထလာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးသည် အရှက်ကို မလုံတလုံဝတ်ဆင်ထားသည်။

“သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ သူ့ကို လွှတ်ပေးပါ”

ထိုလူသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ
တုန်တုန်ယင်ယင်တောင်းဝန်သည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးသည် စီးကရက်ကိုသာ ဖိမိယူကာ
သောက်နေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ။ ဟေ့ကောင်မ ... ငါ့အချိန်ကို လုမယ်
မကြံနဲ့။ ခုထွက်သွားနဲ့ ကိုကိုက ဒီနေ့ ငါ့ကို ပေးထားတာ”

“အသည်းလေး ... တော်ပါတော့။ မင်းအခန်းထဲဝင်နေ
သွား ... သွားပါကွာ”

ထိုလူကြီးက စိုးရိမ်ကြီးစွာအော်ဟစ်နေသည်တွင် မလုံတလုံ
နှင့် မိန်းမငယ်သည် အနည်းငယ် ကြောင်နသွားသည်။ ကိုကိုဆိုသူ၏
စကားကို နားထောင်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်တွင်
အမျိုးသမီးသည် လက်ထဲမှ မီးခြစ်ဖြင့် ဒူးကွေးတည်တည် ပစ်လိုက်၏။

“အား”

ဒူးကွေးသည် ကျင်ခနဲ နာသွားပြီး ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

“အား”

“သူ့ကို လွှတ်ပေးပါ။ သူက ဘာမှမသိပါဘူး။ ဒီကိစ္စတွေကို
သူ ဘာမှမသိဘူး”

သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျန်ရှိနေသော နှစ်ဖွာစာမျှ
စီးကရက်ကို ထိုလူ၏လက်ဖမ်းပေါ် ထိုးချလိုက်သည်။

“အား”

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော်လည်း မိုးသံနှင့်နှောနေသည်။
အလုံခန်းများဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က မကြားလိုက်နိုင်ပေ။

“ပြေး ... အသည်းလေး ... မင်း ပြေးတော့”

ထိုလူသည် ပြောလည်းပြောကာ လက်လှမ်းမီရာ ပန်းအိုးကို
ဆွဲပြီး ထိုအမျိုးသမီးထံ ပစ်ပေါက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွမ်းကျင်
စွာ ရှောင်တိမ်းပြီး လေထဲမှ ထိုပန်းအိုးကို ဖမ်းကာ တံခါးဖွင့်ဟန်ပြင်
နေသော မိန်းမငယ်၏ ခေါင်းသို့ ပစ်ပေါက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း
မှာပင် ထိုလူ၏လက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်ပြီး ခေါင်းစည်းကြိုးကို ဖြုတ်ကာ
လက်တွင်ပူးချည်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခြေဖျားဖြင့် ဒူးကွေးကို ဆောင့်
ထန်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်စေသည်။

လှုပ်ရှားမှုများသည် လျှပ်စီးလက်သလို မြန်ဆန်ပြီး သန်မာ
နေသောကြောင့် ထိုလူသည် ဘာမှမတတ်နိုင်လိုက်ချေ။ ထိုလူရုန်းမရ

နိုင်အောင် တုတ်နှောင်ထားပြီးနောက် ခေါင်းတွင် သွေးများ ပေကျံနေသော မိန်းမငယ်ထံ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။ မိန်းမငယ်သည် တုန်ယင်ချောက်ချားနေသည်။ မျက်လုံးများသည်လည်း ပြေးလမ်းကို ရှာဖွေနေ၏။ သို့သော် လမ်းအားလုံးသည် ပိတ်လမ်းများသာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မိန်းမငယ်၏ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲသည်။

“အား”

မိန်းမငယ်က နာကျင်စွာ အော်ညည်းသံသည် စူးရှနေ၏။ ထို့ကြောင့် တိတိပေါ်အုပ်ထားသည့် ဇာပဝါကို ဆွဲယူပြီး လုံးချေကာ ပါးစပ်ထဲ သိပ်ဝင်ထားလိုက်သည်။

ခေါင်းမှသွေးများ တစက်စက်ကျနေသည်။ သို့သော် ဆံပင်ကို ဆွဲပြီး ထိုလူကြီးနားသို့ ခေါ်လာ၏။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

အေးစက်မာကျောသော အသံတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဗူးထောက်ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ခြေကလိန်ချိတ်ကာ ထိုင်ပြီး တစ်ခွန်းချင်း မေးနေသည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

ထိုလူ မဖြေပါ။ အံ့ကို ကြိတ်ထား၏။

“ကျွန်ုပ်ကို သတ်လိုက်ပါ”

ထိုအမျိုးသမီးသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ထရစ်

သည်။ ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကြည့်၏။ မျက်စိထဲတွင် သံရှိက်တူတစ်ချောင်း ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတူကို ဆွဲယူပြီး မူလနေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကို သတ်လိုက်ပါ”

အမျိုးသမီးသည် ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးပြန်သည်။ ပြီးနောက် တူကို မြှောက်လိုက်ပြီး သွယ်လျသော မိန်းမငယ်၏လက်ညှိုး တစ်ချောင်းကို ခွပ်ခနဲ ထုချေလိုက်သည်။

“အား”

အော်သံသည် လုံး၍ တိုးတိုးသာ ထွက်လာသည်။ ထိုလူကြီး ပြာဝေသွားသည်။ မိန်းမငယ်၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ မိန်းမငယ်သည် ထိုလူကြီးအား ကြည့်ပြီး အားကိုးတကြီး အကူအညီ တောင်းနေရှာသည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကို သတ်ပါ”

အမျိုးသမီးသည် တူကိုမြှောက်ပြီး ဒုတိယတစ်ချက် ထုပြန်သည်။

ထိုလူကြီးမျက်လုံးကို ပိတ်ထားသည်။ အံ့ကို ကြိတ်ထားသည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

တူညီသော မေးခွန်းကို ဆက်သုံးသည်။

“ကျုပ်ကို သတ်ပါ”

တူညီသော အဖြေကိုသာ ဆက်ဖြေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး စိတ်မရှည်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားတစ်လက် ထုတ်လာသည်။ ဓားသွားသည် ထိုလူ၏ မျက်လုံးအနီး ချိန်ချယ်သည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ကို သတ်လိုက်ပါတော့”

ထိုအမျိုးသမီးသည် စိတ်တိုသွားပုံရသည်။

အကြည့်များ ခက်ထန်လာသည်။

ဓားသွား မျက်လုံးအနီးမှ တဖြည်းဖြည်းလျှောကျလာပြီး ပါးကို နှစ်ချက်တိတိ မွန်းလိုက်သည်။

“အား”

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

ထိုလူကြီးသည် အသည်းမာစွာပင် မဖြေပါ။ ထို့ကြောင့် နောက်ပါးတစ်ဖက်တွင် ဓားဒဏ်ရာ နှစ်ချက် ပေးပြန်သည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ဆီမှာ မရှိဘူး”

“ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“ပြောရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးမှာလား”

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုလူအေး”

စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်နိုင်တော့ချေ။ အသံတိတ် ပြောင်းဝတ်ထားသော သေနတ်သည် ထိုလူကြီးနဖူးထက်၌ အငွေ့ ချေးရေးထွက်နေလေပြီ။

ပြီးနောက် မိန်းမငယ်ထံသို့ ချိန်သည်။

မိန်းမငယ်သည် ကြောက်လန့်တကြား တုန်လှုပ်နေသည်။ မျက်ရည်တွေအိုင်ထွန်းနေသောအကြည့်ဖြင့် ချမ်းသာပေးရန် တောင်းဆို နေသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ကံဆိုးသွားခဲ့ပါပြီ။

နဖူးတွင် သေးငယ်သောအပေါက်တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီး သွေးများ ကျလာသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် လက်ကို ပဝါဖြင့် သုတ်ပြီး ပဝါရော၊ သေနတ်ရော၊ မောင်းချဓားကိုပါ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ စနစ်တကျထည့် သည်။ ပြီးနောက် လက်ကိုင်အိတ်အနက်ရောင်ကို ထုတ်ဝတ်ပြီး လဲကျ သောဆုံးနေသော မိန်းမငယ်၏ ကိုယ်ပေါ် ခွကျော်လာသည်။ တံခါးရွက် နှင့် ခွင့်သည်။ ပြီးနောက် စနစ်တကျပြန်ပိတ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မကြည့်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဆင်းလာ သည်။

မြေညီထပ်သို့ရောက်လာသည်။ တဝေါဝေါ သည်းနေသော

မိုးသည် မစသေးချေ၊ ထို့ကြောင့် ရေစက်ပင်မခြောက်သေးသော ထီးတံ
ဖွင့်ဆောင်းပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ခွာသွားသော အမျိုးသမီးကို တစ်စုံတစ်
ယောက်က စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ထိုအမျိုးသမီး
မတွေးမိတာ အမှန် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆူးပန်းဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်လောကသားများ ပိန့်ပိန့်တုန်အောင် ကြောက်
နေရသူ ဖြစ်၏။

ဆစ်လွှားသည် ဆွဲလက်စပန်းချီကို အောက်ခြေ၌ ဆိုင်းထိုး
ပြီး အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ထိုပန်းချီကားသည် ဆွဲနေတာ တစ်ပတ်မျှကြာပါပြီ။ မပြီးနိုင်ပါ။
ကြောက်၍ ပြန်ပြန်ဆွဲနေရသည်က ပိုများသည်။ အနက်ရောင်ဆေးသား
များကို အမျိုးကျသုံးရ၍ ပညာသားမပါလှသည်။

ပန်းချီကားထဲတွင် မိုးသည်းနေသည်။ ခံစားမှုသည် ဆန့်ကျင်
နေသည်။ အမှောင်ထုကြီး စိုးနေချိန်၌ မိုးသည် သည်းသည်းမိမိရွာသည်။
သို့သော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း အမှောင်ထဲ ရဲရဲဝံ့သွားနေသည်။

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီတစ်နှစ်တာအတွင်း ဆွဲခဲ့သမျှသော
ပန်းချီကားထဲတွင် ထိုပန်းချီကားသည် သူ့အတွက် စိတ်တိုင်းအကျဆုံး
ဖြစ်နေသည်။

ပန်းချီထဲမှ မော်ဒယ်ကိုတော့ အားနာမိသည်။ ခွင့်မတောင်းဘဲ
ဆွဲလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမော်ဒယ်သည် ဇုရုပြီး ကြောက်စရာ မျက်နှာ
အနက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်များက လူတစ်ယောက်၏

စိတ်ထဲထိ ကြည့်သည်ဟု ခံစားရသည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် လေးနက်ခြင်း၊ ခက်ထန်မာကြောခြင်း၊ အေးစက်တည်ငြိမ်ခြင်းများ ဖျော်ဝင်နေ၍ သူပင်လျှင် ယောင်နုနုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအကြည့်များကို သူ့စိတ်ထဲ စွဲနေမိသည်။ တည်တင်းသော ထိုနှုတ်ခမ်းအနီရောင်တစ်လွှာသည် စိတ်ထဲ စွဲမြဲ၍နေသည်။ စုတ်တံကိုကိုင်ပြီး ရေးခြစ်ချင်လောက်အောင် သူ့စိတ်ကို ဆွဲခေါ်နေသည်။

သို့သော် ပုံရိပ်သည် ရင်ထဲမပြည့်စုံသလို ခံစားရ၍ မရေးခြစ်နိုင်သေးချေ။

ထိုပန်းချီကားကို နိသင်းညဟု နာမည်ပေးမိသည်။ ဘောင်ပြင်စနစ်တကျ ကွပ်ပြီး ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ယိမ်းနေချိန်တွင် အခန်းဝဆီမှ ဆုညသံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

ဆုညသံဆိုသည်ကို သိသည်။ တံခါးအလုံပိတ်ထားသောကြောင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးသာ ကြားနေရသည်။ အသံသည် လုံး၍ညံ့ဖွဲဖွဲနေသည်။

သူ အံ့သြသွား၏။

ပန်းချီကားကို ခုံပေါ်၌ ထောင်ကာ အခန်းတံခါးဝနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။ တံခါးရွက်ကို နားဖြင့်ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

သူ အံ့သြသွား၏။

ဤတိုက်ကို သူပြောင်းလာသည်မှာ ခြောက်လခန့် ရှိပါပြီ။

အချိန်တိုင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တံခါးချပ်များသည် ထူသောကြောင့် အသံလုံသည်။ လှေကားအတက်အဆင်း ခြေသံကိုပင် ကြားရခက်ခဲ၏။ ဘာကိစ္စဖြစ်လို့လဲ။ ဘာကြောင့် ဆုညနေတာလဲ။ တစ်ခုခု ချွေးပြီဆိုတာ သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ချောင်းကြည့်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ရံဝတ်စုံနှင့်လူများ ရွပ်ထွေးနေသည်။ ထိုလူများသည် တစ်ခုခုကို သယ်ဆောင်နေသယောင် ရှိ၏။ သူ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ရဲများ သယ်ဆောင်တယ်ဆိုပါက ထူးဆန်းမှုတစ်ခုရှိပြီဟု သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တံခါးကို ဝှန်းခွင့်လိုက်သည်။ သူ ချက်ချင်း နာခေါင်းပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ဆိုးဝါးသောအနံ့ဖြစ်သည်။ ထိုအနံ့မျိုးကို သူတစ်သက်တာ နှင် တစ်ခါမျှ မရှု့ခဲ့ဖူးချေ။ အနံ့သည် ပြင်းလွန်း၍ အော်ဂလီဆန်ချင်သေးသည်။ အနံ့ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရသောကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းပြီး မျက်ရည်များပင် ဝိုင်းလာသည်။

ရဲများအားလုံးသည် နာခေါင်းတွင် mask များဖြင့် အကာအကွယ် ယူထားကြသည်။

သူ့မျက်ချင်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

“အွတ် ... အွတ်”

ဖျို့လာသော်ငြား အစာမရှိသေးသော ဗိုက်သည် အန်ခြင်းငှာ

မတတ်နိုင်ပါ။

“ဆိုးလိုက်တဲ့အနံ့”

သူ မျက်နှာနက်မက်ကို တွန့်ချိုးပြီး စောစောကမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

သူ အံ့သြသွား၏။ ရဲများ မနိုင်မနင်း မသွားသူမှာ လူသေ အလောင်းဆိုတာ မေးစရာပင် မလိုလောက်အောင် သိသာလွန်းနေသည်။

“ဘယ်သူ သေတာလဲ”

သူ ပို၍ပင် အံ့သြသည်။ ပုပ်ပွနေတဲ့ထိ သေနေတာတောင် မသိတဲ့အခြေအနေက သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။ သူ ဝရန်တာရှေ့ ထွက်ရပ်သည်။

ဟိုတစ်စ သည်တစ်စလုနီးထားသော သူ့အင်္ကျီများသည် လေ အလာတွင် ဝေ့ဝဲ၍နေသည်။

ထိုအင်္ကျီများကို ထောင့်သို့ ဆွဲကွဲကာ ဝရန်တာမှ ငုံ့ကြည့် သည်။ နာရေးကူညီမှုအသင်း၏ ကားထိ အလောင်းကိုထည့်သွားနေ သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ ပို၍ အံ့သြသွားသည်။ အလောင်းသည် နှစ်လောင်းဖြစ်နေ၏။

ရင်ခုန်နှုန်းသည် တစ်ခန်းစိန်းပြန်လာသည်။

လူသေက အန္တရာယ်မရှိသော်ငြား လူသေရှိသည်ဆိုသော အသိ က စိတ်ကို ချောက်ချားစေသည်မှာ အမှန်ပါ။

“တု ... တု ... တု”

သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ချောက်ချားနေချိန်၌ ဝင်လာသော နန်းမို့ စိတ်ပျက်သွားသည်။

ပုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ နှိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ သူ နှုတ်ခင်းသည် ပြုံးသွား၏။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော သူ့စိတ်တွေက ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်း မသိချေ။

“ဟလို”

“နီးပြီလား”

“အင်း ... နီးပြီ။ တံခွေရော”

“နေ့လယ်စာတောင် စားပြီးနေပြီ”

“အစောကြီးပါလား။ ခုမှ ဆယ်နာရီပဲရှိသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်။ အခေါ်ကြီးက သည်နေ့စော့ချိုးသွားမှာမို့ တံခွေ နေ့လယ်စာကျွေးထားတာ။ ကို ဒီနေ့ မိုးသည်းညစ်နင်းချီ အပ်မှာ အတတ်လား”

“အင်း ... ခဏနေရင် အပြင်သွားတော့မှာ”

“မနက်စာရော စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... အပြင်သွားမှ တစ်ခါတည်း ပေါင်းစားတော့မှာ”

“ဒါဆို ရေသွားချိုးတော့လေ။ တံခွေ ပုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အင်း ... ကိုယ် ညနေကျမှ ပုန်းပြန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

သုတေသန

ဖုန်းလိုင်းသည် တတုတုနှင့်ပြတ်တောက်သွားသည်။ သူမုက်နှာ
သည် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွား၏။ ယခုချိန် သူမုက်ဝန်းထဲ မြင်ယောင်
နေသည်က ကြည်စင်ရှင်းသန့်သော ဝါးတံချွန်မျက်နှာဖြစ်သည်။

တံချွန်ကို သူ သိပ်ချစ်သည်။ ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်သည်။

တံချွန်၏အသံလေးက သူ့အတွက် အားဆေးဖြစ်သည်။ ခွန်အား
ဖြစ်သည်။

မနက် အိပ်ရာထချိန်၌ တံချွန်၏အသံလေး ကြားလိုက်ရလျှင်
သူတစ်နေ့တာလုံးအတွက် ကြည်လင်ရှင်ပူစေသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲ
သော ဘဝလမ်းခရီးတွင် မည်မျှပင် အခက်တွေ့ပါစေ ရင်ဆိုင်ဖို့အင်အား
များ ရှိနေသည်။

တံချွန်၏ဘဝကို သူသည် ကာကွယ်ပေးချင်သည်။ တံချွန်ရှေ့၌
မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးချင်သည်။

တံချွန်က အားကိုးထိုက်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။
ထိုစိတ်နဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်လာခဲ့သည်။

တံချွန်ကသာ သူ့ဘဝဖြစ်သည်။ တံချွန်အတွက်လည်း သူသာ
လျှင် တံချွန်၏ဘဝဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူ၏မနက်ဖြန်တိုင်းသည်
တံချွန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရှိလာတိုင်း လောကကြီးကို အစွမ်းမပေး
ရလေအောင် တံချွန်က စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပေးနေသည်။ ကြီးစားပါ ကိုရယ်

လို့ မပြောသော်ငြား ကို ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ကားချပ်ပို့လိုက်ပြီလား၊
နေကောင်းလား ဆိုသည့် စကားလေးနဲ့တင် သူထံ ပျောက်လုပျောက်ချင်
အားမာန်တို့ ပြည့်လာရ၍ ယခု သူသည် နာမည်အတန်အသင့်ရှိသော
ပန်းချီဆရာလေးအဖြစ် ရပ်တည်ခွင့်ရလာသည်။

တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲလုပ်ရန်လည်း စီစဉ်လျက် ရှိသည်။
စားဝတ်နေရေးအတွက် အချို့ပန်းချီကားများကိုလည်း သူငယ်ချင်း
သက်နိုင်၏ ပန်းချီခန်းတွင် တင်ခဲ့သည်။ စန်းကြောင့်လား၊ ပညာကြောင့်
လား မသိပါ။ သူ ဆွဲသမျှပန်းချီကားတိုင်း အရောင်းထွက်၏။ ထို့ကြောင့်
အိမ်ကိုပင် စပေါ်ပေးပြီး နှစ်ချုပ်စာငှားနေနိုင်ခဲ့သည်။

သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးသည်။

ပြီးနောက် မီးပူတိုက်ပြီးသား အင်္ကျီကို စမတ်ကျကျ ဝတ်သည်။
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပြီးသွား၍လား မသိ၊ စိတ်သည် ညည်းမနေတော့ပဲ
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။ စိတ်ကြိုက် ခြယ်မှုန်းပြီးသွား၍ ကျေနပ်သည်။

ထိုပန်းချီကားကို သေသေချာချာ ထုပ်ပိုးမည်ကြံခိုက်တွင် သူ
နိုင်တွေသွားသည်။

လက်ရာကောင်းသည်ဟု ခံစားရသောကြောင့် နှမြောမိသည်။

ပန်းချီကားကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက် အဝေးမှကြည့်လိုက်နှင့်
အမျိုးမျိုးကြည့်နေမိသည်။

ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ ခေါက်အိတ်လေးကို စမ်းမိသည်။ ပိုက်ဆံ

အိတ်သည် ပြားချပ်နေသည်။

ခေါက်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထောင်တန် သုံးရွက်ကိုသာ အထီးကျန်စွာ တွေ့ရသည်။ လိုင်းကားစီးရန် နှစ်ရာ တန်၊ ငါးဆယ်တန်ပင် မရှိ။

သူ ထိုပန်းချီကားကို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆွဲပြီး သမ္မုသော ကားချပ်များကို လှန်ကြည့်ပြန်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ထိုမိုးသည်းညကိုသာ ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စောစောက အဖြစ် အပျက်ကို မြင်ယောင်မိလာသည်။

ရောယောင်ပြီး အနံ့ခံကြည့်သည်။ စိတ်ကစွဲနေ၍လား မသိ။ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့သည် စွဲနေသေးသလို ခံစားရသည်။

ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ကြက်သီးထလာသလားဟု ထင်ရသည်။ စိတ်မလုံချင်လာတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တံခါးကိုသာ အသေအချာ သော့ခတ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခိုက်ထဲ တဝှံ့ရှိမြည်လာသောကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးစားရန် စိတ်ကူးသည်။ ဆယ်တန်နာရီထိုးပြီးနေပြီမို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သည် သိမ်းစ ပြုနေသည်။

“အဒေါ် ... မုန့်ဟင်းခါးရသေးလား”

“အေး ... ရတယ်လေ။ နှစ်ပွဲစာကျွန်သေးတယ်”

“တစ်ပွဲဗျာ။ အလွတ်ပဲ”

အိတ်ထဲ ငွေနှည်းနေသောကြောင့် အိုးဘဲဥ၊ ပဲကြော်ပင် မထည့်တော့ဘဲ ချွေတာမိသည်။

“ပဲကြော်ထည့်ပေးပါမယ်ကွယ်။ မောက်သည်တွေပဲ။ သုံးရာပဲ ပေးနော်”

သဘောကောင်းသော ဆိုင်ရှင်က ပဲသီးစိမ်းလေး၊ နံနံပင်လေး နှင့် စေတနာပါပါ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“မောင်ရင်က ဟိုတိုက်ကနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်နလွှာလဲ”

“ငါးလွှာပါ။ အေခန်းလေ”

“လူများ အံ့သြစရာ တော်တော်ကောင်းတယ်နော်၊ ဒါကြောင့် အခေါ်က တိုက်ခန်းမှာ မနေချင်တာ”

“ဘာလို့လဲ။ တိုက်ခန်းက ကောင်းပါတယ်။ လုံခြုံတယ်လေ”

“လုံခြုံလွန်းတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်ပြတ်တာပေါ့။ ဘယ်နယ်ဟယ် ... အလောင်းတောင် ပုပ်မှ သိရတယ်ဆိုတော့”

“ဗျာ”

ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသော အခေါ်ကြီးသည် သူ၏

အာမေဇိုတ်သံကြောင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးနောက် သူ့အား တအံ့တဩ စူးစမ်းသည်။

“မောင်ရင် မသိဘူးလား။ မောင်ရင်ရဲ့ အပေါ်ထပ် ခြောက်လွှာမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်လေ”

“ဗျာ”

သူ ဆက်၍ပင် မစားနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။

ရိုးရိုးလူသေမှုဟု မတွေးခဲ့သော်ငြား လူသတ်မှုဟုလည်း မတွေးခဲ့မိတာ အမှန် ဖြစ်သည်။

“အို ... မောင်ရင် မသိသေးဘူးပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လေ့လာဦး မောင်ရင်လေးရဲ့ နီးနီးကြားကြား နေပါဦး။ မင်းနယ်ကွယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု အားနည်းလိုက်တာ”

“လူသတ်မှု ဟုတ်လား အဒေါ်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ တံခါးလုံလုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလောက် မလုံခြုံပါဘူးလို့။ သေနတ်ကြီးနဲ့ ပစ်သတ်သွားတာတောင် ပုပ်ပွမှ သိရတယ်လို့”

“ဗျာ ... သေနတ်နဲ့ပစ်တယ် ဟုတ်လား”

“သေနတ်သံဆိုတာ နည်းတဲ့အကျယ်လားဟယ်။ တစ်တိုက်တည်းနေပြီး မသိတာ အံ့ပဲ။ အနံ့ထွက်လာမှ သိကြကုန်တာတဲ့။ အလောင်းက ယင်တောင်အုံ့နေပြီဆိုပဲ။ မောင်ရင်သာ တစ်တိုက်တည်း

နေပြီး မသိတာ။ ဂျာနယ်ထဲတောင် ခုချိန်ပါနေလောက်ပြီး မနက်က ဆို သတင်းထောက်တွေ အံ့ခဲနေတာပဲ”

အခေါ်ကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း စကားရပ်သွားပြန်သည်။ သူ ဆက်မစားနိုင်တော့ချေ။ သေနတ်ဇက်ရာနှင့် သေသွားတယ်ဆို သည့်ကိစ္စကို မုန့်ဟင်းခါးထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ရဲတွေက စစ်လိုက်တာဆိုလည်း စုံနေတာပဲ။ သေသွားတဲ့ လူက မိန်းမရှုပ်တယ်ဆိုပဲ။ မိန်းမကြီးက နိုင်ငံခြားမှာဆိုလား။ အခု တွဲသေတဲ့ မိန်းကလေးက နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ မိန်းမကောင်းလေးလည်း ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ သတ်ဖြတ်သွားတဲ့လူကလည်း အင်မတန် ရက်စက်တဲ့၊ လက်ချောင်းတွေကိုတောင် တူနဲ့ရိုက်ချေသွားတာတဲ့။ မသေခင် တော်တော်နှိပ်စက်ခံခဲ့ရပုံပဲ။ ယောက်ျားရဲမျက်နှာမှာ ဆို ငါးများ ကင်ခါနီး အမွှမ်းခံထားရသလို ဓားရာတွေ အမြောင်းအမြောင်းဆိုပဲ။ အမယ်လေး ... အသည်းကျွန်းပါတယ်”

ပြောသောအခေါ်ကြီး မဆိုထားနှင့် နားထောင်နေရသော သူ စင်လျှင် ကြက်သီးထချင်လာသည်။

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူသတ်သမား။ မောင်ရင်သာ အနံ့မရတာ ခုနစ်လွှာက အတက်အဆင်းတွေနဲ့ ခြောက်လွှာအထက် မိသားစုတွေဆို အနံ့ဆိုးကို မခံနိုင်တော့လို့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားတဲ့ ဆိုပဲ”

အခေါ်ကြီး၏စကားက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော်ငြား သူ
စိတ်တိုသွားသည်။

စားသုံးသူရှေ့တွင် မသတိဖွယ်ကိစ္စရပ်ကို မဆင်မခြင်ပြော၍
သိပ်မကြည်ချင်ပါ။ ထိုအကြောင်းအရာကြီး ကြားလိုက်ရမှတော့
ဒီမုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ သူ ဘယ်လိုလုပ် စားဝင်တော့မှာတဲ့လဲ။

ထို့ကြောင့် ရေနွေးတစ်ကနီကပ်ပင် ဖိခံကာ မသောက်တော့
ဘဲ ငွေရှင်းသည်။

“ဟဲ့ ... အရည်ပိုတောင် မတောင်းတော့ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်စားလို့ရတော့မှာလဲဗျာ”

အမီးငွေ ခုနစ်ရာကိုသာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ယူပြီး ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ ထိုလူသတ်မှုပုံရိပ်သည် စွဲထင်
၍ နေလေတော့၏။

စိတ်စွဲနစ်နက် ထင်ဟပ်လိုက်သည့်အခါ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ဖြစ်လာတော့သည်။

အေးစက်သောမျက်ဝန်းတွေက ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်နေသည်။

ထိုပန်းချီကားကို ဆွဲနေသော သူကိုယ်တိုင်ပင် မကြည့်ရဲတော့
ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆွဲလက်စပင် ပိတ်ဖြူအုပ်၍ ရပ်တန့်ထားသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ရင်တွင်းခံစားချက်ကြောင့် သက်နိုင်၏
ပန်းချီခန်းသို့ ရောက်လာရသော်လည်း ငူငူဒိုင်ဒိုင် ဖြစ်၍နေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ တံချွန်ပုန်းမရလို့လား”

မှန်ပါသည်။ ပုန်းလှိမ်းတွေ မကောင်းသောကြောင့် မန္တလေး
တွင် ရှိသော တံချွန်နှင့် သည်တစ်နေ့လုံး စကားမပြောဖြစ်သေးချေ။

“မင်းရဲ့ မိုးသည်းညံ့ပန်းချီကား ထွက်သွားပြီ”

“ဟမ်”

ခုတစ်လော သူ့ကို အံ့အားသင့်စေမည့်ကိစ္စက တော်တော်
နားနေသည်။ ကြားရသော သူ့နားကို သူပင် မယုံနိုင်ပါ။ ပန်းချီကား

တစ်ချစ်ဆိုင်ပေါ်တင်ထားလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တော့ ထားရမည်။

ခုတော့ ယနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်။

“တော်တော်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ လာကြည့်တယ်။ ဘယ်
လောက်လဲ၊ ငါလည်း ခြောက်သိန်းလို့ အော်ထည့်တာ မငြင်းဘူး။
တကယ် ဝယ်သွားတယ်”

ဝမ်းသာရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလားပင် မသိနိုင်တော့ပါချေ။

“ရော့ ... ဒီမှာငွေ၊ ငိုငွေတဲ့မင်းမျက်နှာကြီး လင်းထိန်သွား
စေရမယ်”

သက်နိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ဖြင့် ထုပ်ထား
သော ငွေဟုပ်ကို သူ့ရှေ့သို့ချပေးသည်။

“ငါ့ကို ကောင်းကောင်းဖြုတ်”

“သောက်မှာလား၊ စားမှာလား”

“နှစ်ခုလုံးကွာ၊ ငါးသောင်းလောက်တော့ မင်း ဖြုန်းသင့်တယ်။
တော်တော်အမြင်ရှိတဲ့ ကာစတန်မာပဲ၊ ငါက မင်းကို အဲဒီပန်းချီကား
သိမ်းထားဖို့ ပြောဦးမလို့၊ လက်ရာက တကယ့်မှော်ဝင်တယ်။ ကြည့်ရင်း
နဲ့ကို ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ စိုးရိမ်နေတာလား ဝေခွဲလို့မရဘူး။ အဲဒီလို
ကားမျိုး တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲမှာ သုံးသင့်တာ။ အခုရော နေ
နေသလား”

“အင်း ... ရေးတယ်၊ သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး”

“အခက်နဲ့စရင် လွယ်သွားတတ်တာက ထုံးစံပဲလေ။ ငါ့ဆိုင်ပေါ်
မတင်လည်း ရတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ ပြဦး”

ငွေခြောက်သိန်း ရလိုက်တာက သူ့အတွက် ပျော်စရာ၊
ကြည်နူးစရာကိစ္စ ဆိုသော်ငြား သူ မပျော်နိုင်ချေ။ သူ့ရင်ထဲ ဘာမှန်း
မသိသော အရာက နှောင့်ယှက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာသည်
ကြည်လင်၍ပြခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းမျက်နှာကြီးကလည်း”

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မသိဘူး”

“ဘာလဲ၊ လူသတ်မှုကြောင့်လား”

“မင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဂျာနယ်ထဲ ပလူယုံနေပြီလေကွာ၊ လိပ်စာက မင်းရဲ့တိုက်ပဲ”

“ပြစမ်း ... အဲဒီဂျာနယ်”

သူသည် အနေအေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူ့ကြီးသုတ်ပြာနိုင်သော သူ့မေးခွန်းကြောင့် သက်နိုင်သည် သူ့အား
သတိမကင်းကြည့်သည်။ သို့သော် ထိုင်ခုံနောက်မှ မူခင်းဂျာနယ်ကို
သော လှမ်းဆွဲပေး၏။

သူ အလောတကြီး ယူကာ ဖတ်သည်။

သူ မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်သည် တိုက်ဆိုင်
နေသည်ဟု ထင်သည်။

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူသတ်သမားကွာ၊ ရက်ရက်စက်စက်ရက်စက်ပြီးမှ သတ်သွားခဲ့တာပဲ။ အဲဒီနေ့က မင်း ငါ့ဆီက ည တစ်ချက်တီးမှ ပြန်သွားခဲ့တာနော်။ မိုးကလည်း အရမ်းရွာနေတယ်။ မင်းတကယ်ပဲ မသိလိုက်ဘူးလား”

သက်နိုင်၏မေးခွန်းက သူ့နားထဲ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။ သူ့အာရုံထဲ မြင်ယောင်နေသည်က လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းများသည် သာမန်ထက် အေးစက်နေသည်။ ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသမီးကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်ဖူးတာ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

ညအချိန်မတော် တွေ့ရခြင်းဆိုသော်ငြား လက်လက်ထနေသည့် ပုံမျိုး လုံးဝမရှိ။ နိုးသည်ထဲတွင် တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် လျှောက်လာသည်ကို တက္ကစီပေါ်မှ သူ မြင်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ထီးကို အပြင်၌ထောင်ထားသည်။ ပြီးတော့ တစ်နားမျှအကြာတွင် တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ တွေးရင်းမချောက်ချားချင်လာသည်။

“သက်နိုင်”

“အေး ... ပြော”

စာအုပ်ဖတ်နေသော သက်နိုင်ပင် ငါးမျက်နှာခန့် ပြီးနေပါပြီ။

“မိန်းမတစ်ယောက်က အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပြန်

နိုင်သလား”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွာ၊ ငါတို့လို ယောက်ျားရင့်မာတောင် လုပ်ဖို့မလွယ်တဲ့ကိစ္စကို၊ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်။ သေအံ့သေဆဲ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မိန်းမလူသတ်တယ်ဆိုတာ ဟောလီဝုဒ်ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ရှိတာမကွာ။ အတွေးမချော်စမ်းပါနဲ့။ ကဲ ... ပြေး ညနေ ဘယ်ဆိုင်မှာ ဖြစ်မှာလဲ”

“မင်း ရွေးပါ”

“နည်းနည်းသက်သက်သာသာ ရှိသတဲ့ပဲ ရွေးပါမယ်။ မန္တလေး နီးဦးမယ့် မင်းကို စာနာတဲ့အနေနဲ့လေ ... ဟဲဟဲ”

သက်နိုင်က ကွမ်းစားပါးစပ်ကြီးနှင့် မရွှေမလှရယ်သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီတစ်ခါ ပန်းချီကားရောင်းရရင် မန္တလေးပြန် ငါ့ဟု သက်နိုင်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

တံချွန်ကို လွမ်းလှပါပြီ။ တံချွန်နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ငါးလအကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ တံချွန်ထဲ ငွေမပို့ရသည်မှာလည်း သုံးလရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အနုပညာသမားတစ်ယောက်မို့ ပုံသေဝင်ငွေဟူ၍ သတ်သတ်တတ် မရှိ။

ရံဖန်ရံခါ၌ လမ်းဘေး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနှင့်သာ တစ်နေ့ကုန်

တင်းတိမ်ရသည့်နေ့လည်း ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုတယ်စာကို ခိုက်ကွဲအောင်စားရတဲ့နေ့လည်း ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဒီဘဝကို သူ ကျေနပ်သည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပိုင်သည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်သည်။ လွတ်လပ်သည်။ ထိုဘဝမျိုး၌ သူ ကျေနပ်သည်။

လုပ်ချင်ရာလုပ်နေရသည့် အခြေအနေကို သဘောကျသည့် သူ့ဘဝတွင် ဘာမှပူဇော်ရာမရှိဟု ထင်သည်။ ဝါးတံချွတ်သည်လည်း လောကနည်းသော မိန်းကလေးဖြစ်တာကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသည်။

သူသည် ရှင်သန်ဖို့လည်း မပူရပါ။ နေထိုင်ဖို့လည်း မပူရပါ။ စားသောက်ဖို့လည်း မပူရပါ။ သို့ကြောင့် လူဖြစ်ရသော သူ့ဘဝသည် သူ ကျေနပ်အားရလှသည်။ သို့သော် ...

ည ရှစ်နာရီလေးဆယ်ငါးမိနစ်တွင် အကွန်းဘတ်စ်ကြီး၏ တံခါးသည် ပွင့်လာသည်။

“ခရီးသည်များအားလုံး နေရာယူလို့ ရပါပြီ”

အပြာဝတ်လူရွယ်တစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် ကားဂိတ်အတွင်း ခရီးသည်များသည် ရွတ်ရွတ်ဖြစ်ကုန်သည်။

သူပင်လျှင် တစ်ခုတည်းသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ ပေါ်တက်သည်။ သူ၏ခရီးဆောင်အိတ်သည် ကြီးလှတယ်တော့ တစ်ပါး။ တံချွတ်အတွက် ဝယ်လာသော လက်ဆောင်အချို့နှင့် ပြည့်သည်။ တံချွတ်က အလှမကဲ့သို့ မဟုတ်သော်လည်း အလှပြင်ပစ္စည်းအချို့ ထားသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ယဉ်ယဉ် ကျစ်ထားတတ်သောကြား အလှည့်ပုံ ရောင်စုံကလစ်လေးများ ထားသည်။ သုံးသောင်းတန် ရေမွှေးဝယ်လာသည်။ အမြင်အာရုံသူများသည် အနံ့ခံ အာရုံနှင့် အကြားအာရုံကောင်းသည်ဟု သူ့အသံသည် တကယ်ပင် တံချွတ်သည် အနံ့ခံအာရုံနှင့် အကြားအာရုံ

တောသို့ ခြွင်းသည်။ သူ လာနေမှန်းကို အိမ်ထဲမဝင်ရသေးခင် သိသည်။ သူသည် ရေမွှေးပြောင်းသုံးထားသည်ဆိုသော်ငြား သူ့လမ်းလျှောက်သံကို တံချွက် သိသည်ဟု ဆိုသည်။

တံချွက် ထိုစရိုက်လေးကို ချစ်မိနေတာလားဆိုတာ သိပ်ခွဲခွဲခြားခြား မသိသော်လည်း တံချွက်ကို သူ ချစ်သည်။ ဘဝထက် ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တံချွက်မျက်နှာ အညှိုးမခံချေ။

တံချွက် သတိရလိုက်တာဟု ဖုန်းထဲ ညည်းလိုက်ရုံဖြင့် သူသည် ဖင်တကြွကြွပြန်ချင်နေသည်။

ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်သာ ရန်ကုန်လိုက်နေနိုင်ပါက တံချွက်ကို ရန်ကုန်ခေါ်ပြီးတာ ကြာနေပါပြီ။ ယခုတော့ သူ့အလုပ်က ရန်ကုန်၌ ပိုအဆင်ပြေပြီး ကျယ်ပြန့်သည်။ ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်ကလည်း မွေးရပ်မြေကို မစွန့်ခွာနိုင်ပါ။

တံချွက်ကို သူက လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ သူ့တစ်ဝမ်းတောင် အနိုင်နိုင် ရုန်းကန်နေရသောအခါ တံချွက်သည် သူနှင့် နေပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်ဆံမတင်းဘဲ ကြိုးစားချင်သေးသည်။ သူ့ဘဝကို ရုန်းကန်ပြီးမှ သူ့ဘဝထဲ ဝါးတံချွက်ကို ဆွဲသွင်းချင်သည်။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်သည် ဝါးတံချွက်ဘဝကို ပြည့်အောင် ထားနိုင်ရေးဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် သူဝါသနာပါသော အလုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုချင်သည်။ သူ့အတွက် ခမ်းနားကြီးကျယ်

သော တိုက်အိမ်မလိုပါ။ ခြံကျယ်မလိုပါ။ ကားမလိုပါချေ။

ဖျဉ်းအိမ်သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးနှင့် ခြံကျဉ်းလေးတစ်ဝင်း။ မပူဖပ် ထမင်းဖွေးဖွေးကို စားနိုင်ရေးသာ လိုအပ်သည်။

သေးနပ်သော သူ့ရည်ရွယ်ချက်သည် သုံးနှစ်တာကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့သေးချေ။

“အစ်ကို နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လေး”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဘော့ပင်နှင့် စာရင်းလာကောက်သည်တွင် သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်ထုတ်ပြလိုက်သည်။

တခြားလူနှင့်မလိုအပ်ဘဲ စကားမပြောချင်တာက သူ့ဇီဝဖြစ်သည်။

ကားပေါ်တက်လာစဉ်က သတိမထားမိသော်လည်း အထိုင်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စပရေးအနံ့က ဆိုးဝါးလာသည်။

ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

သူ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ စပရေးဖျန်းသူသည် ကားထဲ ခရီးသည်တွေရောက်နေချိန် ဖျန်းသည်က ယဉ်ကျေးမှု နည်းလွန်း၍ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ကားပေါ်သို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး တက်လာသည်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ အမှတ်တမဲ့ဆိုသော်ငြား သူ့ရင်ထဲ အမှတ်တရ နှိပ်နေသည့် ထိုနှုတ်ခမ်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကိုသာ ဟန်ပါပါကိုင်ထားပြီး သူ့နေရာအနီးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။ သူ

ခင်ထံ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မျက်ဝန်းတွေက ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်ကုန်သည်။ ရုတ်တရက် အင်အားမရှိတော့သလို ခံစားရသည်။ ဇောချွေးများ ပြန်ချင်လာသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... သူ ငါ့ကို သိလို့များ ဆိုသည့်အသံက ကြက်သီးထစေတာတော့ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ပထမအကြိမ်တွေ့ဆုံမှုက သာမန်ဆုံတွေ့ခြင်း မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲ လူသတ်သမားများလားဟု သို့လော ... သို့လော တွေးနှင့်ပြီးသူ။

သူ မော့ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မကြည့်ရဲချေ။

မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ကျောမှိုကို မဝံ့မရဲမှီချလိုက်သည်။

ဘာအပြစ်မှလုပ်မထားခဲ့သော်လည်း အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျွန်လွန်ထားသူနယ် မယုံမကြည် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်လွန်ခဲ့မိတယ်ဆိုလျှင်တောင် ထိုပြစ်မှုက အနုပညာသမားတိုင်း ကျွန်လွန်ဖူးသည့် အမှုဖြစ်သည်။ လူသိဖို့ ခဲယဉ်းလှ၏။ ကာယကံရှင်မသိသေးခင်မှာ ဘယ်တော့မှ မသိနိုင်သည့် အနုပညာစွမ်းဖြင့် ခိုးယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြောင့် သက်ဝင်သောပန်းချီကားတစ်ချပ် ရခဲ့သည်။ ပြီးနောက် မပြီးနိုင်သေးသော ပန်းချီကား ထိုနှုတ်ခမ်းများ သူ့အတွေးကို နှောင့်ယှက်နေသည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ပီရိပါးလွှာပြီး

ထက်မြက်ပုံရသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာဖြစ်သည်။

အေးစက်သော စကားကို ဆိုတတ်မည်၊ ပြတ်သားစွာ လုပ်ဆောင်တတ်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်သည်။

“မင်္ဂလာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လကမ္ဘာယာဉ်လိုင်းမှ ကြိုဆိုပါတယ်”

သူ့ အတွေးတွေ ဘယ်လောက်ထိလွန်သွားမှန်း မသိချေ။ မိုက်ကရိုဖုန်းအားကိုးပြီး အော်လိုက်သော ဝန်ထမ်းအသံကြားတော့မှ ပစ္စုပ္ပန်ကို ရောက်ရှိလာသည်။

မှောင်နေ၍ ဘေးဘီဝဲယာကို မမြင်ရသော်လည်း ဝန်ထမ်း၏ အသံပေးမှုကြောင့် ရန်ကုန်မြို့မှ စထွက်နေပြီကို သိလိုက်ရသည်။ အပြာရောင် မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် ယာဉ်ဝန်ထမ်းမလေးသည် ဘာတွေအော်၍ အော်နေမှန်း သူမသိပါ။ သူ့မျက်ဝန်းများသည် အနက်ရောင်ဝတ်အမျိုးသမီးတို့ သာ မခိုတရိရှာဖွေနေမိသည်။

“ဟင်”

ဝေးဝေးလံလံ ရှာဖွေနေသော်လည်း အနီးနားတွင် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကားအတွင်းရရှိသော အလင်းရောင်အားကိုးဖြင့် အနီးကပ် ဖြင်ရသောအခါ ထိုအမျိုးသမီး၏အလှကို သူ မဖွဲ့ညွှန်းဘဲ မနေလျှင်တော့ချေ။

လူတယ်ဆိုတာထက် စမတ်ကျတယ်ဟုဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန်
နေလိမ့်မည်။ မျက်နှာကို ဆံပင်တစ်ခြမ်းအုပ်ထားသော်လည်း ဖရိုဖရဲ
မနိုင်ဘဲ စမတ်ကျလှသည်။

တက်လာခဲ့စဉ်က မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ထားသော်လည်း ယခု
သူ မြင်နေရသည်က ပါဝါမျက်မှန်လေးဖြစ်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုသာ သိမ်းဖတ်နေသည်။
နဂိုက စပ်စုတတ်သူမဟုတ်သော်ငြား ထိုအမျိုးသမီးဖတ်နေသော
စာအုပ်ကိုမူ ဂရုပြု၍ အားစိုက်ကြည့်မိသည်။

“အားပါး ... ပါး ... မခေပ” အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို သူ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။ နဖူးကြောလေးတင်းနေပုံအရ စာအုပ်
တွင် ဈာန်ဝင်နေပြီဆိုတာ မေးစရာမလိုလောက်အောင် သေချာနေသည်။
ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲ ကြောက်စိတ်တို့ လျော့ပါးစပြုလာသည်။

ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား ... ဟူသော အတွေးကြောင့် ထိုအမျိုးသမီး
အပေါ် အားနာလာသည်။

ဒီလိုလှပပြီး ဝတ္ထုနှင့်မွေ့လျော်သူက ရက်စက်တဲ့လူသတ်မှုကြီး
ကို ကျူးလွန်ပါ့မလား။ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ချင်လာသည်။ ပေါက်ပေါက်
ရှာရှာ တစ်ဖက်သတ်တွေးပြီး ကြောက်နေခဲ့တဲ့သူက ဘာလဲဟုပင် သူ
ကိုယ်သူ လှောင်ပြောင်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှောင်ပြောင်မိသော

အခါတွင် ရဲဝံ့ခြင်းက အလိုလိုဝင်ရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ရက်
နှစ်ဆယ်ကျော် ကိုယ်ထဲ စုန်ချည် ဆန်ချည် ပြေးနေသော သံသယတို့
က ယူပစ်သလို လွင့်စင်သွားကုန်သည်။

ထိုအခါ ဖွင့်နေသော လေးဖြူသီချင်းကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ
သည်။ ကောင်းကောင်း တိမ်မပျော်ခဲ့သည့်ညများခဲ့ပြီမို့ မျက်ခွံနှစ်ဖက်
သည် လေးလံလာသည်။

ကြည်လင်ပီသသော လေးဖြူအသံပင် နားထဲ ထစ်အထစ်အ
ကြားနေရသည်။ ညာဘက်သို့ စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောင်း
ဆရာပုံနှင့်လူက သန်းခေါင်ပိုက်နေပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် တစ်ခုကျော်မှ ထိုအမျိုးသမီး
ကိုသာ သမံကာလျှံကာ ကြည့်ပြီး ကျောမှီတွင် စိတ်ချလက်ချ လဲချ
လိုက်၏။

ယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အချို့က ညစာစား
ကြသော်လည်း သူကတော့ အညောင်းအညာပြေလမ်းလျှောက်ပြီး
ကောင်းကင်ကိုသာ အားမနာတမ်း မော့ကြည့်မိသည်။

မိုးရိမ်ကင်း၍ထင်ပါရဲ့ လသည် ဝိုင်းစက်နေသည်။ သို့သော်
လမင်းကို လင်းပြောင်သော ရောင်စဉ်အဝိုင်းကြီးက ဆင့်ကဲဝိုင်းထား၏။

သူ ပြုံးမိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်ကို သတိ
မသွားသည်။

ငယ်စဉ်က ကွပ်မျက်ပေါ်တွင် သူနှင့် တံချူတို့ အတူလဲခဲ့ဖူးသည်။
ထိုအချိန်က ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ဆန်ဖွတ်သည့်
အဘိုးအိုနှင့် ယုန်ငယ်လေးအကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဒေါ်ကြီး ... လနစ်လုံးကြီးဖြစ်နေတယ်”

ဟု သူက အော်ပြောလျှင် ဒေါ်ကြီးက ...

“အဲဒါ လထီးဆောင်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ သားရဲ့ မိုးရိပ်
မကင်းသေးဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်က သူနှင့်တံချူအပေါ် စိတ်အရှည်ဆုံးလူ ဖြစ်
သည်။ ငယ်စဉ်တည်းက လငပုပ်ဖမ်းတဲ့ပုံပြင်ကို ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်ထံမှ
မကြာခဏနားထောင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ငပုပ်ဆိုသည့် သတ္တဝါကြီး
ကို ကြောက်ခဲ့ရသည်။

သူ မှတ်မိပါသေးသည်။ သူနှင့်တံချူက မိုးရေထဲ ဆော့လွန်း
၍ ဒေဝေါကိုက်မယ်ဟု ဒေါ်ကြီးက ခြောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒေဝေါဆိုသည့်
သတ္တဝါသည် ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ မသိသော်လည်း ကြောက်စရာ
ကောင်းသူဟု တွေးပြီး ကြံဖန်ကြောက်ခဲ့ရသေးသည်။

ထိုအကြောင်းကို သတိရပြီး ပြောတိုင်း ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်က
မျက်ရည်ကုန်သည်ထိ ရယ်ခဲ့သည်။

ထိုရယ်သံတွေ သူ မကြားရတာကြာခဲ့ပါပြီ။ သူ ကြီးစားရမည်။
သူ အခြေတကျဖြစ်မှ သူ့ချစ်သော ဝါးတံချူ ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်တို့နှင့်

တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ အတူနေခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ခရီးသည်များအားလုံး နေရာယူလို့ရပါပြီ”

အညောင်းမြေခင်လွန်သွား၍ ရပ်နေသော ခြေထောက်ဟပ်
ညောင်းလှပါပြီ။ ကောင်းကင်မှ လမင်းသာ မကယ်လျှင် သူသည်
အထီးကျန်စွာ ဖျင်းနေရပေလိမ့်မည်။

ယာဉ်နောက်လိုက်က အော်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါ်သို့
သူ ပထမဆုံးတက်သည်။

အပြင်မှာ ပူသော်လည်း ကားထဲတွင် အဲကွန်းအရိန်ကြောင့်
အေးစက်နေသည်။ ကျော်မီခေါင်းအုံးကို ကျကျနနချကာ ခုံလိုလိုချ
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မွေးပွစောင်ကိုအပေါ်မှ အုပ်ကာ တစ်ချိုးတည်း
အိပ်ပစ်လိုက်သည်တွင် မိုင်တိုင် ဘယ်လောက်ကျော်လာမှန်းပင် မသိ
ပါတော့ချေ။

မနက် ငါးနာရီကျော်ချိန် မိုက်ကရိုဖုန်းမှ နှုတ်ခွန်းဆက်သံ
ကြားရမှာ နီးလာတော့သည်။

“ဟွန်း ... မန္တလေးတောင်ရောက်လာပြီပဲ”

အကြည့်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်တန်းကျော်သို့ ရောက်သွား
ပြန်သည်။

ပထမတော့ သမံကာလုံကာဆိုသော်လည်း နောက်ဘစ်ကြိမ်
ပြန်ကြည့်မိလိုက်သည်။

သူ့ အမြင်မမှားနိုင်တော့ပါ။
 ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ဘယ်မှာဆင်းနေခဲ့တာလဲ။
 သူ့အတွေးတွေက ယောင်ချာချာဖြစ်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့်
 လှမ်းဆွဲရမည့်အိတ်ကိုပင် မဆွဲဘဲ နေရာ၌ပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည်။
 ရင်ထဲ မရှင်း မရှင်း ခံစားရသည်။
 ကိုယ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သော လူတစ်ယောက်အကြောင်း
 လေးလေးနက်နက် တွေးမိနေသည်။
 ဘယ်သွားသလဲ။ ဘာလုပ်သလဲ။ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ အစရှိသဖြင့်
 မေးခွန်းတွေက သို့လော ... သို့လော ... ။

“ခဏလေးနေဦးနော် တံချူ ကိုယ် ရေဘူးသွားဝယ်လိုက်
 ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ တံချူကို ရေစပ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။
 တံချူသည် သူ့အတွက် အမှန်တကယ်ချစ်စရာကောင်းသော
 ချစ်သူလေးဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ကို ပျော်စေသူ၊ ဝမ်းနည်းအောင်လည်း
 လုပ်တတ်သည်။ စိတ်မကောင်းအောင်လည်း ပြောတတ်သူ၊ ကြည့်နူး
 အောင်လည်း စွမ်းဆောင်နိုင်သူလေး ဖြစ်သည်။

တံချူကို ကန်စပ်တွင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မချ
 နိုင်ဖြစ်နေရသည်။ အမြင်အာရုံမရရာသည့် ချစ်နေသူလေးအပေါ် ကရုဏာ
 သက်ရသည်။

“ရေတစ်ဘူးပေးပါ”

မတတ်နိုင်ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲ ဝင်ပြီး ဝယ်လိုက်သည်။
 စားပွဲထိုးများက သူ့အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ဒီလို
 ဆိုင်ကြီးထဲတွင် ဒီလိုမည်သူမှ ဝယ်ယူပုံမရချေ။ သို့သော် သူ့ကို ရေသန့်

တစ်ဘူးရောင်းပေးခဲ့သည်။ ခမ်းနားမှုနှင့်အညီ ငွေကြေးလည်း ခမ်းနားသည်။ ရေ 1 Liter တစ်ဘူးကို ငွေငါးရာတန်အောင် ပေးခဲ့ရ၏။

“ကလင် ... ကလင်”

သူ့နောက်မှ စက်ဘီးတစ်စီး၏ ကလိုင်သံဖြစ်သည်။ အသံက နီးကပ်နေပြီမို့ သူက လန့်ရှောင်ရှောင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ခဏ ဂျာနယ်တစ်စောင်ပေးပါ”

ထိုစက်ဘီးပေါ်တွင် သတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်များ တင်ဆောင်လာ၍ သူက ဖြတ်ဝယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာယူမလဲ အစ်ကို”

“ကြေးမုံတစ်စောင်နဲ့ ဒေးလီးအလဲငင်းတစ်စောင်ပေး”

ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ တစ်ရာပြန်အမ်းပြီး မူလအတိုင်း စက်ဘီးကို တရတွန်းနင်းသွားပြန်သည်။ သူကလည်း မူလနေရာသို့ ခြေလှမ်းခပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ပျင်းနေပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး။ ရေနဲ့ပါတဲ့လေကို မရှုရတာကြာပြီ။ ဒီနေ့ မိုးရွာမယ် ထင်တယ်။ လေထုက စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေတယ်”

“ကိုယ်တော့ ပူသလိုခံစားရတယ်။ အိုက်စပ်စပ်နဲ့”

သူက ဝါးတံချွေးဘေးတွင် ထိုင်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ဝါးတံချွေသည် မမြင်ရသူလေးဟု ဘုရားစူး ကျိန်ပြောရပေလိမ့်မည်။ အမြင်အာရုံ

မရှိသည်မှလွဲ၍ မျက်ဝန်းလေးများသည် ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်။

“ကို ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ။ သတင်းစာလား”

မမြင်သူမို့ ညာလိုရမည့်သူမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဝါးတံချွေ၏အာရုံခံသည် မြင်သူများထက် စူးရှနေတတ်သည်။

“အင်း ... ကိုယ် တံချွေကို ဖတ်ပြမလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရေဘူးကို အဖုံးဖွင့်ကာ တံချွေလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“တံချွေကို တိုက်ဖို့သွားဝယ်တာလား။ တံချွေက ကိုသောက်ဖို့ ဖတ်နေတာ”

အာခေါင်ခြောက်နေလျှင် မကြာခဏ တံတွေးမျိုးချတတ်သည့် တံချွေ၏အကျင့်ကို သိပြီးဖြစ်သည်။

သူ သောက်ဖို့ဆိုလျှင် တံချွေကို ခုလိုတစ်ယောက်တည်းပစ်ထားပြီး သူ ထွက်သွားမည် မဟုတ်မှန်း တံချွေ ရိပ်မိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေသောက်နေသော တံချွေ၏ခမ်းလေးများသည် ခြောက်နေ၍ဖြစ်သည်။

“ခု ... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလို့ထင်သလဲ”

“နေဝင်ဆည်းဆာဖြစ်လိမ့်မယ်။ လေက သိပ်မပူတော့ဘဲ နွေးလေးတိုက်နေတယ်။ ဆိုင်ကယ်သံတွေလည်း ကြားနေရတယ်။ ခြောက်မမောင်းဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနေတယ်။ သူတို့လည်း တံချွေ

တို့လိုပဲ လေညင်းလာခံတာထင်တယ်”

“ပြီးတော့ရော”

“ကိုပဲ ဆက်ပြောပြလေ။ တံချူ နားထောင်ချင်တယ်”

“အင်း ... ကိုယ်တို့ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ ကရဝိတ်ဖောင်ကြီး တွေ တယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ဘေး ကိုက်ငါးဆယ်လောက်အကွာမှာ စုံတွဲတစ်တွဲ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကောင်လေးကို တခြားမိန်းကလေးနဲ့ ကောင်မလေးက စွပ်စွဲပုံရတယ်။ ကောင်လေးက ဖြေရှင်းနေပုံပဲ။ ကောင်မလေးက စိတ်ကောက်ပြီး တစ်ဖက်မျက်နှာသွှေထားတယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ ပြန်အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အင်း ... ကိုက်တစ်ရာကျော်လောက်ရှိမယ်။ အဲဒီမှာ မိသားစုတစ်စု ရှိတယ်။ သားက ငါးနှစ်အရွယ်လောက်ရှိမယ်။ ရေစပ်မှာ ဆေးနေတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ အမေက ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေကြတယ်ထင်တယ်။ ရယ်နေကြတယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကြည်နူးစရာလေး”

“လမ်းမပေါ်မှာ ချစ်သူနှစ်တွဲတွေ လက်ချင်းချိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေကြတယ်။ အချို့ကျတော့ စက်ဘီးနဲ့”

“ပြီးတော့ရော”

“အဖြူ၊ အစိမ်း ဝတ်ကောင်မလေးကို ကျောင်းသားလေးတွေ လိုက်စနေကြတယ်”

ဝါးတံချူပြန်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဝါးတံချူ စိတ်ထဲ ပုံဖော်နေမိသည်ထင်ရဲ့။

“မင်းက ဆည်းဆာအလှနဲ့ ပြိုင်နေတယ် တံချူရယ်။ မင်းရဲ့ နဖူးက ဆံစနုလေးတွေက လေအလာမှာ မသိမသာမျှောလွင့်နေတယ်”

ပြုံးနေတဲ့ တံချူ၏နှုတ်ခမ်းလေးသည် စုသွားပြန်သည်။ ဝါးတံချူက ယခုတော့ မိမိကိုယ်မိမိ ပုံဖော်နေလိမ့်မည်။

“မင်းရဲ့ဘေးမှာ အပင်ရှိတယ်။ မင်းရဲ့ပုံလေးက တကယ် သက်ဝင်တယ်”

သူစကားကို ကျေနပ်သွား၍ထင် ဝါးတံချူ၏ အပြုံးလေးများသည် ကြည်စင်လာပြန်သည်။

သူ ဝါးတံချူ၏လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဆိုးဆေးမကုထားသော ဝါးတံချူ၏လက်သည်းလေးများသည် သန့်စင်၍နေသည်။

“မိုးသားတွေနီနေတယ်။ ရေတွေက ငြိမ်မနေဘဲ လှိုင်းပြင်ခွပ်တွေ ထနေတယ်”

“လှလိုက်တာနော်။ တံချူလည်း ခံစားချင်လိုက်တာ”
သူ့ရင်ထဲ ထိရှိသွားရသည်။ သူ့ပြောသမျှကို ပုံဖော်ခံစား

နေသော တံချွေကြောင့် ရင်ထဲနွမ်းလျသွားသည်။

သူသာဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေသာ ချစ်သူကို ပေးလိုက်ချင်တော့သည်။

“ကြွက်လား။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ညနေတိုင်းလာကြမယ်လေ”

“ကို ... ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ဟမ် ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ပြတင်းပေါက်မှာထိုင်ရင်း တံချွေ စဉ်းစားတယ်။ ကို ဘာတွေ လုပ်နေမလဲလို့။ လေတိုက်လာရင် ကို အလုပ်လုပ်နေမှာပဲ။ မနက်စာ စားချိန်ဆိုရင် ကို အိပ်ပျော်နေမယ်။ ညအိပ်ချိန်ရောက်ရင် ကိုအောင် ပန်းချီဆွဲနေဦးမယ် ထင်တယ်။ အဲလို အမြဲစဉ်းစားတယ်။ ကို အဘာလုပ်နေသလဲဟင်”

ဝေဝဲနေသော မျက်ရည်ကြည်များကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားလိုက် ရသည်။ သိမ်ဝင်ချင်နေသောအသံကို အကဲခတ်မိ၍လည်း ချောင်းတံ ချက် ရှင်းလိုက်ရသည်။

“ကြည့်နေတယ်။ ဆည်းဆာနဲ့ တံချွေ ဘယ်သူပိုလှသလဲလို့”

“ဘယ်သူပိုလှသလဲဟင်”

“မျှတတရှိပါတယ်။ ဆည်းဆာပေါ်မှာ တံချွေက ထင်ရှားတယ်။ ဒီပုံလေးကို ကိုယ် ပန်းချီရေးဦးမယ်”

“အင်း”

“ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“အင်း ... အဲဒီအချိန်ဆို တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ တံချွေက ရောက်နေမယ်နော် ... ဟင်း ... ဟင်း ... တံချွေ လောဘကြီးတတ်လာပြီနော်”

ချစ်စဖွယ်လေးပြုံးလာ၍ သူရင်ထဲ ကလီ ကလီဖြစ်သွားပြီး မီးမို့မို့လေးကို မနာအောင် လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီးကိုလည်း ဒီနေရာကို ခေါ်လာရဦးမယ်”

ပြောပုံက သူပဲသွားတတ်တာလိုလိုနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှ၍ သူရင်ထဲ ကြည်နူးသွားပြန်သည်။

“လေလည်းသာတယ်၊ လှလည်းလှတယ်၊ ဒေါ်ကြီးလည်း ချစ်မှာချည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ နေရတာ ညည်းညူရောမယ်”

“လာချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ကြီးက လေစိမ်းတိုက်တာ ကြိုက်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူ့အပ်ထည်တွေနဲ့တောင် သူ့ဘာသာသူ ချစ်နေတာ”

“ကို စာဖတ်ပြမယ်ဆို”

“ဪ ... အင်း”

ထိုအခါ ဝယ်လာသော ဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာကို သတိရသွား ဆွဲပြန်လိုက်သည်။

တောင်လှန်မြှောက်လှန် လှန်လိုက်ချိန်တွင် သူ့မျက်စိထဲ တန်း

ဝင်လာသည်က မိတ္တီလာမြို့မှ လူသတ်မှုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ တံချွန်ကြားအောင် မဖတ်ဘဲ အသံတိတ်ဖတ်လိုက်မိသည်။ သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

လူသတ်တရားခံသည် လက်ချောင်းများကို ဖြတ်ထားသည်ဟု ရေးထားသည်။ သေဆုံးသူမှာ ကိုလူအေးဖြစ်ပြီး အသက်လေးဆယ့်သုံးနှစ်ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်းပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ ယူမသွားဘူးဟု ရေးထားသည်။

သူ ဆက်ဖတ်သည်။ လူသတ်မှုကျူးလွန်ချိန်သည် နံနက် ငါးနာရီဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရေးသားထားသည်။

“ဟင်”

သူ ပို၍အံ့သြသွားသည်။ လူသတ်မှုကျူးလွန်သောနေ့သည် သူ အဝေးပြေးကားစီးလာသော နေ့ ဖြစ်နေ၏။ ဖတ်လက်စကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ့လက်ချောင်းများ တုန်ယင်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်နေမိသည်က အေးစက်မာကျောသည့် မျက်နှာလှလှဖြစ်သည်။

ထိုမျက်ဝန်းတွေက ခက်ထန်မှုများနှင့် အေးစက်နေသည်။ သူ ကြက်သီးထမိ၏။

တိုက်ဆိုင်တာလား ...

တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုလျှင်လည်း အလွန်အမင်း တိုက်ဆိုင်လွန်းနေသည်။

“ကို ... ဘာဖြစ်လို့ငြိမ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

“ကို ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာ ... အဲ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရှုခင်းကိုကြည့် ... ညှပ်နေတာပါ”

“တံချွန်စိတ်ထဲကလိုပဲ အရမ်းလှနေတယ်ထင်တယ်”

ဝါးတံချွန်အသံသည် သူ့နားထဲ ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက်ဖြစ်သည်။

သူ့အာရုံထဲ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသူမှာ မိုးသည်းညာမှ ထိုအမျိုးဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်နေသော ထိုအမျိုးသမီးကို တတ်သမားအဖြစ် သူ့အာရုံထဲ ပန်းချီရေးမိသည်။ လုံးဝဆက်စပ်လိုက်ချေ။

သူ ခေါင်းကို လေးသွံ့စွာခါရမ်းမိသည်။

ကိုယ့်ကိုစွဲမဟုတ်၍ အခြားသောအကြောင်းအရာတွေကို ထုတ်မိသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ပါ။

သေချာပါသည်။ သူ့စိတ်ကို ထိနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာက ညှိယူ

၅၆

မယ်နိုင်

ဖမ်းစားနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် မသိလိုက်ပါဘဲ ကျရှုံးနေပြီဆိုတာ သူ လက်ခံပါ့မလား။

ဒေါ်ကြီးအေးမြင့်က အနီရောင်ပိတ်စ မှာသဖြင့် သူသည် လမ်းမကြုံပါဘဲ ဈေးချိုထဲသို့ တကူးတကဝင်လာခဲ့သည်။

မဝယ်တတ်သော်ငြား ဆယ်ခါရံတစ်ခါခိုင်းတတ်သော ဒေါ်ကြီး၏ဆန္ဒမို့ မပယ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်ကြီး ခိုင်းသည့်အတိုင်းပင် တစ်ကိုက်ဝယ်လိုက်သည်။ အနီပိတ်စကို ဖြတ်နေဆဲမှာပင် အရောင်လှသော အစများကို တွေ့သဖြင့် တံခါးနှင့်ဒေါ်ကြီးကို သတိရပြီး လေးငါးစ ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အိတ်ကပ်သည် ပြားချပ်သွား၏။

ဟောင်းနေပြီဖြစ်သော စုပါကပ်အစိမ်းရောင်လေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်။ မီးပွိုင့်မိပြီး ရပ်ချိန်၌ စက်သည် အလိုလို ထိုးရပ်သွားသည်။

“တီး ... တီး ... တီး”

ဆိုက်ကယ်ဟွန်းသံများ ဆူညံသွား၏။

ဆိုက်ကယ်ကို လှုပ်သည်။ စက်သံက လိုက်မလာတော့ချေ။

နေပူခေါင်ခေါင်ကြီးတွင် ဆိုင်ကယ်ကို လျှောက်တွန်းနေဖို့
ဆိုတာ မလွယ်လှချေ။ မတွန်းဘူးဆိုပြန်လျှင်လည်း ဆီးဖိုးက သူ့အိတ်
ကပ် ကျန်မနေပါ။ ဆီးဖိုးရှိတယ်ထားဦး ဆီဆိုင်က နီးလှတဲ့နေရာ
မဟုတ်ချေ။

မုဆိုးမ မရင်ရွှေသည် ရိုးသားပြီး သားနှစ်ယောက်၏တာဝန်
ကို မိခင်ပီသစွာ ရဲရဲရင့်ရင့် လောကဓာတ်ကို ရင်ဆိုင်ရင်း ရန်နိုင်၏
နှုတ်စက်သို့ အလုပ်သမအဖြစ် ရောက်လာခဲ့သည်။ ရိုးသားပြီး ကြီးစား

သော မရင်ရွှေကို သနား၍ ကူညီရာမှ ခုဆိုလျှင် သားနှစ်ပါးက အိမ်ဦးခန်းတက်ပြီး မင်းပြုနေတော့၏။ ရန်နိုင်၏မိဘနှစ်ပါးသည် ရန်နိုင် အဖြစ်ကို မချီလွန်း၍ အဆက်ဖြတ်ထားသည်မှာ ရန်နိုင်၏ အိမ်ထောင် သက်တစ်လျှောက် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ရလာပြီမို့ ရန်နိုင်ကလေးပင် ရက်တစ်ရာပြည့်လုပ်ပြီးတာ သုံးရက်မျှပင် ရှိပြီဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်တာဝန်၊ ဖခင်တာဝန် ကျေနပ်သော ရန်နိုင်ထံ သူ အကူအညီမတောင်းရက်ပေ။ သို့သော် ရန်နိုင်ကိုမှ အကူအညီ မတောင်းလျှင်လည်း သူ့ထံ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းက များများစားစား မရှိချေ။

အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ဆိုလျှင် ယောင်၍မျှပင် မတွေး။

ဒေါ်ကြီးက အသက်ကြီး၍ မျက်စိမဲ့၊ နားထိုင်းစပြုနေသည်။ တံချွေကလည်း မမြင်ရတဲ့လူမို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှ လွဲ၍ အခြားမလုပ် နိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ ခက်ခဲနေချိန်တွင် မကူညီနိုင်သည့်အတွက် ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြဦးမည်။ အပြုံးတွေမပေးနိုင်ရင်တောင် မျက်ရည် တွေတော့ မပေးချင်တာ အမှန် ဖြစ်သည်။

ဒါဆို သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆိုင်ကယ်ကိုပဲ အိမ်ဖောက်တဲ့ထိ တွန်းပြန်ရမှာလား။

ဖုန်းကို ကိုင်လိုက် ချလိုက်နှင့် ဇေဝဇေဝဖြစ်နေစဉ်တွင် သူ

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

“ဟင် ... သူ ... သူ”

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမို့ မြင်ကွင်းက သိပ်မသဲကွဲချေ။ သို့သော် သူမဆိုတာတော့ သူ အတတ်သိနေသည်။

အသိတစ်ယောက်ကို တွေ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကို မသိ ခြင်းဖြစ်၏။ သိတယ်ထားဦး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီက ဘယ်လိုလုပ် ပိုက်ဆံချေးမှာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် အကူအညီတောင်းမှာလဲ။ ထိုသို့စကား မျိုး သူ မပြောတတ်တာ အမှန်ပင်။

မပြောတတ်သည့်အဆုံးတွင် ကြည့်၍သာ နေလိုက်တော့သည်။ သူ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုအမျိုးသမီးသည် အစိမ်းရောင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးထဲ ဝင်သွားသည်။

ပိတ်ထားသော တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပြီး ဝင်သွား၏။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်နေခြင်းမရှိဘဲ ခပ်ပိုင်ပိုင်ဝင်သွားပုံ သည် မိမိ၏နေအိမ်ဟု သက်သေခံနေသည်။

“ဪ ... သူက မန္တလေးသူကိုး”

သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေလိုက် သည်။ အိမ်ကြီးသည် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။

(၈၄) လမ်းပေါ်မှအိမ်မို့ အိမ်လား၊ ရုံးလားဆိုတာ ခန့်မှန်းရ

ခက်သည်။

သုထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ရုံးခန်းများဖြစ်နိုင်ပေသည်။ နှစ်ထပ်
မြောက်တွင် ကြီးမားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့မို့
ရုံးပိတ်ပုံရသည်။ ဒါဆို အမျိုးသမီးက ဘာလို့ရုံးလာတာလဲ။

သူ ဝေခွဲရခက်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အိမ်လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲဟု ယူဆ
ပြန်သည်။ အချို့သူဌေးများသည် နေအိမ်တွင်ပင် ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်များ
ချိတ်ဆွဲထားတတ်၏။ ဒါဆို အမျိုးသမီးက လုပ်ငန်းရှင်ထဲကလား။

လုပ်ငန်းရှင်ထဲကပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာ
က အေးစက်မာကျောနေတာပဲဟု တွေးမိပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အရင်အရင်များလို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ
ရှည်နှင့် မဟုတ်တော့ဘဲ ဒူးဖုံးရုံစကတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီနှင့် စမတ်ကျကျ
တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နီရဲသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာသည် ကြက်သွေးညှိရောင် ဝတ်နံ
နှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ တဝဇာတ်ကြောင်းကို လုံးဝမသိသော်လည်း
အထီးကျန်နေသလို ခံစားရသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးရိပ်ကို အတွေးထဲတင်

ကြည့်မိသည်။

အပြုံးက ထိုနှုတ်ခမ်းနှင့်မလိုက်ဖက်သလို ဆန့်ကျင်နေသည်။

“ပြုံးတတ်ရဲ့လား။ ပြုံးရော ပြုံးဖူးရဲ့လား”

ဟု ဆင့်တွေးလိုက်သောအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို ပြုံးစေချင်
သည်။ ထိုအပြုံးကို မြင်ချင်လာသည်။

“ငါ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ပစ္စုပ္ပန်မှ ဒုက္ခကို မေ့သွား၏။ ထို့ကြောင့် ရှက်သလို၊ စိတ်
မလုံသလို ခံစားရသည်။

“နောင်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရောက်လာသောသူမှာ သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူမဟုတ်သော
ယာဉ်ထိန်းရဲ ဖြစ်နေသည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲဆိုတာနှင့် သူ လန့်သွားသည်။ လိုင်စင်များ
သိမ်းတော့မှာလား။ အမှုရှာပြီး ဒဏ်ရိုက်မှာလား။ စိုးရိမ်စိတ်က ဖြစ်
လာ၍ စကားသံမှာလည်း မဝံ့မရဲဖြစ်ရတော့၏။

“ဆီ ... ဆီကုန်သွားလို့ပါ”

“အိမ်က ထွက်လာရင် ဆီစစ်ရမယ်လေဗျာ။ ဒီနေရာက
ဆီဆိုင်နဲ့ဝေးတယ်ဗျ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းစားနေတာ”

“ခေါင်းစားနေရုံနဲ့ ဒီနေရာမှာ မိုးချုပ်သွားမယ်။ လိုက်ခဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်မှာ ဆိန်နည်းနည်းပါတယ်။ အိမ်အထိတော့ စီးလို့ ရမှာပါ။

သူ ကြောင်နသွားသည်။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

သူနားသူပင် မယုံနိုင်ပါ။ ဒဏ်ရိုက်ဖို့ချည်း စောင့်နေတယ် ထင်တာ။ မိလိလည်း ရှိတတ်ပါလား။ သူ ဝမ်းသာသည်။ ခက်ခဲနေချိန် တွင် ကူညီသူမို့ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ယာဉ်ထိန်းရဲပေးသော 0.6 liter ဆန့် ရေသန့်ဘူးထဲမှ ဆီကို အားနာ ပါးနာ တိုင်ကီထဲလောင်းထည့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုယ့်ဆရာ။ တကယ့်ကို ကျေးဇူးအနန္တပါပဲဗျာ”

ဒေမှန်တကယ်ကျေးဇူးတင်သွား၍ ဝမ်းသာအားရကျေးဇူးတင် စကားဆိုသည်ကို ကိုရွှေရဲက သံသယနှင့်ကြည့်နေသည်။ ဆိုင်ကယ် စက်ကို တဗျင်းဗျင်းနှိုး၏။

သူစိတ်ထဲတွင်တော့ ကိုရွှေရဲကို ကျေးဇူးဆပ်ရဦးမယ်ဟု တွေးမိသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုဆရာရေ။ ကိုယ့်ဆရာကူညီလို့သာပဲ”

“နှုတ်နဲ့ပဲတင်နေလို့ရမလားဗျ”

သူ ကြောင်နသွားသည်။ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ တင်နေသော ကျေးဇူးလေးပင် ဘယ်နားပြေးကောင် လို့ ကောက်ရမှန်း မသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အရိပ်အကဲသိသော

သူကပဲ အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကျန်ငွေ ငါးရာကိုထုတ်ပြီးပေးလိုက်သည်။

“ဒါပဲလားဗျ”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒါပဲပါတော့တယ်။ နောက်တော့ တွေ့တိုင်း တောင်းဗျာ ... နော် ဆရာ။ Thank you”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောပိုက်ကာ ဆိုင်ကယ်စက်ကိုသာ နှိုးပြီး တဗျင်းဗျင်းမောင်းထွက်လာတော့၏။ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ခေါင်းတဗျင်းဗျင်းကုတ်နေသော ယာဉ်ထိန်းရဲကို သူ မြင်နေရသည်။ သူ ပြုံးမိ၏။

သူ့အဖြစ်က ရယ်ရမည်လား၊ ငိုရမည်လားပင် မသိတော့ချေ။ သို့သော် သူ ပြုံးနေမိသည်။

ကျေးဇူးအတင်စောနေသော သူ့အဖြစ်ကို သူ ရယ်ချင်သည်။ ရလားဟု အရှင်ဖမ်းသော ရဲသည် အကျပ်နှင့်တွေ့သွားသောအဖြစ် ကိုလည်း သရော်ချင်သည်။

သို့သော် ခက်ခဲချိန်တွင် ကူညီပေးသူမို့ ကျေးဇူးတင်သည်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုသာ ဒေါ်ကြီးနှင့်တံခွန်ကို ပြောပြပါက သူ့လို လောင်ရယ်ကြမည်မှန်း သူ သိ၏။

အတွေးကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း ပြုံးလာမိသည်။ အိမ်နီးသို့ရောက်လုရောက်ချင်မှာပင် ဆီပြတ်သွားပြန်သည်။ ဒီခရီးနှင့် နီးနီးကို ဒီဆီနှင့် မပြတ်လောက်ပါဘူးဟု တွေးမိသောအခါ လင်းမကြီး

ဝေဠီ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရယ်မိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ လည်လှည့်ထင်ခဲ့ရာမှ အညံ့ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲက သူ့အပေါ် လူလည်ကျသွား၏။

သူ့ကို ပေးလိုက်သော ဆီမှာ ဆီညံ့သာဖြစ်တော့၏။

“သေစမ်း”

ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖြစ်နေသည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ သူ့ကို ကြည့်ကြသောအခါ သူက

ပြုံးဖြူပင် ရှက်ရှက်နှင့် မူလအတိုင်း တွန်းပြန်ရတော့သည်။

“ပစ္စည်းကို ထုတ်မပေးရင်တော့ မင်းလည်း ရှေ့က နှစ်ယောက်

လမ်းကို သွားရမှာပဲ။ ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

အဖြူရောင်လက်အိတ်ကို စွပ်ပြီး အေးစက်စွာ မေးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ တကယ်မရှိတာပါ”

မာန်တင်းပြီး ပြန်ပြောနေရသော်လည်း ကြောက်သံက အများ
ဆတ်ပါသွားသည်။ ကြောက်လျှင် ပိုခြောက်တတ်သည့် ရန်သူ၏စိတ်
သဘောကို လှမောင် အကဲခတ်မိသည်။

ဆူးပန်းသည် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်တစ်ဘူးကို ဆွဲယူ
ကုန်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အေးစက်စွာပင် သူ့ဌေးကြီးလှမောင်ရှေ့
သို့ ဝင်ထိုင်သည်။

ပြီးနောက် တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။

ရိုက်နှက်ထား၍ ကိုလှမောင်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်သည် ညို
ညိုနေသည်။ နာခေါင်းမှ သွေးများသည်လည်း မြင်မကောင်းအောင်
ညိုညိုနေသည်။

လှမောင်၏ နက်ခိုက်ကို ဖြတ်ကာ လက်ကိုနောက်ပြန်ကြိုး
တုတ်ထားသည်။ အနောက်တိုင်းဆန်ချင်သော ကိုလှမောင်အတွက်
တုတ်နောင်စရာ ကြိုးက လွယ်လွယ်ကူကူ ရရှိလိုက်၏။

“ဒါဆို ဘယ်သူဆီမှာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမြင်
ခဲ့တာက ကိုလူအေးဆီမှာပါ”

“သေချာစဉ်းစားပါဦး”

ရေခဲရေအေးအေးကို ငယ်ထိပ်ပေါ် တစ်ပေါက်ချင်းချပြီး
မေးသည်။

“တကယ်ပါ ... ဆူးပန်း၊ ကျွန်တော် မလိမ့်ပါဘူး။ ဆူးပန်း
ကို တကယ်မလိမ့်ပါဘူး”

ဆူးပန်း အေးစက်စွာပြုံးသည်။ ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုဘဲ
ရေစက်ကိုသာ စည်းချက်ညီစွာ ချနေသည်။

ငယ်ထိပ်ပေါ်ကျလာသော ရေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုလှမောင်
စိတ်ကို ယားကျိကျိဖြစ်လာစေသည်။ နောက်တစ်ပေါက်ကျတော့မှာပဲ
ဟု စိုးရိမ်မိသည်။ ရေသည် ကြောက်စရာကောင်းသောအရာ မဟုတ်
သော်ငြား ကြောက်နေမိသည်။ ဆူးပန်းကိုလား၊ ရေကိုလား။

“ဒီရေတစ်ဘူးလုံး ကုန်သွားရင် ခင်ဗျားစိတ်တွေ ချောက်ချား
လာမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နှိပ်မိမှာပါ”

ထိုစတစ်တစ်ချောင်းသည် ဆူးပန်းအတွက် သိပ်ကို အရေးကြီး
သည်။ သည်ငါးနှစ်တာတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပထမဆုံး တာဝန်ပေး
အပ်ခြင်းခံရသည်။ သူဌေးဦးမိုးခေါင်၏ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်ကိုမူ
ဆူးပန်းက အသက်ထက် ကြောက်ရသည်။ ဦးမိုးခေါင်သည် စိတ်ရိုင်း
ဝင်ပါက ဆူးပန်း၏အသက်သည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကွေးရုံ၊ လက်
တစ်ခါဆန့်ရုံဖြင့် မြေကျင်းမတူးလိုက်ရဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားနိုင်သည်။
ဤကိစ္စကိုသာ ဆူးပန်း အောင်မြင်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ပါက ဆူးပန်း
၏ အသက်သည် ဤမျှသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆူးပန်းထံတွင် အချိန်
သိပ်မရှိပါ။ သုံးလသာပေးခဲ့သော အချိန်အတွင်း ထိုကိစ္စကို အောင်မြင်
အောင် ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ မအောင်မြင်ပါက ဆူးပန်း
သည်လည်း စီနီယာအစ်ကို၊ အစ်မများလိုပင် မရဏမင်းနှင့် မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ဆူးပန်းအတွက် ထိုကိစ္စသည် မခက်ခဲဘူးဟု ထင်သည်။

ဦးမိုးခေါင်အပါးတွင် ငါးနှစ်တာမျှ အမှုတော်ထမ်းခဲ့ပြီးပါပြီ။
ဆူးပန်း ဆောင်ရွက်ရသော ကိစ္စတိုင်း ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းသည်ဟူ၍
အရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမိုးခေါင်၏ လက်ရုံးအဖြစ် စီနီယာများ
ကို ကျော်လွန်ပြီး တက်လုမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူဌေးကျေနပ်သွားစေရန် လက်စွမ်းပြချင်စိတ်များ ဆူးပန်း
ရင်ထဲ ပြည့်သိပ်နေသည်။ သုံးလအချိန်ပေးခဲ့သော်လည်း ဖုတ်ပိုင်းနှင့်

ကိစ္စပြတ်ချင်သည်။ သို့သော် မထင်မှတ်ပါဘဲ ကျွန်တို့အား သူ့အမေရိုက် မှန်လုံးစက္ကူကပ်ဖြစ်နေခြင်းကို အသည်းယားသည်။

သူဌေးက အရေးတကြီး လိုချင်နေသော ထိုစတစ်ထဲတွင် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာပါသလဲဆိုတာ ဆူးပန်း မသိပါ။ ဆူးပန်းနှင့် ဆိုင်လည်း မဆိုင်ပါ။ ဆူးပန်းအလုပ်က တာဝန်ကျေဖို့ ဖြစ်သည်။ ခိုင်းထားသောကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ထိုစတစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆူးပန်း သိထားတာက Password ရှိ၍ တော်ရုံမဖွင့် နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဆူးပန်း ထိုစတစ်ကို ရသောအချိန်တွင် Password သာ ပယ်ဖျက်ပြီးဖြစ်နေပါက ဒီလောကတွင် ဆူးပန်းသည် ထာဝရတိတ်တဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားရပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ ဆူးပန်း။ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုပါ။ မိန်းမကလည်း ဘာမှတတ်တာ မရှိဘူး။ သားကလည်း ငယ်သေးတယ်။ အမေကလည်း အိုနေပြီ”

ထုံးစံအတိုင်း အစောကတော့ မာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တကယ် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်လာပြီဆိုပါက ဒူးထောက်အညံ့ခံဖို့ ဝန်မလေးကြသည်က အပြစ်လုပ်ခဲ့ကြသော အပြစ်သားများသာ ဖြစ်တော့၏။

ဆူးပန်းသည် သွားမပေါ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပဲဖြစ်သည်။

ဆူးပန်း၏အပြုံးသည် အေးစက်နေ၍ ကိုလှမောင်ရင်ထဲ ချောက်ချားသွားသည်။ ငါလည်း မကြာခင် သေရတော့မှာပါလား။

ဆိုသည့်အသိကြောင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်း ဒေါသထွက်ချင်လာသည်။ သူ မသေချင်သေးပါ။ ဆက်ပြီး ရှင်သန်သွားချင်သေးသည်။

“ကျွန်တော် ပြောပြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးမှာလား”

ဆူးပန်း ပြန်မဖြေပါဘဲ တစ်ပေါက်ချနေသော ရေဘူးကိုသာ သိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ပလယာကို ဆွဲယူပြီး စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ထုသည်။

ရုံးသို့ တစ်ယောက်ယောက် လာပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ စီစီတီစီ ကင်မရာကိုလည်း ဆူးပန်းက ရိုက်ခွဲထားပြီမို့ သူ့အတွက်က မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသည်။

ဒီလောက်အတန်တန် သတိထားနေသမျှကြားမှ ခုလို မိခွဲခြင်းကိုလည်း ခံပြင်းသည်။ ဆူးပန်းကို လျှော့တွက်ခဲ့မိသည့် မိမိကိုယ် မိမိလည်း အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။

မထင်ထားချေ။ ဦးမိုးခေါင်က ဆူးပန်းကို ချသုံးလိမ့်မည်ဟု ထုံးဝ မထင်ထားခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အငိုက်မိခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆူးပန်းဆိုသည့်အမည်သည် ကြားသာကြားဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စမှ ခုလို နဖူးတွေ ဒူးတွေမှ မြင်ရခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ ဆူးပန်း

သည် ဦးမိုးခေါင်၏ လူယုံတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထက်မြက်ပြီး လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရက်စက်သည့်နေရာတွင်လည်း နှစ်ယောက်မရှိသူဟု နာမည်ကြီးနေတာ ကြာပါပြီ။ သို့သော် ဆူးပန်းဆိုသူကိုမူ မည်သူမျှ မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ ဤမျှလှလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့။ နာမည်ကြီးလှသော ဆူးပန်းကို တွေ့ချင်လှသော်လည်း ဆူးပန်းသည် မရတမင်းနှင့်တူ၍ မတွေ့ချင်ခဲ့ပါ။ ရှောင်လွှဲခဲ့သည်။

ကိုအောင်ခင်တို့ ကိုလူအေးတို့၏ သတင်းကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ခေါင်းပြားအောင် မအိပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ကိုအောင်ခင် အသတ်ခံရစဉ်က ကိုအောင်ခင်သည် ရှုပ်ထွေးသူ၊ ကလိမ်ကကျစ်တစ်ယောက်မို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့သူ မရှားချေ။ သို့သော် ကိုလူအေးပါ အသတ်ခံရပြီဆိုသောအခါတွင် ကွင်းဆက်ကို ချိတ်သွားသည်။

သာမန်အားဖြင့် ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်သော ကိုအောင်ခင် အထည်စက်ရုံပိုင်ရှင် ကိုလူအေးနှင့် ပွဲရုံလုပ်ငန်းလုပ်သော သူတို့အပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု မရှိနိုင်ချေ။ သူတို့၏ချိတ်ဆက်မှုကို သိသူမှာ များများစားစား မရှိနိုင်ပါ။

ထိုသို့တွေးမိသောအခါ ခေါင်းကြီးခဲ့သည်။ ဘယ်ပြေးလို့ ခြေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြေးမလွတ်မှန်းလည်း သိသည်။ သို့သော်

ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်ဟု ထင်မထားခဲ့ချေ။ ရန်သူကို အထင်သေးခဲ့သည့် မိုက်ဖြစ်ဖြစ်သည်။

အရဲစွန့်ပြီးသာ တောင်းဆိုလိုက်ရသော်လည်း ယုံကြည်မှုက ပျောက်ဆုံးနေသည်။

“ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

သူ ဘာပဲပြောပြော ဆူးပန်းနှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းသည် ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါချေ။ သူ ဒေါသထွက်လာသည်။ အေးစက်သော ထိုမျက်နှာထားကိုလည်း ကြောက်သည်။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးမှာလား”

အော်ပြီးမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အသံကို ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားသွားစေချင်သည်။ ထိုသို့မျှော်လင့်မိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသည်။

“ခင်ဗျား အသံကုန်အော်လည်း အပိုပဲ”

အလုပ်တိတားသော မှန်ချပ်များကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ငါးမိနစ်အချိန်ထပ်ပေးမယ်”

ဆူးပန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် တိုသောစကားကို လှန်လိုက်သည်။ ပေါင်တွင် ပတ်ထားသော အမည်းရောင်အိတ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။

ကိုလုမောင် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

ဆူးပန်းလက်ထဲတွင် အသံတိတ်ပြောင်းတပ်ထားသော သေနတ် တစ်လက် ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ဆူးပန်းသည် ထိုသေနတ်ကို တစ်သျှူးဖြင့်စနစ်တကျ သုတ် နေသည်။

ကိုလုမောင် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေကုန်သည်။

မကြာခင် သေရတော့မှာမိလားဆိုသည့်အသိကြောင့် နဖူးမှ ချွေးစေးများ စီးကျနေသည်။

စိတ်တွေကလည်း ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်ကုန်သည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ပြောပြရင်ရော ဆူးပန်းက သတ်မှာလား။

“ဆူး ... ဆူးပန်း ... ငါ့ ... ငါ့ကို သတ်လိုက်ရင်လည်း မင်း ဘာမှ အ ... အကျိုး မရှိဘူးနော်”

“လုမောင်၊ လူအေး၊ အောင်ခင်တို့ မရှေးမနှောင်းသေကြတယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုးကိုင်ထားတဲ့လူလည်း လှုပ်ရှားလာမှာပါ”

“ငါ ... ပြောပါ့မယ်။ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါ ဆူးပန်းရယ်။ ငါ့မှာ သားလေးနဲ့။ သားက ခုချိန်ထိ ရှင်မပြုရသေးဘူး။ ငါ့ကို ချမ်းသာ ပေးပါ ဆူးပန်းရယ်”

“နှစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ငါ့မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အကုန်

ယူသွားပါ။ ငါ သေသူလို နှုတ်ပိတ်ပြီးနေသွားပါ့မယ်။ နိုင်ငံခြားကို လည်း အပြီးသွားပါ့မယ်။ ငါ့မှာ ငါ့ကိုမိုခိုနေတဲ့ မိသားစုကြီးနဲ့ ငါ့ မရှိရင် သူတို့ ... ”

“တစ်မိနစ်”

“ရဲဇော် ... ရဲဇော်ဆီမှာပါ။ ရဲဇော် ... ”

“သေရမှာကြောက်တယ်ဆိုရင် အစောတည်းက ဦးမိုးခေါင် နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့သင့်ဘူး”

ဒုတ်ဆိုသောတိုးညင်းသော မြည်သံအောက်တွင် အခန်းတစ်ခု လုံး တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

နဖူးတွင် အပေါက်ငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီး သွေးများ လိုကျနေသည်။

ပြေးကျယ်ဝိုင်းစက်သော ကိုလုမောင်၏ မျက်လုံးကြီးများသည် မှင်တက်စွာ ပြူးနေသည်။

ထိုမျက်လုံးသည် ဆူးပန်းကို မြင်နိုင်တော့ပုံမရချေ။ ထိုမျက်လုံး တို့ လက်ဖဝါးနှင့်ပိတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ တပ်ထားသောနေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် သေနတ်ကို မူလနေရာတွင် ထည့်သည်။ တွန့်ကျ နေသော အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူသည်။ ပြီး နောက် ငြိမ်သက်စွာ လဲကျနေသော ကိုလုမောင်ကို ခွဲလှော်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားကို သုံးပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။
မိုးသားများသည် ညိုမည်းနေ၏။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်ကို သိသည်။
လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် လူများ၊ ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်များ၊
စက်ဘီးများနှင့် အထူးစည်ကားနေသည်။

ဆူးပန်းသည် များပြားသော လူစုကို ကျော်လွန်ကာ အနီ
ရောင်ဖြိုင်ကားပေါ်သို့ တည်ငြိမ်စွာ တက်သည်။

ပြီးနောက် တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်
လာခဲ့၏။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီးချိန်တွင် မိုးမှောင်နေပါပြီ။

ညစာ လှည်းကလေးသည် အခန်းဝှံ လာရပ်၍ အခန်းတံခါး
ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဝန်တမ်းသည် ဆူးပန်းအတွက် စားဖွယ်များ ပြင်ဆင်ရန်
စီစဉ်သည်။ သို့သော် တခမ်းတနားမကြိုက်သည့် ဆူးပန်းက ငွေအချို့
ပေးကာ မမောင်းရုံတစ်မယ် နှင့်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဟမ်ဘာဂါကို စားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်သည်။
မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် မန္တလေးတောင်ကို လွမ်းမောစွာ မြင်
နေရသည်။ ရင်ထဲ နွမ်းလျှော့ ခံစားရ၏။ တစ်ချိန်က ကျင်လည်ဖူးခဲ့
သော နေရာလေးဖြစ်သည်။ ထိုတောင်ပေါ်တွင် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်
နှင့် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။

မိသားစုလိုက် ဘုရားဖူးများကြားတွင် သိမ်ငယ်စွာ လက်ဖြန့်
တောင်းခဲ့ဖူးသည်။

ဆွမ်းတော်တင်များကိုလည်း ခိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

အေးအေးချမ်းချမ်း ဆောင်းအခါတွင်လည်း သံမံတလင်းပြင်

ပေါ် စောင်မပါဘဲ အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထမင်းမစားရ၍ ရေချည်းလည်း သောက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဘုရားဖူးများ၏ ဖိနပ်ကိုလည်း သယ်ခဲ့ဖူးသည်။

သွား ... ဒီနားမကပ်နဲ့ဟုလည်း အမောင်းခံခဲ့ရဖူးသည်။

မီးရေစိုသော အင်္ကျီနှင့်လည်း တစ်ညတာလုံး ကုန်ဆုံးခဲ့ဖူးသည်။

ရင်ထဲ နာကျင်နေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိချိန်တိုင်း အဖြစ်အပျက်များသည် မနေ့တစ်နေ့
တလို ခံစားနေရသေးသည်။ ရင်ဘတ်ထဲတွင် ဒဏ်ချက်တွေက ယခု
ချိန်ထိ အစိမ်းလိုက် နာကျင်နေရသေးသည်။

လောကကြီးကို မုန်းခဲ့သည်။ ဘဝကြီးကို နာကျင်ခဲ့ဖူးသည်။

သုခချိန်ထိ နာကျင်နေရဆဲဖြစ်သည်။

“တီး ... တီး ... တီး”

ဖွင့်ထားသော ကွန်ပျူတာမှ အချက်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ညှပ်လက်စမြင်ကွင်းကို လိုက်ကာနှင့် ဆွဲကွယ်လိုက်၏။

သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို လှည်းပေါ်တင်လိုက်သည်။

ဆိုဖာပေါ် ခြေကလိမ်ချိတ်ထိုင်သည်။

ပြီးနောက် Sleep လုပ်ထားသော ကွန်ပျူတာကို Password ပြန်ရိုက်လိုက်သည်။

ကွန်ပျူတာပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးမိုးခေါင်၏ မျက်နှာကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

စကားများများပြောလေ့မရှိသည့် ဆူးပန်းသည် ခေါင်းတစ်ချက် ငုံ့ပြီးသာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“လုမောင်ကို တွေ့လား”

“ရဲဇော်ရဲ့သတင်းကို လိုက်နေပါတယ် သူဌေး”

“ရဲဇော် ... ဟုတ်လား”

သူဌေးသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်သွားသည်။

ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဟု ဆူးပန်းမျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။

ဆူးပန်းကိုယ်၌ကလည်း ဒီနာမည်ကို ကြားသောအခါ မျက်ခုံးတွန့်ခဲ့ဖူးသည်။

ရဲဇော်ဆိုသူမှာ ဦးမိုးခေါင်၏သမက်ဖြစ်သည်။

ယခု လက်ရှိ မြန်မာပြည်တွင်မဟုတ်ဘဲ ယူအက်တွင် ဖြစ်သည်။ သမီးသုံးယောက်ရှိသည့်အထဲမှ အကြီးဆုံးသမီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

ကွန်ပျူတာသိပ္ပံဖြင့် ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီး ယခုလက်ရှိတွင်လည်း

ကွန်ပျူတာနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်လက်လေ့လာနေသူစာကြမ်းပိုးဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ရဲဇော်၏မိဘများသည် ဦးမိုးခေါင်နှင့် စီးပွားဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဦးမိုးခေါင် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြီးသည်။ ထိုအပြုံးတွင် ကြေကွဲမှုများ ရောနှောပါဝင်နေပြီး ပြတ်သားခြင်းတို့လည်း နှောယှက်နေသည်။

“လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ။ မနက်ဖြန် မင်းဆီ လေယာဉ်သက်မှတ်နဲ့ ပတ်စပို့ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ရဲဇော် မြန်မာပြည်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်”

ဦးမိုးခေါင်သည် ဒုတိယအကြိမ် မျက်ခုံးတွန့်သွားပြန်သည်။

“အမြန်ဆုံးလိုချင်တယ်။ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ သုံးလလောက် နားခွင့်ပေးမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးမိုးခေါင်သည် ချက်ချင်း ချောက်သွားသည်။

ဆူးပန်းသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ချလိုက်သည်။

အာရုံစိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

မကြာခင် အရက်စက်ဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ဒါတွေက ဆူးပန်းအတွက် ထမင်းစားရေသောက်လား။

ဘုရားဖူးလိုက်ခဲ့ပါဟု အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သောအခါတွင် ဒေါ်ကြီး
အေးမြင့်သည် တံချွန်၏ သွားချင်နေသော ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့
၍ သူခေါ်ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါလာခဲ့သည်။ သူ ပျော်ရွှင်နေ
သည်။ ကျေနပ်သည်။

သူ့ဘေးတွင် သူ့ချစ်ရသူ နှစ်ဦးရှိနေပြီမို့ ပြည့်စုံနေသည်။
ခရီးများစွာ ထွက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုလောက် တစ်ခါမျှ မပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးပါချေ။

အသွားတုန်းက ချောက်ချားခဲ့သောခရီးသည် အပြန်လမ်း၌
စိတ်ချမ်းသာစရာအပြည့်နှင့် သာယာစိုပြည်နေခဲ့သည်။ လမ်းခဏအားချိန်
၌ တံချွန်ကို ကြယ်တွေအကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ကားပေါ် အေးချမ်း
နေချိန်၌ တံချွန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အနွေးဓာတ်ပေးခဲ့သည်။ အချို့
စုံတွဲများလိုပင် တံချွန်က သူ့ပခုံးကို နှိပ်ကာ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။

ခရီးပန်းပုံရသော ဒေါ်ကြီးကို အားနာရပေမဲ့ ပျော်ပါသည်။
မည်သို့ပင်ပန်းလာစေကာမူ ဒေါ်ကြီးသည် သူ့အခန်းသို့ရောက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လူမြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွနေသော အခန်းကို သန့်ရှင်း

မိုးသည်းည

ရေးဝင်တော့၏။

ပါးစပ်မှလည်း ပွစိပွစိနှင့် သိမ်းဆည်းနေသော ဒေါ်ကြီးကြောင့်
သူ့ရင်ထဲ နွေးထွေးနေသည်။ ယခုမှ သူက လူနှင့်တူသွားသလိုဖြစ်ပြီး
သူ့အိမ်ကလည်း အိမ်နှင့်တူသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလောက်ညစ်ပတ်ပေရနေတာ မင်း ဘယ်လိုများနေထား
လဲ ဆစ်လွှားရယ်။ အံ့ပါရဲ့၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အိမ်မှာ ဖုန်က
တစ်တောင်လောက် တက်နေပြီ။ အင်္ကျီတွေကလည်း နံစော်နေတာပဲ။
ရေချိုးခန်းကလည်း ရေညှိတွေ တက်နေပြီ။ ဒါ လူအိပ်တဲ့ခွတင်လား
တဲ့။ အမှိုက်တွေလည်း နံဟောင်နေတာပဲ။ ခရီးသွားရင် အဓိကက
အမှိုက်ပစ်သွားရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ဘယ်လိုလုပ် လူကြီးဖြစ်လာ
ခဲ့တာလဲ။ လူငယ်တွေက မင်းကို ဘယ်လိုအတုယူမလဲဟဲ့ ဆစ်လွှား
ရဲ့ မင်းနဲ့တော့ ခက်တယ်ဟယ်။ တကယ် မလွယ်ပါဘူး။”

တံမြက်စည်းကိုကိုင်ကာ လှည်းနေသည်။
သူ မျက်ရည်ဝမ်း၏။ ဒေါ်ကြီး၏စကားကို မဟုတ်ဘဲ အပြုအမူ
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမေနဲ့တူလိုက်တာ။ ဒေါ်ကြီးသည် မိခင်တစ်ယောက်လို ဆူပူ
နေသည်။ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်ကြီးအား နောက်မှ
သိမ်းမက်မိသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ။ ဖယ်စမ်း”

“ဒေါ်ကြီးက အမေလိုပဲ”

“သွား ... သွား ... တံခွန်ကိုသာ နေရာချပေးလိုက်”

“တံခွန်လည်း ကူညီမယ်လေ”

“ဝရန်တာကို ထွက်နေတာက ငါ့ကို ကူညီတာပဲ။ သွားကြ
ဝရန်တာမှာ သွားနေကြ။ ရှင်းပြီးလင်းပြီးမှ ခေါ်လိုက်မယ်။ မြွေအောင်း
လိုရတဲ့အခန်းထဲ ဘယ်လိုလုပ်နေမှာလဲ”

သူ ဒေါ်ကြီးကို ပြန်ကြည့်ပြီး တံခွန်၏လက်ကို ဆွဲကာ ဝရန်တာ
သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အိမ်နှင့်ယဉ်ပါးမှုမရှိသေး၍ တံခွန်ကို ဂရုစိုက်ရပေလိမ့်မည်။
ဉာဏ်ပါးသော တံခွန်က နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်နှင့် ဤအခန်းလေးကို
အလွတ်ရသွားလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

“လေတိုက်တယ်နော် ... ကို”

“အင်း ... သူက အထပ်မြင့်တယ်လေ”

“တံခွန်ကတော့ ရန်ကုန်ဆိုတာ လှောင်ပိတ်ပြီး မွန်းကျပ်နေ
မယ် ထင်ထားတာ။ မန္တလေးထက်တောင် လေသာသေးတယ်”

“မြို့ထဲမှာတော့ လှောင်ပိတ်တယ်။ ဒါက မြို့အစွန်ဘက် ဖြစ်
နေလို့ လေသာနေတာ။ သစ်ပင်တွေလည်း ရှိတယ်။ မဆောက်
သေးတဲ့ မြေကွက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်နဲ့လည်း
နီးတယ်လေ”

“တက္ကသိုလ် ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ဒါက အခန်းလိုက်နေရတာပေါ့နော်။ ဒီနေရာကမြင့်တော့

ဒီတက္ကသိုလ်ကိုရော မြင်ရသလား”

“အင်း ... မြင်ရတယ်”

“အကြီးကြီးလားဟင်”

“အရမ်းတော့ မကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သာယာပုံတော့ရတယ်။

မြို့နေရာကျယ်တယ်၊ လှတယ်”

“တိုက်အောက်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှိတယ် ထင်တယ်”

“ဟင် ... တံခွန် သိတယ်”

“အင်း ... မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းဆိုင်လည်း
ထယ် ထင်တယ်။ ဟင်းနဲ့ရတယ်။ ထမင်းဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
ထက် ပိုဝေးလိမ့်မယ်”

“အိုး ... တံခွန်ရဲ့အာရုံခံစွမ်းအားကို စံချိန်တင်ပါတယ်။

တော့ရော ...”

“ဆပ်ပြာနဲ့ရတယ်။ ဒီအနီးနားမှာ လျှော်ပြီးသား အဝတ်လှန်း
ဆွဲရတယ်”

တံခွန်၏ ခန့်မှန်းမှုကြောင့် သူက ဝရန်တာသို့ ခေါင်းထွက်

အပေါ်အောက်ဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

သူခေါင်းပေါ်သို့ ရေတစ်ပေါက်ပြုတ်ကျလာသည်။ သူ
လိုက်၏။ ခြောက်လွှာမှအခန်းသည် စောင်လျှော်၍ ဝရံတာတွင် ထု
လှန်းထား၏။

“ပြီးတော့ရော”

“ဖုန်းနဲ့ရတယ်။ ဒေါ်ကြီး အခန်းထဲမှာ ရှင်းလင်းနေပြီထင်တာထက်ကုန်းမှာ ရောက်နေတယ်။ မင်းထွက်လာခဲ့တော့”

“ကိုယ့်အခန်း အလောက်ထိပဲ ညစ်ပတ်နေပြီလား”

“ပြီးတော့ ဆေးလိပ်နဲ့ရတယ်။ ကို ဆေးလိပ်တွေ မသောက်

ပါနဲ့လား”

သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ကြီးကိုသာ ညာလို့ရချင်ရမည်း။ တံ
ကိုတော့ ညာလို့မရမှန်း သူ သဘောပေါက်သွား၏။

“တစ်ခါတစ်ရံပါ”

“ဆေးလိပ်က ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းဘူး ကိုရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မဖုရားရယ်။ ကျွန်တော်မျိုး မှားသွားပါတယ်”

“တူ ... တူ”

“ခဏနော် ... ကိုယ် ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်”

အသံမြည်နေသော အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ကာ ဖွင့်သည်။

“အေး ... ပြော သက်နိုင်”

“ပြန်ရောက်ပြီလား”

“အေး ... စောစောကပဲ ရောက်တယ်”

“ဒါဆို လာပါဦးကွာ။ လေကန်ရအောင်”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“လာမှာသာ လာစမ်းပါကွာ။ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်း၊ ငါ အခု

အေးအေး ဟုပင် မပြောလိုက်ရပါဘဲ ဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားသည်။

“ဘာတဲ့လဲ ... ကို”

“ကိုယ် အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုသက်နိုင်လား”

“အင်း”

“ကိုသက်နိုင်အတွက် ထိုးမုန့်နဲ့ လမုန့်တစ်ထုပ်စီ ယူသွားပေးပါ

မယ်”

“အင်း ... အောက်ကို အရမ်းမငဲ့နဲ့နော် ဒီနေရာနဲ့ တံချူ

သွားကျသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ကိုရဲ့။ စိတ်ချလက်ချသွား”

သူသွားမည်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်

မတားခဲ့ဖူးတဲ့ တံချူကို သူ ကရုဏာသက်ရပါသည်။

မမြင်ရဘူးဆိုသော အားနည်းချက်လေးနှင့် အမြဲသိမ်ငယ်နေ

သူလေး ဖြစ်သည်။

သူက ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်ကိုပင် မျက်ရည်ကျကာ နားထောင်

“ဟေ့ ... ဟေ့”

သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာပင် ဆူးပန်းကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ဆူးပန်း မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

သတိတို့က ကပ်နေသေးသော်လည်း မျက်လုံးမဖွင့်ချင်ပါ။ ဆူးပန်း၏မျက်ရည်တွေကို သူ့ကို မမြင်စေချင်ပါ။

ဆူးပန်းရင်တွေ နာသည်။ နဖူးမှဒဏ်ရာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဆူးပန်းကို စိတ်ပူပေးသော၊ ကြင်နာပေးသော သူ့ကြောင့်သာဖြစ်သည်။ နွေးထွေးမှုကို တွေ့မြင်ခံစားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆူးပန်းသည် ကောင်းသောခံစားချက်ကို ခံစားနေရတာ မှန်သော်ငြား နာကျင်သော ဝေဒနာကို ရရှိသည်။ ကောင်းသောအချိန်ခဏတာလေးက ဆိုးခဲ့သော သံသရာရှည်ကြီးကို နောင်တရစေသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကသာ ဆူးပန်းငုတ်မှာ မကြောက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်၊ ဆူးပန်းကို ဖမ်းခေါ်သွားစဉ်ကသာ ဆူးပန်း ထွက်ပြေးခဲ့မယ်ဆိုလျှင်၊ ညီမလေးကိုသာ ဆူးပန်းထားမပစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ... ဆိုပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်ရစ်တွေးသော်လည်း ဆူးပန်းဘဝသည် ကြည်လင်သွားခြင်းမရှိပေ။

ညီမလေးကို ထားမပစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ညီမလေးနှင့်ဆူးပန်းသည် ငတ်ပြီး သေမည်။ သို့မဟုတ်ပါက မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ နေဒဏ်ကြောင့် ဖျားပြီးသေမည်။ ဖမ်းခေါ်သွားစဉ်ကသာ ဆူးပန်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးခဲ့

ပါက မိလျှင် အသတ်ခံရမည်။ လမ်းပေါ်တွင် ဦးတည်ရာမဲ့သွားလာနေပါက သူ့ခိုးမဟုတ်ပါက ယခုချိန် ထောင်ထဲတွင် ခိုးမှုဖြင့် ကြီးလာရမည်။ အစာငတ်မှာ မစိုးရိမ်ခဲ့ဘူးဆိုပါက ချောင်တစ်ချောင်တွင် လူမသိ သူမသိ သေဆုံးသွားမည်။ ဆူးပန်းဘဝသည် ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်ပင် ရှိမနေခဲ့ပါချေ။

မရှိ ရှိသည့် အပေါက်ထဲရှာကြံ ထိုးဖောက်မိတော့လည်း ယခုတော့ လူသတ်သမားအဖြစ် လိပ်ပြာမသန့်ချင်ပါ။

မှတ်ပုံတင်မရှိ။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာမရှိသော ဆူးပန်း၏ နောက်ကြောင်းကို လိုက်ရန် ခက်ခဲကြသော်လည်း ဆူးပန်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ လိပ်ပြာမလုံတော့ပါ။

ဆူးပန်းသည် ညီမလေးနှင့် ဆစ်လွှားကို တွေ့ပြီးမှ လူပီသချင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပေါ်ပေါ်တင်တင်နေချင်သည်။

မိသားစုထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်စားချင်သည်။ သို့သော် ဒါတွေက စိတ်ကူးသက်သက်ဆိုတာလည်း ဆူးပန်း နားလည်၏။

ဘုရားရှင်သည် ဆူးပန်းအတွက် မိသားစုကို ဖန်ဆင်းမပေးခဲ့ပါချေ။

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ သွေးတွေနဲ့”
ဆူးပန်းကို ပွေ့ချီလာသော ဆစ်လွှားကြောင့် ဒေါ်ကြီးသည်

“ကျေးဇူးကွာ၊ ဒေါ်ကြီးနဲ့ တံခွန်ရော နေကောင်းလား”

“ပါလာတယ်။ ဘုရားပူးဆိုပြီး ညာခေါ်လာခဲ့တယ်”

“ဟား ... ဟုတ်လား။ အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးရဦးမယ်”

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ပုံတူပန်းချီအပ်မလိုဘူး။ ခဲဆွဲချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ခဲမှာ ငါ့ထက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ မင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ မင်းပရိသတ်ဆိုပါတော့။ ဟို တစ်ခါ မင်းရဲ့ မိုးသည်းညလည်း သူပဲဝယ်သွားတာ။ နည်းနည်းနောနော တော့ မဖျတ်ဘူး။ တော်တော်ရေလျှံပုံရတယ်။ ကဲ ... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဟိုမှာလာနေပြီ”

သက်နိုင် မေးငေါ်ပြရာအရပ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံပင်နီရွှေရောင်နှင့် ဓမ္မာတိဆန်သော အမျိုးသမီးကို တွေ့ရသည်။

ပေါင်လယ်ခန့် စကတ်တိုလေးကို အချိုးကျကျဝတ်ထားသည့် ပေါင်တံသည် ဖြောင့်စင်းနေ၍ ကြည့်လိုတော့ အကောင်းသား ဖြစ် သည်။ သို့သော် မမြင်သင့်တာ မြင်လိုက်ရမည်စိုး၍ လေအလာတွင် မျက်လွှာချ၍ နေလိုက်ရသည်။

“ထိုင်ပါဗျာ ... ထိုင်ပါ”

သက်နိုင်၏ ဖိတ်မန္တကပြုမှုကြောင့် မိန်းကလေးသည် ခုံထို

ဆွဲ၍ ခုခို ကျုံ့ထိုင်၏။

“လမင်းမိုးခေါင်တဲ့ ... သူက ဆစ်လွှားတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ်လေးစား ခုတဲ့ ပန်းချီဆရာကို ခုလို အရှင်လတ်လတ် တွေ့ရလို့ ကြည်နူးတယ်” ထိုသို့ဆိုသောအခါ သူသည် မချီသွားဖြဲလုပ်ရတော့၏။

“လမင်းက ပန်းချီမဆွဲတတ်ပေယော်။ ပန်းချီကား စုရတာကို ဒါသနာပါတယ်။ ပန်းချီကားတွေကို ကြိုက်တယ်။ ပန်းချီကားကို ကြည့် ဖြီး ခံစားရတာကို သဘောကျတယ်။ ပန်းချီဆရာရဲ့စိတ်ကူးကို ခန့်မှန်း ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ဆရာပန်းချီကားတွေဆို လမင်း သိပ်ကြိုက်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မပြည့်စုံသလိုပဲ။ ဆရာပန်းချီကားတိုင်းက တစ်ခုခု ပျောက် ဆုံးနေသလို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးသည်းညတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့”

“ဘာလို့လဲ”

“အထီးကျန်နေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ကြောက်စရာကောင်းသလို စည်း ခံစားရတယ်။ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုလည်း ဖြစ်တယ်”

လူ အံ့သြသွားသည်။ ခံစားမှုစွမ်းရည်မြင့်သော ထိုမိန်းကလေး ၏ ဝါရမိကိုလည်း ချိုးကျွမ်းမိသည်။

သူ ကိုယ်၌တောင် ဘယ်လိုခံစားချက်နှင့် ရေးမိမှန်းမသိသော ပန်းချီကို ထိုမိန်းကလေး ခံစားပြလိုက်ပုံကို သူ သိပ်နှစ်သက်သည်။

သေသေချာချာပြန်တွေးမိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီအချိန်က သူ ထိုအမျိုးသမီးကို စိုးရိမ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်။

“ပထမတော့ ဖြူမည်းလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ အိမ်ရောက်မှပဲ သေချာ ကြည့်တော့ ပိုပြီး အံ့သြသွားတယ်။ တကယ်တော့ ဖြူမည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီပန်းချီကို ညဆွဲခဲ့တာ ထင်တယ်။ မီးရောင်ထိုးထား သလိုပဲ။ မော်ဇယ် ဘယ်သူလုပ်ပေးခဲ့တာလဲ။ ဆောရီးနော် ... မော်ဇယ်နဲ့ ရေးခဲ့တယ် ထင်လို့ပါ”

ချီးကနူးတာထက် ပိုသွားပါပြီ။ ဤမိန်းကလေးသည် ပန်းချီနှင့် ပတ်သက်လျှင် နယ်နယ်ရရမဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားက ပါရမီရှိပုံရတယ်။ ပန်းချီဆွဲပါလား”

“ဝေဖန်မှုအားကောင်းသူက ဘယ်တော့မှ ဖန်တီးမှုမှာ ပေါက် ရောက်မှု မရှိဘူး။ ဖန်တီးမှုမှာ ပေါက်ရောက်တဲ့လူကလည်း သိပ် မဝေဖန်တတ်ဘူး။ သူ့မှာ အားသန်ရာတစ်လိုင်းက ရှိပြီးသားလေ”

“စကားပရိယာယ်လည်း ကြွယ်သားပဲ။ ကိုယ်တို့ကို သင်တန်း သားအဖြစ် လက်ခံပါလား”

သူက ထိုသို့ရွတ်နောက်နောက် ပြောလျှင် ဝိုင်းသည် ပို၍ စည်သွားသည်။

“ကဲ ... အဲဒီလောက်ဆိုရင် လမင်းရဲ့ပုံတု ပန်းချီကို ရေးပေး နိုင်ပြီလား”

“လက်တောင်တွန့်ချင်နေပြီ”

“စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်သာ ရေးပါ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ရဲ့ လမင်းအပေါ် အမြင်ကို သိချင်လို့ပါ။ ပန်းချီဆိုတာ ဓာတ်ပုံလို ထွက်လာတာ လမင်း မကြိုက်ဘူး”

“အိုကေလေ”

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်ကို လမင်းပဲ တိုက်ပါ မယ်။ ခုလို ဆရာတို့နဲ့အတူထိုင်ပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့ရတဲ့အတွက် လမင်း ပျော် ပါတယ်။ နောက်လည်း ဆုံချင်ပါတယ်”

“ကြည့်ဆိုပါတယ်။ ဒကာအလိုရှိနေတယ်လေ”

သက်နိုင်က ထပ်ပြီးနောက်ပြောင်သောအခါ လမင်းမိုးခေါင် နှင့် သူတို့သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တမျှ ရင်းနှီးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လမင်းမိုးခေါင်သည် သူ့ဘဝကို ဖြောင်းဆန် စေမည်လူလို သူ မတွေးခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ဖုန်းဖြင့် ရိုက်ယူလာသော ပန်းချီကားကို ဆူးပန်း မမှိတ်
မသုန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မဖြစ်စဖူးပင် ဆူးပန်း၏လက်ဖျား တုန်ယင်နေသည်။

မျက်ဝန်းတွေက ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ကူကယ်ရာ
မဲ့ကုန်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲ ဘယ်နားနေလို့
နေရမှန်း မသိအောင် ကျဉ်းမြောင်းနေသည်။

မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသည်။

ဆူးပန်းအတွေးထဲ ပေါ်လာသည်က မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကြည်စင်သော မျက်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်

ပင် ဖြစ်၏။

ထိုလူ၏လမ်းလျှောက်ပုံသည် ညင်သာလှသည်။

မျက်ဝန်းများသည် တောက်ပနေ၏။ သို့သော် ထက်မြက်ခြင်း

မဟုတ်သည့် တောက်ပမှုမျိုး ဖြစ်၏။

လေးထောင့်ဆန်သော မျက်နှာသည် ယောက်ျားပီသပြီး
ခန့်ညားသည်။ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ပတ်နှုန်းနှင့် ထိုလူသည် အမြင်နှင့်ပင်
အဆင်ပြေသော ငွေကြေးမရှိကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ထိုလူကို ဆူးပန်း နှစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ကြိမ်လုံး ဆူးပန်း
ကို စပ်စုသည့် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်ပုံ
ရသော ထိုမျက်ဝန်းများသည် ဆူးပန်းကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်လွှာချသွား
တတ်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာတွေ လုပ်နေတတ်သည်။

ဆူးပန်း လုံးဝမထင်ထားခဲ့တာက ထိုလူသည် ပန်းချီဆရာ
ဖြစ်နေခဲ့မည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

ဆူးပန်းထဲတွင် အလုပ်တစ်ခုက ပိုသွားပြန်သည်။

ဆူးပန်းအတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရခြင်းသည် မခက်
သော်လည်း ဝန်လေးနေသည်။

အနုပညာသမားတစ်ယောက်မို့ ဆူးပန်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်း
တမ်း မလုပ်ချင်ပါ။

သူထဲတွင် အပြစ်ဟူ၍ ဆူးပန်းကို သိနေခြင်းမှလွဲ၍ အခြား
မရှိပါ။

ဆူးပန်းအတွက် အခက်မဖြစ်စေဖို့ဆိုလျှင် သူ့ကို လက်စဖျောက်
မှ ဖြစ်မည်။

သူဌေး၏ညွှန်ကြားချက်မပါဘဲ ဆူးပန်း၏ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဘယ်

အရာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၍ စိုးရိမ်သည်။

ရင်ထဲ မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဆူးပန်းသည် အလုပ် တစ်ခုကို စနစ်တကျလုပ်ဆောင်ရပေလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စတွင် တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားပါကဆိုသည့်အတွေးက ဆူးပန်းနလုံးသားထဲ ကြောက်စိတ် တို့ ထည့်ပေးသလို ခံစားရသည်။

ထိုပန်းချီကားသည် လမင်းမိုးခေါင်၏အိမ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမင်းမိုးခေါင်သည် ထိုပန်းချီကားကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပင် အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ချိတ်ထားသည်။

လမင်းမိုးခေါင် မရှိခိုက် ထိုအိမ်ထဲ အဝင်တွင် တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆူးပန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ မှန်ထဲမြင်သလို ခံစားရသည်။

မသိမကွဲဆိုသော်ငြား ထိုအထဲမှ မော်ဒယ်လ်သည် မိမိဆိုတာ သေချာလှသည်။

ရှုတ်တရက် လန့်သွားခဲ့သော်လည်း အကျင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော လက်များက အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားမိခဲ့သည်။

ပျံလွင့်နေသော စိတ်များကို စုစည်းလိုက်သည့်အခါတွင် ဆူးပန်း အာရုံထဲမျက်နှာတစ်ခုက ထင်ထင်ရှားရှား ရောက်ရှိလာ၏။

သူဌေး၏ကိစ္စတွေချည်းသာ သူဌေး၏အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သူမို့ ယခု သူဌေးမသိသော မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စ၊ ကိုယ်ပိုင်အန္တရာယ် ကို ဖြေရှင်းဖို့ လက်တွန်းနေမိသည်။

သို့သော် ဤသို့ဖြစ်နေ၍ မရမှန်း ဆူးပန်းသိသည်။

ထို့ကြောင့် ပျံလွင့်ချင်နေသောစိတ်တို့ကို စုစည်းလိုက်သည်။

အကြောင်းရှိရင် ဆက်သွယ်လိုက်မယ်ဟု ဆိုခဲ့သော သူဌေး၏ ကောင်းတွင် နားရက်က အကန့်အသတ်မရှိ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူဌေးပိုင်ဆိုင်သော ကွန်ဒိုခန်းအတွင်း ချောင်ပိတ် ခိုနေသော ငှက်ငယ်တစ်ကောင်လို စာဖတ်လိုက်၊ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်လိုက်၊ ဓားပေါက်ကျင့်လိုက်နှင့်သာ အချိန်ကို ကုန်ဆုံးနေလိုက်သည်။

သတိရစရာများများစားစား မရှိသော ဘဝမို့ ဆယ်နှစ်တာ နေခဲ့သည့် လေ့ကျင့်ခန်းကိုသာ သတိရနေမိသည်။

ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ကျွန်းလေးတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

အင်းကပ်လာမည့် မော်တော်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်။ ဆူးပန်း အပါအဝင် ဆူးပန်းနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးများနှင့် တစ်ခန်းတည်းအတူ နေခဲ့ရသည်။ စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မနက်ခင်းတိုင်း ကျွန်းတစ်ပတ်ပြေးရ၏။ အချင်းချင်း သွေးထွက် ချီတက်သည့်ထိ ထိုးကြိတ်ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ မြန်မာစာနှင့် အတွက် ချက်များ သင်ကြားရသည်။ သေနတ်ပစ်ရသည်။ ဓားခုတ်ရသည်။

သစ်ပင်တက်ရသည်။ ရေကူးရသည်။ ကွန်ပျူတာသုံးရသည်။ ပျက်နေသော စက်အမျိုးမျိုးကို ပြင်ရသည်။ အတိမ်းအစောင်း အမှားအယွင်းရှိပါက ပိုက်ထိုးရသည်။ သည့်ထက်ဆက်မှားပါက ကျောပိုးအိတ်ထဲ အုတ်ခဲသုံးခဲ ထည့်လွယ်ကာ တစ်နေ့ကုန်ပြေးနေရသည်။

အမြင့်မှ ခုန်ချရသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏသွေးထွက်သံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ဆူးပန်းထဲတွင် အင်မတန်ခပ်ရသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်။

နှင်းသခင်ဖြစ်သည်။

မသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သောအခါတွင် ထိုကျွန်းလေးမှ ဆူးပန်းတို့ ဆယ်ယောက် အုပ်စုလိုက်ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။ ဤရန်ကုန်မြေ ဧရာဝတီရောက်ချင်းပင် ဦးမိုးခေါင်နှင့် စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။

ဦးမိုးခေါင်နှင့် ဆုံပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ နှင်းသခင်နှင့် ဆူးပန်းတို့ ကွဲသွားခဲ့ကြသည်မှာ ယခုဆို ခြောက်နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နှင်းသခင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတာကို ဆူးပန်း မသိတော့တော့တော့တော့ နှင်းသခင်ကလည်း ဆူးပန်း အခုလိုရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပုံမရပါ။ သိပါက နှင်းသခင်သည် ဆူးပန်းကို မဆက်သွယ်ဘဲနေမဟုတ်မှန်း ဆူးပန်း သိသည်။

ဆူးပန်းသည် ဦးမိုးခေါင်သွားရာနေရာတိုင်းလိုက်ရသည်။

သို့ကြောင့် ဆူးပန်းသည် ကမ္ဘာနိုင်ငံကြီးတော်တော်များများကို ရောက်ရှိ၏။ သို့သော် ဦးမိုးခေါင်အပါးတွင် ထင်ထင်ရှားရှား လိုက်ပါရခြင်းမဟုတ်ဘဲ မထင်မရှား သာမန်ခရီးသည်အသွင်ဖြင့်သာ ဖြစ်၏။ ဦးမိုးခေါင်၏ ညွှန်ကြားသမျှကို အနောက်မှ တိတ်တဆိတ် ဖြေရှင်းဆောင်ပေးရသည်က ဆူးပန်း၏ အလုပ်ဖြစ်သည်။

ဆူးပန်းလက်သည် သွေးစွန်းခဲ့သည်။ ဆူးပန်းစိတ်သည် ရိုင်းစိုင်းခြင်းတမ်းခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆူးပန်းကိုယ် ဆူးပန်းလည်း အံ့သြ၏။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လျှင်ပင် ခံစားချက်နှင့် မဟုတ်ဘဲ သရော်ခြင်းဖြစ်တတ်သည့် နှလုံးသားကို မုန်းမိသည်။

နှလုံးသားကို တမင်အေးစက်အောင် ကျင့်ယူနေရသော ခြေအနေကိုလည်း မုန်းသည်။ သို့သော် ဆူးပန်းသည်လည်း လူထဲက ခုခံခံရုံမရှိဘဲ ရံဖန်ရံခါ ထိတ်လန့်သည့်အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။

စိန်ယုာ အစ်မနှစ်ယောက်ကို ဆူးပန်းလက်ဖြင့် သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ခဲ့ရသည်။ စိတ်တွေ ချောက်ချားခဲ့ရသည်။

အစ်မကြီးများက မသေခင်ကြည့်သွားခဲ့သော အကြည့်များက ဆူးပန်း ဆူးပန်းတွေ ပေးသွားခဲ့သည်။ ဆူးပန်းအလှည့်က ဘယ်တော့လဲ။

အချိန် ဆူးပန်းအလှည့် ရောက်လာမှာလဲ။

ဆူးပန်းအလှည့်ရောက်မလာခင် ချုံပုတ်တွေကို ဆူးပန်း ရှင်း

ပစ်ရလိမ့်မည်။

“ဆစ်လွှား”

ထိုနာမည်ကို ဆူးပန်း နှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။

ပန်းချီ၏ညာဘက်ထောင့်စွန်းတွင် ထိုးထားသော လက်မှတ်

စိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးနောက် ပေါ့ပါးသောအင်္ကျီကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် မောင်းချစားနှင့် ငွေတစ်ထပ်ကို အိတ်ထဲထည့်သည်။

ပြီးနောက် ကားသော့တစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်သည်။ ဆူးပန်း

သွားမည့်နေရာမှာ တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။

ဆူးပန်း၏ဦးတည်ချက်သည်လည်း တစ်ခုတည်းသာ။

“ခုတလော ထူးဆန်းတဲ့လူသတ်မှုတွေ မကြာခဏပဲနော်”

လက်ဖက်စားနေသော ဆစ်လွှား၏လက်များ တွန့်သွားသည်။

ဇာနည်ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသော သက်နိုင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့

သာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်းဈာနယ်က အဟောင်းကြီးမို့လား”

“အင်း ... ပန်းချီကားလာကြည့်တဲ့လူ ကျွန်ထားတာ။ တစ်ရက်

သာမယူ နှစ်ရက် လာမယူနဲ့ ကျွန်ထားခဲ့တုန်းကတော့ အသစ်ပဲကွ။

အခုလည်း သစ်ပါသေးတယ်။ ယပ်တောင်အဖြစ် မကြာခဏ သုံးမိလို့

ညှစ်နည်းလေး ... ”

“လူသတ်မှုက ဘယ်မှာဖြစ်လို့လဲ”

“မန္တလေးမှာတဲ့။ အတင့်ရဲတဲ့ကောင်ပဲကွ။ ရှစ်ဆယ့်လေးလမ်း

မှာချည်း သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်သွားတာကွ”

“ဘယ်လို”

“နေ့လား၊ ညလားတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းတော့

နေလို့ရေးထားတယ်။ တစ်ညနေပြီးမှ အလောင်းကို တွေ့တာတဲ့။ ရုံးခန်းမှာ လာသတ်သွားတာတဲ့”

“ရုံးခန်း ... ဟုတ်လား”

အံ့ဩလွန်း၍ သက်နိုင်လက်ထဲမှ ဂျာနယ်ကို အဆောတလှဆွဲကာ ယူကြည့်သည်။

အံ့ဩသွားသည်။ အဟောင်းသားဖြစ်နေသော ပါးစပ်သည် ပြန်စိ၍ ခရတော့။ ဆစ်လွှားမျက်လုံးထဲ၌ စကတ်တိုနှင့် မိန်းကလေးသည် ပျောက်ပျက်မသွားတော့ပေ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သက်နိုင်စကားကိုပင် ငြိမ်မဖြေနိုင်တော့ချေ။

ဆစ်လွှား နဖူးတွင် ချွေးစေးများ ပြန်နေသည်။

သူ ... ။ အဲဒီမိန်းမက ... ။ ဆစ်လွှား ကြောက်လာသည်။

ဆက်ပြီးမှပင် မတွေးရဲတော့သည်ထိ တုန်လှုပ်လာသည်။ ဆစ်လွှားစိတ်များသည် ဂနာမငြိမ်ချင်ဘော့ပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သက်နိုင်၏စကားသည် လေတိုးသံနှင့်အတူ နှောနေ၏။

လည်ချောင်းတွေ ခြောက်သွေ့ကုန်သည်။

အသက်ရှူသံတွေ မမှန်ချင်တော့ပါ။ အာရုံထဲလည်း မြင်ဖို့တွေ ထပ်ကုန်သည်။ သူမ၏စရိုက်မှန်ကို ပုံဖော်မိသည်။ သူမက ဘာထဲ

သူမက လူသတ်သမားဆိုတာ သေချာသလောက်နီးပါး ရှိနေသည်။ သို့သော် သူ မယုံကြည်နိုင်ချေ။ သူမလို မိန်းမချောတစ်ယောက်က အဲဒီလို ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေကို ဘာကိစ္စကြောင့် သတ်ရမှာလဲ။ လိုအားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုလုပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူမှာလဲ။ ဖြစ်နိုင်ရဲ့ ... ။ တိုက်ဆိုင်နေတာလား။ တိုက်ဆိုင်နေတာဆိုလျှင်လည်း တိုက်ဆိုင်မှုကြီးက လွန်လွန်းနေပြီဖြစ်သည်။

လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေရာတိုင်း သူမက ဘာလို့ရှိနေရတာလဲ။

“မြို့လယ်ခေါင်မှာ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာတော့ တော်တော် ခဲတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်စရာပဲ။ သူတို့လို အထက်တန်းသူဌေးတွေရဲ့ ဝန်းကျင်က ရှုပ်လွန်းပါတယ်။ ယိုင်နဲ့နေတဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကြောင့် ခံလိုက်ရတဲ့ ဒေဝါလီ။ ဒေဝါလီကို ရင်မဆိုင်ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရုံပေါ့”

သက်နိုင်၏အသံက ညည်းတွားရုံ တိုးတိုးလေးဆိုသော်ငြား သူမနားထဲ ဝင်လာသည်။

မွန်းကျပ်နေသော သူ့စိတ်တွေကို ပြတင်းပတ်ခြမ်းဟပေးလိုက်သလို လှောင်ပိတ်ခြင်း လျော့ပါးသွားသည်။

ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတာလည်း ဖြစ်နေပါသည်။

လျှို့ဝှက်လှသည့် အထက်တန်းလွှာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လရေးကိစ္စ

အရှုပ်တော်ပုံအား သူတို့လို သာမန်လူမျိုးက ဘယ်လိုလုပ် မှန်းဆတတ် ပါ့မလဲ။

“နာရေးတကာ နာရေးထဲမှာ ဒီနာရေးတော့ လူတွေ စိတ်အထဲ စားဆုံးဖြစ်မှာပဲဟေ့”

ထပြန်ဟန်ပြင်နေသော သူသည် အားနာပါးနာနှင့် ပြန်ထိုး လိုက်ရပြန်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူစိတ်တွေက ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ ပါ။ ပြန်ချင်နေသည်။ ဒေါ်ကြီးက ရွှေတိဂုံတွင် တရားထိုင်ချင်၍ ည လာခေါ်ပါဟု မှာထားသဖြင့် တံခွန်တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန် သောကြောင့် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

“ဦးမိုးခေါင်ရဲ့ သမက်တဲ့။ ကျောက်သူဌေးဦးဇော်လွင်ရဲ့ တစ် ဘည်းသောသားတဲ့။ ရဲဇော် ... ဟင်း ... ဟင်း ... တိတ်တိတ် မယားရဲ့သားလို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့တစ်ယောက်ပဲ။ သူဌေးတွေများ တောတောင် ကြုံကြုံဖန်ဖန် ခုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျ ဇက်ကျိုးသေရတာ လို့။ အရာအားလုံး ပြည့်စုံပေမယ့် သေမင်းက မလွယ်ဘူးပဲ။ မိန်းမတွေ က ချောတာကွာ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မဆိုးမဖြစ်ရပြီ။ သနားသော အားဖြင့် ငါ သွားနှစ်သိမ့်ပေးမနဲ့ တူတယ်”

သက်နိုင်က နောက်တီးနောက်တောက် ပြောသည်ကို သူ့ အားနာပါးနာ နားထောင်ပေးရသေး၏။

“ခုတစ်လော ... သူဌေးတွေချည်း သေနေတယ်။ ကံကြမ္မာ တစ်ဆင်းရဲသားတွေကို ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးတော့မယ် ထင်တယ်။ သူတို့ စားထားတာများနေပြီလေ”

“ပြောလို့ မပြီးနိုင်သေးဘူးလား”

“ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း ... တံခွန်ကို စိတ်မချဘူး”

“ဒေါ်ကြီးကရော”

“ဘုရားမှာ တရားထိုင်မယ်။ ညနေမှ လာကြိုတဲ့”

“အဲဒါဆိုတော့ မင်းတို့ ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပေါက်ကရတွေ မတွေ့နဲ့။ ငါနဲ့တံခွန်က သန့်သန့်စင်စင်ပဲ။ လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့”

“ငါ့ကိုတော့ ပြောပြီး မင်းကရော ဘာပေါက်ကရတွေနေတာ ငါက ရိုးရိုးပဲ။ ဒေါ်ကြီးက အသားမစားဘူးမဟုတ်လား။ ဒေါ်ကြီး နို့ခိုက် မင်းတို့ CP ကြက်ကြော်လေး ဘာလေး အဝဆွဲလို့ရပြီလို့ ပြောမလို့ပါကွာ”

“ဟာ ... ဒီကောင်”

“ရှက်မနေပါနဲ့။ လူပျိုလတ်ရာ”

“ဘာလဲဟာ ... လူပျိုလတ်”

“အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်က အလတ်စား လူပျိုစာရင်းဝင်

လေကွာ”

သူ ပြုံးကာ ထရပ်သည်။ လွယ်နေကျအိတ်စုတ်ကို ဆွဲလွယ် လိုက်သည်တွင် အာလူးပုတ်ဖော် အမြဲမျှော်နေတတ်သော သက်နိုင်က သူ့ကို မပြန်စေချင်သေးသည့်သဘောနှင့် ဆွဲနေသည်။

“နေပါဦးကွာ။ ဟိုလေ ... လမင်းမိခင်ကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“ဒီမှာ ပန်းချီကား၊ သူ လာရင်ပေး၊ သူငွေပေးရင် ယူထား၊ ရှင်းပြီနော်”

“ကောင်မလေးက မင်းအပေါ် ... မင်းရဲ့ ... ”

“တော်ပါတော့ကွာ။ ဘာပေါက်ကရတွေ ဆက်ပြောဦးမှာလဲ။ လစ်ပြီ”

သက်နိုင်နှင့် တွေ့သောအခါ စိတ်ညစ်နေလျှင်ပင် ရယ်ရတတ် သည်။ သက်နိုင်သည် ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျော်ဖြတ်သူဖြစ်သည်။ လူမချမ်းသာချင်ရင်နေ စိတ်ချမ်းသာဖို့သာ အရေးကြီးဆုံးဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ပြောစကားနှင့် အညီ သက်နိုင်သည် ဖျော်အောင်နေသည်။ စားစရာမရှိလည်း ရေသောက် နေသည်။

သုံးစရာလမ်းစရိတ်မရှိလည်း လမ်းလျှောက်ပြန်သည်။ သူငွေ သူကြွယ်များ၏ စီးပွားဥစ္စာကိုမူ မီးတွေ၊ အပူတွေ ဟု ညည်းညူတတ် သူ ဖြစ်သည်။ သက်နိုင်ကို သူခင်သည်။ အားကျစိတ်နှင့် လေးစားသည်။

ဒါတွေက မိမိဘဝကို မိမိမကျေနပ်၍ မဟုတ်ပါချေ။ မိမိသည် သက်နိုင် နှင့်ယှဉ်လျှင် လောဘများသူဟု ထင်သည်။

တံခွန်နှင့်အငေါ့ကြီးကို ရန်ကုန်တွင်ခေါ်ပြီး မိမိနှင့်အတူ နေ စေချင်သည်။ တံခွန်နှင့် လက်ထပ်ပြီး တံခွန်ကို စောင့်ရှောက်ချင်သည်။ တံခွန်၏မျက်လုံးကို ကုသပေးချင်သည်။ အလင်းရောင်ကို မြင်စေချင် သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေရှာသည်။ စုသည်။

သို့သော် နေထိုင်စရိတ်၊ စားစရိတ်၊ အသုံးစရိတ်ကြောင့် သမင် မွေးလိုက် ကျားစားလိုက်ဖြစ်နေ၏။

ပြီးနောက်၊ ကြောက်သည်။ ဆေးရုံတွင် မပြတ်ထားသည်က မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသေးသည်။

စစ်ချက်ယူလိုက်မှ ကုမရတော့ဘူးဆိုသည့် ရလဒ်မျိုး ထွက် လာမှာကို ကြောက်သည်။ ထိုရလဒ်မျိုးကို မခံစားနိုင်ပါ။ ဆယ်စုနစ် အစ်ခုခြားခဲ့ပြီမို့ မျှော်လင့်ချက်သည် အစက်အပြောက်မျှသာ ရှိနေ တော့သည်။

သို့သော် တစ်နေ့တော့ ဆေးရုံသို့ ရောက်မည့်အတူတူ အမြန် ဆုံး သွားဖို့ သူ့စိတ်ကို သူ အားပေးနေသည်။ လိုအပ်သမျှအတွက် ဆွေစုသည်။ ထိုငွေက ဘယ်အချိန်မှများ ပြည့်မှာလဲ။

မိုးသည်းည

၁၀၇

သည်မှာ ငါးရက်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် အိမ်နီးနားချင်းများ၏အသံ ကိုမူ တစ်ခါတစ်ရံမျှ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ မန္တလေးအိမ်မှာလို ဘေးအိမ် အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့ပြောဆိုခြင်းလည်း မရှိချေ။ အထီးကျန်၏။ နွေးထွေး မှု မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သည်။

တံခါးရွက်အနီးတွင် တံချူသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ကိုက သူစိမ်းဆိုပါက တံခါးဖွင့်မပေးရန် အတန်တန် မှာထားခဲ့သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒါ ကိုဆစ်လွှားတို့ အိမ်ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘယ်သူလဲ”

“တံခါးလေး ခဏ ဖွင့်ပေးလို့ရမလား။ သူမိတ်ဆွေပါ”

နာမည်ခေါ်သည်။ မိတ်ဆွေဟုလည်း ပြောနေသည်။ ဒါကို တံချူက အရေးမလုပ်၍ မရတော့ချေ။ ကိုမိတ်ဆွေရှေ့တွင် တံချူသည် လူမှုရေးခေါင်းပေးသူအဖြစ် ပြောစမှတ် တွင်နေလိမ့်မည်။

“အစ်ကို မရှိဘူးရှင့်၊ ပြခန်းသွားတယ်”

ပြောလည်းပြောကာ ဖျဉ်တံခါးချပ်ကို ဖွင့်သည်။ သံတံခါး တစ်ချပ်ခံထားသေး၍ ရဲရဲတင်းတင်း ဖွင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆူးဝန်း ထင်မထားချေ။ ရန်ကုန်၏ လူနေမှုစရိုက်အရ တံခါးကို အလွယ်တကူ ဖွင့်ပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။

“တီးတောင် ... တီးတောင်”

ဘဲလ်မြည်သံကြောင့် လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့်ဆေးနေသော တံချူ သည် ခေါင်းဆတ်ခနဲ ထောင်သွားသည်။

နာရီမြည်သံကို အားပြုမှတ်သားထားခဲ့သည်။ ယခုအချိန်သည် ကို ပြန်လာသည့်အချိန်လည်း မဟုတ်သလို ဒေါ်ကြီး ပြန်လာတာလည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။

“တီးတောင်”

နောက်တစ်ချက် မြည်လာပြန်သည်။

အိမ်၏အထာကို သိနေပြီဖြစ်သော ငါးတံချူက တုတ်ကောက် ဖြင့် ဟိုစမ်းဒီစမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

တံခါးကိုလည်း ရမ်းသမ်းပြီး မဖွင့်ရဲပါ။ ရန်ကုန်ဆိုသည်က မန္တလေးလို မဟုတ်ဘူးဟု ကို အမြင်မသွားခင်က အတန်တန် မှာ ထားခဲ့သည်။

ကို ပြောတာမှန်ပါသည်။ ဤအခန်းသို့ တံချူ ရောက်လာ

မဖွင့်ပေးလည်း အရေးလား။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ တံခါးချပ်က ဆူးပန်းကို ကာ၍ ရရိုးထုံးစံမရှိချေ။

“အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လားရှင်”

အသံလေးသည် ကြည်လင်အေးချမ်းလှသည်။ ကရုဏာသံပါ သည့်အသံလေးမို့ နဝင်ပီယံ ရှိလှသည်။

“ဟင်”

အသံရှင်ကို ဆူးပန်းကြည့်မိလိုက်သောအခါတွင် ဆူးပန်း ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ခြောင်းဆန်ကုန်သည်။ ကြည်လင်သော မျက်နှာလေး က အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ဆူးပန်းကို စကားပြောနေသော်လည်း အကြည့်က ဆူးပန်းထံတွင် မရှိဘဲ မရေမရာပင် အခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်။ မညီမညာပါးကွက်ကြားလေးနှင့် မိန်းကလေး၏နှုတ်ခမ်း သည် ပြုံးရိပ်ဆင်နေသည်။

ဝါးတံချူ ... ၊ ဝါးတံချူ ... ၊ ညီမလေး ... ၊

မမေ့နိုင်ပါ။ မေ့နိုင်စရာလည်း မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် မေ့ထားခဲ့သည်။

“အစ်ကိုကလေး ပြခန်းမှာ။ ပြခန်းလိပ်စာရှိရင် အဲဒီပဲလိုက် သွားလေ။ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်။ အကယ်၍ အရေးမကြီး ဘူးဆို တံချူကိုပဲ မှားထားခဲ့ပါ”

စကားသံများသည် အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျညီညီပင် အေးချမ်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆူးပန်းမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည်တို့ တွဲခိုလာသည်။

“ညီမလေး ... တံချူ”

ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေမိသော်လည်း နှုတ်မှ ဘာသံမှ ထွက် မလာချေ။ တံချူသည်လည်း ဆူးပန်းကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ မှတ်မိနိုင် သေးရဲ့လား။ တံချူက ဘာကြောင့် မိမိထံလှည့်မကြည့်တာလဲ။ တကယ်ပဲ ဒီမိန်းကလေးက ဝါးတံချူပါ။ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက် ပို့ ကောင်းကောင်း အလွတ်ရသည်။ ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်လိုပုံမျိုးပဲ တွေ့တွေ့ တံချူကို မမှတ်မိစရာအကြောင်းပင် မရှိပါ။

“အစ်မ ... အစ်မ ... အစ်မရှိနေသေးရဲ့လား”

ဆူးပန်း ရင်ထဲဆို့တက်လာ၏။ လူရှိနေသေးရဲ့လားဟု မှန်းဆ ခေါ်နေရာသော တံချူပုံက ဆူးပန်းရင်ကို နာစေသည်။

ဆူးပန်းသည် လက်ကိုဆန့်ကာ တံချူ၏မြင်ကွင်းကို စမ်းသပ် သည်။ သို့သော် တံချူသည် ဆူးပန်း၏လက်ကို မည်သို့မျှ ခံစားရပုံ မပေါ်ချေ။

ဆူးပန်း အံ့သြသွားသည်။ တံချူသည် ထိုသို့ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိပါချေ။

“အစ်မ ... အစ်မ”

“တို့ ... ရှိပါတယ် ဝါးတံချူ”

အသံကို ထိန်းပြီးပြောလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် လှည့်ပြန်သွား

ချင်သော်လည်း မလှည့်ပြန်နိုင်ခဲ့ချေ။ ညီမလေးနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ဆုံခဲ့ရာမှ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ပင် ညီမလေး၏မျက်နှာကို ကြည့်သွားချင်သည်။ မျက်စိကွယ်နေသော ညီမလေး၏အကြောင်းကို သိချင်သည်။ မယုံနိုင်ပါ။ အကောင်းတိုင်းရှိနေသော ညီမလေး၏မျက်လုံးများက ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ် ... ။

“အစ်မက တံခွန်ကို သိတယ်။ အဲ ... နေပါဦး။ အစ်မနောက်တစ်ကြိမ်လောက် တံခွန်နာမည်ကို ခေါ်ပေးပါလား။”

ဆူးပန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ မည်သူ့ကိုမှ ဘာအကြောင်းကြောင်းမှ မကြောက်ခဲ့သော ဆူးပန်းသည် ယခုတော့ မျက်မမြင် ညီမလေးကို ကြောက်လန့်နေမိသည်။

“အစ်မအသံကို တံခွန် ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။ ဘယ်မှာ ကြားဖူးပါလိမ့်”

“ဆစ်လွှားမရှိဘူးဆို ပြန်တော့မယ်လေ။ တံခါးကို သေသေချာချာပိတ်ပြီးနေပါ”

“အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးလား အစ်မ”

“တို့က လူဆိုးတစ်ယောက်ဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အစ်မအသံက လူဆိုးဖြစ်ပုံ မရပါဘူး။ အစ်မကို တံခွန်ယုံတယ်”

ရင်ထဲ တုန်ယင်သွားသည်။ ဘယ်အရာကိုမှ တွန့်ဆုတ်ခြင်း

မရှိသော်လည်း တံခွန်က ယုံကြည်တယ်ဆို၍ မိမိအခြေအနေကို ရှက်ရွံ့သွားသည်။

တံခွန်ကို အားပေးတရ ပွေ့ဟပ်ပစ်ချင်သော်လည်း လက်ရှိရောက်နေသော မိမိနေရာကြောင့် ထိန်းချုပ်နေရသည်။ တံခါးဘောင်တန်းကို ကိုင်ထားသော တံခွန်လက်များကို ခပ်ရွရွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ချင်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညီမလေးရယ်။ ဒီကြားထဲ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ ဟု အော်မေးပစ်ချင်သည်။

ညီမလေးဘဝ အဆင်ပြေနေမှာပဲဟု တွေးကာ လောကတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိသူလို ရှင်သန်ခဲ့သည်။ ဆူးပန်း လုံးဝထင်မထားခဲ့ချေ။ ညီမလေးက ခုလို ဒုက္ခိတဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

ဆစ်လွှားနှင့်သတ်ဆိုင်သော မိသားစုနှင့်တကွ ဆစ်လွှားကိုပါ အမျိုးပြုတ်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့သည်။ ဆူးပန်း၏စိတ်သည် ကျူပင်ခုတ် ကျူငုပ်မကျန်ချင်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ ဆူးပန်း၏တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးသည် ဆစ်လွှား၏ မိသားစုဝင်တဲ့လား။ ညီမလေးကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆူးပန်း စိတ်ကူးခဲ့တယ်တဲ့လား။

ဆစ်လွှားနှင့်ညီမလေးတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြတာတဲ့လဲ။

“အစ်မ ... အစ်ကိုကို စောင့်မယ်မဟုတ်လား”

“မစောင့်တော့ပါဘူး။ နောက်များမှ လာခဲ့ပါမယ်။ တံခါး

သေချာပိတ်နေနော်”

“အစ်မ နောက်တစ်ကြိမ် သေချာပေါက်လာခဲ့နော်”

ဆူးပန်းရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ စီးကျလာသော မျက်ရည် တစ်စက်ကို လက်ဖျံနှင့် မသိမသာသုတ်သည်။

“မမ ပြန်လာခဲ့နား မြန်မြန်နော်”

တစ်ချိန်က တံခွန်၏အသံလေးကို ကြားယောင်မိလာသည်။

တံခွန်ကို မန္တလေးတောင်ခြေ၌ ပစ်ထားခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ဖိုးရွာနေ၏။ တံခွန်သည် ဆူးပန်းပေးခဲ့သော ပိန်းရွက် လေးကို ဆောင်းပြီး သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ဆူးပန်းထားပစ်ခဲ့သလို ဆူးပန်း ကို စောင့်နေရှာသည်။

လျှပ်စီးများ လက်နေသည်။

ပိန်းရွက်လေးဆောင်းထားသော တံခွန်က ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးမျှော် နေသည်။

ညီမလေးကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ဖိုးလွတ်ရာကို ခေါ်သွားချင်မိသည့် စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရသည်။

ဒီပုံအတိုင်း ကြာကြာနေလို့မရတော့မှန်း ဆူးပန်းသိသည်။

မိဘမဲ့ဂေဟာသို့လည်း မသွားချင်ပါ။

ဆူးပန်းတို့ ညီအစ်မသည် မိဘမဲ့မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေသည် စက္ကူရုပ်လေးများလုပ်ရောင်းပြီး ဆူးပန်းတို့ ညီအစ်မကို ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် မပြောမဆိုပင် တိပ်ပျော်နေရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ သည်။ ဖေဖေအသုဘကို ဂေါပကအဖွဲ့များက တိုင်ပင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပေး ခဲ့သည်။

ဆူးပန်းတို့ ညီအစ်မကို မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ ပို့မည်ဟု တိုင်ပင်သံ ကို ကြားရသောအခါ ဆူးပန်းရင်ထဲ ချောက်ချားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ညီမလေး၏လက်ကို ဆွဲပြီး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် သွားစရာမရှိသော ဆူးပန်းတို့ညီအစ်မသည် ဂေါပက မြင်အောင် ပုန်းကွယ်ရင်း မန္တလေးတောင်ပေါ်၌ ဖြစ်သလို ထိုင်လည်ခဲ့သည်။

မသမာသူ လူတစ်စုက ကလေးမင်းနေသည်ဆိုသော သတင်း သည် ဘုရားဖူးများကြား ခေတ်စားခဲ့သည်။ ဆူးပန်းသည် ညီမလေးကို ခိုခံလာသည်။

ထို့ကြောင့် ဆူးပန်းတို့ ညီအစ်မလိုက်တောင်းလျှင် ငါးကျပ် နှစ်ဆယ် အမြဲပေးတတ်သော အပျိုကြီးမွေးစားနိုင်ရန် ညီမလေးကို ချစ်ခဲ့သည်။

ထိုအပျိုကြီးဆိုသူသည် သဘောကောင်းသည်ဟု သတင်းမွေး သည်။ ဆူးပန်းသည် အရွယ်ရှိနေပြီမို့ ဆူးပန်းကို အများက မသနား ကြောင့် ဆူးပန်းအောက် သုံးနှစ်ငယ်ပြီး လူကောင်သေးသော ညီမလေး သနားကြသည်။

ထို့ကြောင့် အပျိုကြီး ဈေးသွားရာလမ်းတွင် မိုးရွာမည့်အခိုက်ကို စောင့်ဖမ်းကာ ညီမလေးကို ထားပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆူးပန်းသည် ရေဆိုးရေညစ်များ စီးနေသော မြောင်းထဲဝင်ကာ ညီမလေးကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုအပျိုကြီးနှင့် ညီမလေးသည် စကားပြောနေသည်။ ပြီးနောက် ထိုအပျိုကြီးသည် ထီးလေးဆောင်းကာ ညီမလေး၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ သို့သော် မိုးတိတ်သည်ထိ ဆူးပန်းပေါ်မလာသောအခါ ထိုအပျိုကြီးသည် ညီမလေးလက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဆူးပန်း ရင်တွေနာခဲ့ရသည်။ ညီမလေးနောက် ပြေးလိုက်၍ ညီမလေး၏လက်ကို ဆွဲထားချင်သည်။ အပျိုကြီးဟု အများခေါ်သော နာမည်ပြောင်သာ သိပြီး နာမည်ရင်းလေးပင် မသိလိုက်ရသော ထိုအပျိုသမီးကြီးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ညီမလေးသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ဆွဲနေရာ ပါသွားခဲ့သောအဖြစ်ကို ရင်နာသည်။ ဆူးပန်းသည် ရက်အတန်ကြာ ထိုပျိုဆောင်အိမ်လေးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်ခဲ့သည်။

သစ်လွင်တောက်ပသော ဝတ်စုံလေးနှင့် ညီမလေးကို ခြင်္သေ့အခါ မျက်ရည်စို့ခဲ့ရသည်။ ညီမလေး စားနေသော ဘိန်းမုန့်သွားရည်ကျခဲ့ရသည်။

ရက် တစ်ပတ်မျှ ထိုအိမ်အနီး ရစ်သီ ရစ်သီနေသောအခါ

ဝတ်စုံကျင်က သတိပြုမိလာတော့မှ ထိုအိမ်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေး ခဲ့သည်။ ညီမလေးဘဝသည် အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ညီမလေးအတွက် ဆူးပန်း ချီ၍ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဆူးပန်းနှင့်နေလျှင် ညီမလေးသည် ဆင်းရဲဘတ်ပြတ်ရလိမ့်မည်။

ဆူးပန်းလည်း ညီမလေးလိုပင် သန့်သောအင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး နန်းကန်ပြားနှင့် ထမင်းစားချင်လှသည်။

ထို့ကြောင့် ညီမလေးကို ကျောခိုင်းပြီး လူတစ်စုဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်မှ ယခု ဆူးပန်းဖြစ်ရသည်ထိ ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်မှ မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရသည်က ညီမလေးသည် အံ့တုတ်ဖြစ်နေရှာသည်။

ဆူးပန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ညီမလေးအတွက် ဘာလုပ်ပေးမလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ... ညီမလေးရယ် ... ဘာကြောင့်လဲ။

ဆူးပန်းရင်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ငိုကြွေးသံက ညီမလေး မကြားနိုင်နဲ့။

“ဘယ်သူ ... တံခွန်”

“နောက်လည်းလာခဲ့တယ်တဲ့ ကိုရဲ့ သဘောကောင်းပုံရတယ်”

“နာမည်ရော ပြောသွားသလား”

“အယ် ... ဟုတ်ပါ။ အဲဒီအသံလေးကို ချစ်နေတာနဲ့ပဲ နာမည်
မေးဖို့ မေ့သွားတယ်”

ဆစ်လွှား မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။

ပြောစရာစကားက ဆက်မရှိတော့ချေ။ သူ့ကို လာရှာမည့်
မိန်းကလေး ဧည့်သည်သည် ဘယ်သူ ဘယ်ဘက်ဖြစ်မည်ဆိုတာကို စဉ်းစား
၍ မရပါချေ။ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှလည်း သူက ရင်းနှီးခင်မင်စွာ
မပေါင်းခဲ့ဖူးပါ။

သူ့ဘဝတွင် တံခွန်သာ သူ့ရဲ့ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဟုတ်
သလို နောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လမင်းမိုးခေါင်များလား။ လတ်တလော သူနှင့် စကားပြောခဲ့
သော မိန်းကလေးဆို၍ လမင်းမိုးခေါင်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့သော်

သည်းည

၁၁၇

ဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း သူ သိသည်။

သူ့အိမ်သို့မို့ မပြောနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပင် မပြောခဲ့ဖူးချေ။ ပြီးတော့
လမင်းမိုးခေါင်က သက်နိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သိသူဖြစ်သည်။ သက်နိုင်
ဆို ကျော်ပြီး ဘာအလုပ်မှလုပ်စရာအကြောင်း မရှိပါ။

ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။

ထိုမေးခွန်းသည် တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
စေသည်။

သက်နိုင်ပင် သူ့အိမ်ကို အရောက်ကျသူဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် သူနှင့်သိကျွမ်းသူက များများစားစား

နဲ့ပါ။

လက်ချိုးရေ၍ ရသော အသိမိတ်ဆွေများထဲ အိမ်လာလည်
ည့်သူရယ်က ရှားမှရှား။ ဒီကြားထဲ မိန်းကလေးဆို ဝေလာဝေး။
သိသလဲ။

တံခွန်ကိုတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောခဲ့သည်။
လည်း တံခွန်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မှု မဖြစ်စေချင်၍ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ
သွင်းတော့ မေးခွန်းတွေက သို့လော သို့လော ကူးခတ်နေကုန်သည်။

တစ်ညနေလုံး အတွေးမပေါ်ခဲ့သည့် အဖြေကို ဝရန်တာထွက်
တော့မှ စဉ်းစားမိလာသည်။

သူ ထိတ်လန့်သွားသည်။

မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိသော်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေက ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကျော်နေသည်။

သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ရေးခြစ်လက်စ ပန်းချီကားကို လှန်လိုက်သည်။

မဆွဲတာကြာပြီဖြစ်၍ ဆေးသားများ တင်းနေသည်။ အထူးသော ပိတ်ဖြူစပေါ်တွင်ပင် ဖုန်များ ကပ်ငြိနေသည်။

ထိုပန်းချီကားကို သူ ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရေးခြစ်၍ မပြီးသေးသော နှုတ်ခမ်းသည် တွန့်ရုံပြေးပြနေသည်။ ထိုအကြောင်းသည် ရက်စက်တော့မည့်အပြားမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

မဖြစ်ဘူး။ တံချူနှင့် ဒေါ်ကြီးကို မန္တလေးပြန်ပို့ရမည် စဉ်းစားသည်။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့မျက်ကွယ်ရာတွင် ထိုအမျိုးသမီးကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေကြမည့် တံချူနှင့်ဒေါ်ကြီး၏ ငုက္ခကို တွေးမိပင် ရင်ထဲ မဆန့်အောင် နာကျင်ရသည်။

ဒါဆို သူ့အနားမှာပဲ ထားရမှာလား။ အဲဒါဆိုရင်ရော ဒေါ်ကြီးနှင့်တံချူက လုံခြုံပါ့မလား။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ယောက်ျားရင့်မှာ သူ့ငွေကြီးများကို တစ်လအတွင်း သုံးလောင်းပြိုင် သတ်သော သူ့မ၏သတ္တိကို မကြောက်၍ မရပါချေ။

လက်ရဲ ဇက်ရဲနိုင်သော တဇာတ်ကန်းစိတ်ကို သူ ကြောက်သည်။ သူ ကြောက်သည်ဆိုတာထက် တံချူနှင့်ဒေါ်ကြီးကို စိုးရိမ်သည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ချိန်တွင် လူတွင် ချောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသည်။

“သူ ... ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ။ ငါလည်း ရဲကို မပြောနိုင်ရပါဘူး”

အမှန်က တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးအနေနှင့် သက်ဆိုင်ရာကို သိသမျှ ပြောဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် မလိုအပ်ပါဘဲ အလုပ်ရှုပ်မည်။ အခန့်မသင့်လျှင် သူ အမှုပတ်သွားနိုင်သည်။ ထင်ကြေးနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်၍ သူထံ သက်သေက ရှိမနေချေ။

ပန်းချီဆွဲပြီးပေးလျှင် ရသည်။ သို့သော် မဟုတ်ခဲ့လျှင် တစ်မှုနှစ်မှု ရှုပ်ကုန်မည့်အဖြစ်။ ထို့ကြောင့် တောင်လေး မြောက်တွေးနှင့် ဆက်ဆိုင်ရာသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။

သူမသာ အမှန်တကယ်တရားခံဖြစ်ခဲ့လျှင် သူမကို သူ သိနေမည်ကိစ္စသာ သူမ သိသွားပါလျှင် လောကတွင် သူ အသက်ရှင်ခွင့် မရှိမလား။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်လျှင် နှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်လေ့ရှိတဲ့ သူ့ခရစ်တင်က သူ့ကိုရော အလွတ်ပေးဦးမလား။ ထိုသို့တွေးခဲ့ဖူး၍ ကြောက်မိသည်။

သူ ခေါင်းများပင် ကိုက်ခဲ့ချင်လာသည်။ သူ သိနေသည့်ကိစ္စ

ကို သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတလဲ။ ထိုသို့ ရှေ့ဆက်၍ နက်နက်နဲနဲ တွေးကြည့်သောအခါတွင် ဦးရိမ်းလွန်နေသည်ဟုသာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။

သူ မပြောဘဲ သူမက ဘယ်လိုသိမှာလဲ။ သူမက ဗိုက်ပုတ္တားရှိနေသူလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ။ နေ့လယ်က လာသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက သူမ မဟုတ်သော အခြားလူ့ဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။

ပြီးတော့ သူမအတွက် သူက သမန်ကာလွှဲကာသာ ဆုံးသူ ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှာတုန်းကလည်း သူမက သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ချေ။ မြင်ပုံလည်း မရပေ။

ထို့အတူပင် ရှစ်ဆယ့်လေးလမ်းပေါ်မှာလည်း သူမက သူမမြင်ဘဲ သူကသာ မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲရှိသည် မိုးသည်းညနဲ့ သူနဲ့ သူမတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံခဲ့သည်။

ပြီးနောက် သူမက သူ့ကို စူးစိုက်စွာကြည့်သွားခဲ့သည်။ ဒီတစ်ချက်နဲ့ ဘယ်အရာမှ ဆက်စပ်၍မရနိုင်ဟု သူ ယုံကြည်စွာ တောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မွန်းကျပ်နေသော စိတ်တို့ ပြေလျော့သွားသည်။

သို့သော် သူပေါ်နေ၍မဖြစ်ပါချေ။

သူ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ရပေလိမ့်မည်။

တံချူနှင့် ဒေါ်ကြီး၏လိုခြံရေး၊ သူလိုခြံရေးအတွက် သူ ဆက်၍ နှုတ်ပိတ်နေရပေလိမ့်မည်။

သူ မောပန်းစွာပင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပိတော့၏။

“ကိုလား ... အတော်ပဲ။ ဟိုအစ်မရောက်နေတယ်”

သော့ပိုတစ်ချောင်းနှင့် ဖွင့်ဝင်ဝင်ချင်းပင် တံချူက အပြော
နှင့် နှုတ်ဆက်လာသည်။

ခြေသုတ်ခုံသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် မိန်းကလေးစီး ရှုဖိနပ်
တစ်ရံကို သေသပ်စွာ တွေ့ရသည်။

သူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုဖိနပ်မျိုး ...

သူ စိုးရိမ်နေစဉ်တွင် လူရိပ်တစ်ခုကို သူ ခံစားမိလိုက်သည်။
တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် နှစ်လိုဖွယ် နင်းဆီရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်
လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်း”

သူ ခြေလှမ်းပင် တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ သူ လျှော့တွတ်ခဲ့မိ
ပါပြီ။

“ကိုက ... ဒီနေ့ညနေမှ ပြန်မယ်ပြောပြီး စောတယ်နော်။

မိုးသည်းည

၁၂၃

တံချူဖြင့် နေ့လယ်စာတောင် မစားရသေးဘူး”

တံချူကို သူ နှုတ်မဆက်နိုင်အားပါ။ တံချူနောက်တွင် ရပ်
နေသော အမျိုးသမီးကိုသာ ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့အား အေးစက်စွာပြုံးပြနေသည်။

“မင်း”

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာဆိုလျှင် အော်ပစ်ချင်သည်။ မောင်း
ထုတ်ချင်သည်။ အဝိုက်တွင် သူက ဦးအောင်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် တံချူက ကြားတွင်ရှိနေသည်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်ပါက တုန်ယင်ကြောက်ရွံ့နေသူမှာ တံချူသာ ဖြစ်မည်။

သူ့အတွက် အကူအညီမဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး အားမလို အားမရ
နှင့် တံချူက ချိုးပွဲချင့်လိမ့်မည်။

တံချူကို စိတ်ဒုက္ခပေးချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လှုပ်ရှားနေသော
သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီး၏အကြောင်းကို ခန့်မှန်းသိရှိပြီးသူမို့
လက်ဖျားများ တုန်ယင်မှုသည် ရပ်တန့်မသွားချေ။

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့အား မခိုးမခန့်ကြည့်နေသည်။

သူက ရုတ်ရုတ်လုပ်ပါက တံချူထဲတွင် အချိန်မရွေးအသက်
အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။

“တံချူ ကိုယ့်ကို ရေသွားခတ်ပေးပါ”

တုန်ယင်သောအသံကို ထိန်းပြောလိုက်ရသည်။

“ဟုတ် ... အစ်မ ... ခဏနော်”

တံခွန်သည် တုတ်ကောက်လေးနှင့် ဟိုစမ်းစမ်း ဒီစမ်းစမ်း လုပ်ကာ ထွက်သွား၏။

“ခုကိစ္စတစ်ခုပေးတဲ့ရေကို ဖိခံသောက်မလို့လား”

“ခင်ဗျား ... ဘာလို့ ဒီအိမ်ထဲရောက်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ ဟန်လုပ်ပြီး မပြောပါနဲ့ ဆရာဆစ်လွှား။ ရှင့်မျက်လုံးတွေကို သနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို မသိဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို သိနေတယ်။ ရှင့် ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာက အစပေါ့”

ဆစ်လွှားသည် တံတွေးပင် မျိုမချုပ်တော့ချေ။

ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ ဘာပြော၍ ပြောရမှန်းလည်း မသိပါ။ ဆက်ပြီး ဘူးခံငြင်းချင်သော်လည်း ငြင်းနိုင် စရာစကားလုံးကို ရှာမတွေ့ချေ။

“အဲဒီလောက်ကြီး စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ လောလောဆယ် ကျွန်မ မှာ ရှင့်ကို ဘာမှလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိသေးပါဘူး”

ဆစ်လွှား အသက်ရှူပင် မမုန်ချင်တော့ပါ။ သေရတော့မှာ

ပါလားဆိုသည့် အသံက လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ချောက်ချားသွားစေသည်။ ဆစ်လွှားမသေချင်သေးပါ။ သို့သော် မသတ်ပါနဲ့ဟုလည်း တောင်းပန် စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိချေ။

“ကျွန်တော် ... ခင် ... ခင်ဗျားကို ဘာအပြစ်မှ မလုပ် ထားဘူးနော်”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီစကားက မှန်ပါတယ်။ မှားသွားတဲ့ တစ်နေ့တော့”

“ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တိုင်း လုပ် လို့ ရမယ်ထင်သလား”

“အသံမြှင့်ပြီးပြောရင် ရှင့်အတွက် ကောင်းကွက်တစ်ကွက်မှ မရှိဘူးနော်”

သူမအသံသည် ညင်သာလှသည်။ ဆစ်လွှားသာ ကြောက် သည့်စိတ်နှင့် ဘာတွေပြော၍ပြောကုန်မှန်း မသိတော့။

တံခွန် ကြားမှာလည်း ပူပန်ရသေးသည်။ အလကားနေရင်း တံခွန်ကို သောကတွေမဖြစ်စေချင်ပါ။

“ခင်ဗျားလုပ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘာမှမမေးသေးဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်က သိတာတွေရော၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်တာတွေရော ပြောနေတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို သံသယဖြစ်လာပြီ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် သူမသည် ထရပ်ပြီး အခန်းတစ်ဝိုက် ဟိုဟို ဒီဒီကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ။ ဘာအပြစ်မှမလုပ်ထားဘူး။ မင်းနဲ့လည်း ငါက မသိခဲ့ဘူး။ သိလည်း မသိဘူး။”

“အကြောက်အကန်ပါပဲလား။ ရှင် ဘာလို့သာပြောတာလဲ”

“ငါမညာဘူး။ ဘာမှမညာဘူး။ ငါ ညာမပြောဘူး။ မင်းကို ငါ တကယ် မသိတာ”

“ကောင်းပါတယ်။ မသိရင်တော့အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က သိနေတာ ခက်တယ်။ ပန်းချီဆရာဖြစ်နေတာလည်း ခက်တယ်”

“ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆူးပန်းသည် အုပ်ထားသော ပိတ်စအဖြူ ကြီးကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။

ပိတ်ဖြူကြီး လွှားခနဲလှုပ်သွားသည့်နောက်တွင် ရဲရဲနီနေသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာက ကေရီဆန်ဆန်ပေါ်လာသည်။

“ရှင် ... ငြင်းဦးမှာလား”

သူ့ထံတွင် ပြောစရာစကားမရှိတော့ချေ။ ကြည့်စရာမျက်ဝန်းလည်း မရှိတော့ချေ။ ကြည့်နိုင်ဖို့အင်အားလည်း မရှိတော့ချေ။ တံချွန်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်သည်။ ပြီးနောက် ဒေါ်ကြီး၊ ပြီးနောက် သူ ... ။ သူမ ဘာတွေများလုပ်မှာလဲ။ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေ၍ သတ်ပစ်မှာလား။ သတ်မှာလား။ သူမအတွက် အသက်သုံးချောင်းသည်

ဘာမှမဟုတ်မှန်း သူ ရိပ်မိသည်။ ဒါဆို သူ တောင်းပန်ရမှာလား။ မသတ်ပါနဲ့။ ချမ်းသာပေးပါဟု ဒူးထောက်တောင်းပန်ရမှာလား။ သူ မလုပ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုမာနမရှိသောကိစ္စမျိုးကို ဆယ်ခါပြန်သေရမယ်ဆိုတောင် မလုပ်နိုင်ပါ။ တံချွန်နှင့် ဒေါ်ကြီးကိုတော့ အားနာသည်။ သူ့ကြောင့်တော့ တံချွန်ရော ဒေါ်ကြီးပါ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါ။ ဘာမှပုံပိုးမှု မပေးနိုင်ခဲ့ရင်တောင် ဒုက္ခတွေတော့ ပေးမထားခဲ့ချင်ပါ။

“အဲဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ အခု လက်ရှိ ကျွန်မ စိတ်ထဲ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးလို့ပါ”

“မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး ... မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားအေးဆေးပြောမယ်။ ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်မှာပြောမယ်”

ရေဘူးကို ဘယ်လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ စမ်းတဝါးဝါးလှမ်းလာနေသော တံချွန်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြောသောအခါ အကင်းပါးသော ဆူးပန်းကလည်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ဆူးပန်းလည်း ဒီအိမ်ထဲမှာတော့ ဘာအကြောင်းအရာမှ မပြောချင်ပါ။ မတော်တဆ ဆူးပန်းတို့၏စကားကို ညီမလေးကြားသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ညီမလေး စိတ်ရှုပ်မှာစိုးရိမ်သည်။ ညီမလေးကို စိတ်မထိ နှိပ်စေချင်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ ... သွားကြတာပေါ့”

“ဟင် ... သွားတော့မလို့လား။ တံချွန်က ခုမှရေယူလာတာ။

ရော့ ... ကို ... ရေ"

တံချူသည် ဆစ်လွှားထဲသို့တည်တည့်သွားကာ ရေဘူးကို ကမ်းပေးသည်။ အနည်းငယ် ဘေးချော်ထွက်နေသော်လည်း ဆစ်လွှား၏ အနီးဝန်းကျင်တွင်မို့ ဆူးပန်း အံ့သြသွားသည်။

မျက်စိမမြင်သူသည် ဆစ်လွှား ဘယ်မှာနေသည်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။

"ကို ... အကျီလဲသွားဦးလေ။ ဒီအကျီဝတ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ"

"ရတယ်။ ပြန်လာမှပဲ ကိုယ် ရေခိုးရင်းလဲတော့မယ်။ ကဲ... သွားရအောင်"

ဘိုအခါတွင် ဆူးပန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ခုံသည် အပေါ်စားသစ်သားနှင့်မို့ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သွားပြီး နေရာရွေ့သွားသည်။

"မျက်မမြင်ရှိတဲ့အိမ်လာရင် အနေအထိုင် ဂရုစိုက်ပါ အမိ။ အဲဒီခုံကို မူလနေရာမှာပဲ သေသေချာချာစီပါ"

"ဟာ ... ကိုကလည်း အစ်မကို အားနာစရာကြီး"

ညီမလေးက ထိုသို့ဆိုသောအခါတွင် ညီမလေးကို ဆူးပန်းက ပို၍ အားနာသွားသည်။

အစ်မတစ်ယောက်အနေနှင့် တာဝန်မကျေသလို၊ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရသည်။

"အစ်မ ... နောက်လည်း လာလည်နော်"

ဆူးပန်းရင်ထဲ ဆို့တက်သွားသည်။

ငိုချင်သည်။ ဆူးပန်း ဘာလို့ ဒီအိမ်လာနေသလဲဆိုသည့် အကြောင်းအရင်းကို မသိဘဲ ရိုးသားစွာ ဖိတ်ခေါ်နေသော ညီမလေးကြောင့် ဘဝကို နာကြည်းမိသည်။ ရင်နာသည်။

ရိုးသားသော ညီမလေးကြောင့် ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်း မသိချေ။ သနားစရာကောင်းသော ညီမလေးကြောင့် ဆစ်လွှားဆိုသူကို ဘယ်လို ချွတ်ကိုင်ရမှန်း မသိချေ။ ချစ်ရသောအစွန့်ပစ်ခံ ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရမည်လား၊ ကျေးဇူးကန်းရမည်လားပင် မသိနိုင်တော့ချေ။

"ဒီနေရာဆို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ပြောရတာ အဆင်ပြေမှာပါ"

ဆစ်လွှားက ဆူးပန်းကို လူအတန်အသင့်ရှင်းသော အအေးဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

"သံပရာရည်နှစ်ခွက်ပေးပါ"

ဆစ်လွှားသည် ပြီးစလွယ်မှာ၏။ စကားပြောဖို့ အဓိကဖြစ်နေသည့် ဘာသောက်မလဲဟု လောကွတ်လုပ်ပြီး မေးမနေတော့ချေ။

"ရှင် ... ဝါးတံချူနဲ့သိတာကြာပြီလား"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်တည်းကပဲ"

"အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ မြင်ရသေးလား"

“အင်း ... ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ပြီး နှစ်နှစ်ခွဲ၊ သုံးနှစ်နီးပါး မျက်စိ ကွယ်သွားတာ”

“ဘာကြောင့်ကွယ်သွားတာလဲ”

“တစ်နေ့ သူနဲ့ ကျွန်တော် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဆော့နေကြတယ်။ နေပူနေဆဲမှာ ရုတ်တရက် မိုးရိပ်တွေဆင်ပြီး လျှပ်စီးလက်တယ်။ အဲဒီလျှပ်ရောင်ကြီးကို တွေ့ပြီးတော့ တံချူ မျက်လုံးက အမည်းရောင်ပဲ တွေ့တော့တာပဲ”

“ရှင်တို့ မကုကြဘူးလား”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒေါ်ကြီးရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ ကျွန်တော့်အဆုံးတယ်။ ဒေါ်ကြီးက အသုဘကိစ္စနဲ့ လုံးချာလှည့်နေတယ်။ အသုဘပြီးတော့လည်း ငွေက ချွတ်ခြုံကျနေပြီ။ နေဖို့၊ ထိုင်ဖို့၊ စားဖို့၊ သောက်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေမှာ ...”

“တော်စမ်းပါ။ လူဖျင်းလူညံတွေပြောတဲ့စကားလုံးမျိုး လာမသုံးနဲ့။ ဆန္ဒသာရှိမယ်ဆိုရင် ဘာမှမလုပ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာလဲ ... ကျွန်တော်နဲ့ဒေါ်ကြီးက တံချူကို ကန်းစေချင်တာလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား”

“မကန်းစေချင်ခဲ့ရင် ကုမှာပေါ့”

ဆစ်လွှား ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဒီကိစ္စကို နဂိုတည်း အခဲမကျေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်သာခိုက် ပေါက်ကွဲပစ်

သည်။ သို့သော် ဆစ်လွှားရင်ထဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သံသယတစ်ခုသည် ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ရောက်လာသည်မသိ။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးအမည်ကိုလည်း မသိပါဘဲ ဆူးပန်းကို စိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

သူ့စကားက တိုတိတိဆိုသော်ငြား မာန်ဟုန်ပြင်းနေသော သူမတို့ မျက်မှောင်တွန့်သွားစေသည်။ ပြီးနောက် ထိုမာန်ဟုန်ကို ပျက်ပြယ်သွားစေသည်။

ဆူးပန်း လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းသည်။ ပြီးနောက် ချလာသော သံပုရာရည်ကို အရသာမခံဘဲ သောက်၏။ ဆူးပန်း၏ မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ်ချင်ပါ။

“ကုလို့မရတော့ဘူး ထင်လား”

“ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအရေးပါ”

“မိသားစုအရေး ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို သူနဲ့ရှင်က ...”

ဆူးပန်း၏စကားသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ ရပ်တန့်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ်သည် သမီးရည်းစား၊ စုံတွဲ အစရှိသဖြင့် ဖော်ဆောင်နိုင်၍ သူ့ရင်ထဲ မငြိမ်သက်ချင်တော့ပါ။

“ချစ်သူတွေဗျ။ တံချူက ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ရမယ့်လူပဲ။

ဆောင်နမဆိုလည်း မမှားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်က ဟိုလို...”

ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြောမိပြောရာတွေ ပြောပစ်ကုန်သည်။ ပြောမိ

ပြီးမှ သတိရကာ ရပ်တန့်သွား၏။

“နေပါဦး။ အပြင်မှာထွက်ပြောဖို့ စိစဉ်ခဲ့တာက အဲဒီအကြောင်းတွေလား။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားလည်း မိန်းမတွေထဲက မိန်းမပဲ ထင်တယ်။ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိဘူး။”

“ကျွန်မကို ရှင်မျက်လုံးထဲ ဘယ်လိုမြင်ထားခဲ့လို့လဲ”

“အဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ခင်ဗျား စပ်စုတာလွန်နေပြီလို့ရင်းကို ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်းမသိဘူး။”

ဆူးပန်း ပြုံးမိသည်။ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်နေသော သူ့ပိုသည် ချစ်စရာကောင်းနေ၏။ ဆူးပန်း သူ့ကို သဘောကျသွားသည် ရယ်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

သူ့အမေးက ကလေးဆိုးကြီးနှင့်တူသည်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို ဆူးပန်း ရင်ထဲ ကြည်လင်ရှင်းသန့်သွားသည်။ ထိုခံစားချက်ကို ဆူးပန်း နှစ်သက်၏။ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းသည်။ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ရသည်။

“ကျွန်မ ... ဒီလိုတစ်ခါမှ မရယ်ခဲ့ဖူးဘူး”

ဆူးပန်း၏အသံက အဖျားခတ်သွားသည်။ တီးတိုးလေးသော်ငြား သူ့ရင်ထဲ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ အရည်ကြည်လေးများ လွဲနေသော သူမမျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခဏအတွင်း သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိချေ။ သူမအ

သနားစိတ်ဝင်လာသည်။ သူမ၏ကြမ်းတမ်းသောဘဝကို သိမြင်ခံစားသည်။ သူမ၏နူးညံ့သောစိတ်သဘောကို ရိပ်မိလာသည်။ ချစ်ခြင်းအတ္တာကို ငတ်မွတ်နေသော သူမ၏အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသည်။ အထီးကျန်သော အငွေ့အသက်ကို ရှုမြှိုက်မိသည်။ သို့သော် ...

“မင်း ... တံချူနဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

သူ့အသံသည် မာနတို့မရှိ။ ပကတိဖြစ်သည်။

“ရှင် ... တံချူကို အရမ်းချစ်သလား”

“အင်း ... ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်”

“တံချူ ကံကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်ဘူး”

“ရှင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီးနေပါ”

“အစောတည်းက ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါကူး။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ရှင်သာ ငြိမ်နေမယ်ဆိုရင် ဝါးတံချူနဲ့ဟိုအပျိုကြီးကို ရှင် ဘာမှ မစရာမရှိဘူး။ ရှင်သာ တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အာမခံဘူး။ ဒါ ကျွန်မဘက်က အလိုက်လျော့နိုင်ဆုံးပဲ။ ဘယ်အရာမဆို လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင် ခန့်မှန်းမိမှာပါ”

ပြောဆိုပြီး ထရပ်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး”

“ရှင် နားလည်စရာမလိုဘူး။ အခု လက်ရှိ ကျွန်မလူသတ်ချင်

စိတ် မရှိဘူး။ အဲဒါ ရှင်ပေးလိုက်တဲ့အပြုံးတစ်ခုအတွက် ကျေးဇူးဆပ်တာပဲ။ ကျွန်မကို လူသတ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာအောင်သာ မလုပ်နဲ့။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ...”

“မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

“စမ်းကြည့်လိုက်လေ။ ကျွန်မက စကားများများမပြောဘူး”
ပြောပြီး တည်ငြိမ်စွာ ထွက်သွားသော သူမကြောင့် သူမက တွန့်သွားသည်။

“ဟေ့ ... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာ ပြောသွားဦးလေ”

“ဆူးပန်း ... ပန်းဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဆူးတွေပဲပွင့်မှာပါ”

ဆစ်လွှားရင်ထဲ တုန်သွားသည်။ ဆက်မမေးရဲတော့ဘူး။
ထွက်ခွာသွားသော ဆူးပန်းကိုကြည့်ရင်း အသက်ရှူချောင်သလို ထုလာသလိုနှင့် ခွံဟကြီး ခံစားနေရသည်။ သူ ဘာဖြစ်နေပြီလဲ။

လေးပင်ထိုင်းမှိုင်းသော ခြေလှမ်းများနှင့် ဆူးပန်း အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ပေါ့ပါးသော ဆူးပန်း၏ ခြေထောက်များသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် လေးပင်နေသည်။ စိတ်တိုသည်လည်း ထိုင်းမှိုင်းနေ၏။ ဆူးပန်း စိတ်မကြည်ပါချေ။ တစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်ချင်သည်။ ငှက်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ဖျံသန်းချင်သည်။

ပြုံးရသောအရသာကို သိလာ၍ ဆက်ပြုံးချင်မိသည်။ ရယ်ချင်မိသည်။ အများသူငါလို မိသားစုနှင့် နေချင်မိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါးပြောချင်မိသည်။

စိတ်နှင့်ကိုယ်က မကပ်ချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကားပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆူးပန်းအာရုံထဲ သူက မွေ့နှောက်နေသည်။ ပြီးနောက် ညီမလေး မမြင်ရစဉ်က မေ့ထား၍ရသော်ငြား ခုလို မြင်ရပြီးချိန်၌ လောဘအာရုံချင်လာသည်။ ညီမလေးနှင့်အတူနေချင်သည်။ ထွေရာလေးပါးကားတွေ ပြောချင်သည်။ ညီမလေး၏ မျက်လုံးကို ကုသပေးချင်သည်။

ညီမလေးသာ ပြည့်စုံသောဘဝတွင် ရှိနေပါက လွန်လျူရှုပြီး သည်းခံနိုင်သော်လည်း ညီမလေးက မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရသည်ကို သိပြီးမှတော့ မသိချင်ယောင်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ မေ့လည်း မေ့ထားနိုင်တော့ပါ။ ဆယ်နှစ်ကျော်လုံးလုံး ညီမလေးကို မေ့ထားခဲ့သည်။

အဆင်ပြေသောဘဝတစ်ခုမှာ ရှိနေပြီမို့ မိမိဘဝသာ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ညီမလေးက အဆင်ပြေနေပါတယ်ဆိုသော အသိတစ်ခုနှင့်ပင် မေ့ထားနိုင်ခဲ့သည်။ မေ့ထားခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ပို၍နောင်တရမိသည်။

ညီမလေးသာ ဒီလိုဖြစ်နေမှန်းသိလျှင် လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်တည်းက ညီမလေးကို ရှာခဲ့မိမှာပါ။

ကုန်လွန်ခဲ့သော အချိန်များကို နောင်တရချင်လာသည်။ သူမ၏ပုံကို ရေးဆွဲခဲ့သော ဆစ်လွှားကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ဆစ်လွှားသာ သူမပုံကို မရေးဆွဲခဲ့ပါက သူမ ဆစ်လွှားကို ရှာဖွေခဲ့မှာမဟုတ်ပေ။ ဆစ်လွှားကို မရှာခဲ့ပါက ညီမလေး ခုလိုဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သိခွင့်ရလိုက်မည် မဟုတ်။ ရှုပ်ထွေးသော သူမဘဝထဲ ညီမလေးကို ပေးမဝင်ချင်ပါ။ သူမများ၏စိတ်နှင့် အသက်ရှင်ရသော သူမ၏ရှင်သန်ခြင်းထဲ ညီမလေးကို မဆွဲသွင်းချင်ပါ။ သူမပင်လျှင် ဘယ်နေသေရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်သည့် အခြေအနေထဲ ညီမလေးကို ခေါ်မဝင်ချင်ပါ။ မရဏလမ်းပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းနေရသော သူမ၏ဘဝသည်

ကြမ်းသည်ဆိုတာ သူမသိ၏။ ညီမလေးသည် နနယ်သည်။

မမြင်ရသည်မှလွဲ၍ ငြိမ်းချမ်းပြည့်စုံသောဘဝ၌ ရှိနေသည်။ မေတ္တာပေးမည့်လူရှိသည်။ ကာကွယ်ပေးမည့်လူရှိသည်။ စောင့်ရှောက်မည့်လူ ရှိသည်။

မိမိက တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေသော ဆစ်လွှားရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူမရင်ကို နာကျင်စေသည်။ ဘဝကြီးကို နာကြည်းစေသည်။ လိုအပ်ချက်များသော သူမဘဝကို ထောက်ပြနေသည်။

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ညီမလေးကို ဖွယ်ကပ်ကာ အားပါးတရ နှမ်းရှိုက်လိုက်ချင်သည်။ ငိုကြွေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူမအဲဒီလိုလုပ်၍ မရပါချေ။

ညီမလေးအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာချည်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်ပါက ညီမလေး၏ဘဝသည် ကောင်းလာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိချေ။

သူမသည် ညီမလေးအတွက် အပေါင်းလက္ခဏာမဖြစ်နိုင်မှန်း သိသည်။ သူမရဲ့ဖြစ်တည်မှုက အနုတ်လက္ခဏာကွန်ရက်ထဲ ဝဲနေရသည်မို့ ညီမလေးနှင့် မပေါင်းရက်ပေ။

ပြီးတော့ စိုးရိမ်သည်။ သူမဘဝ၏အဆုံးသတ်သည် ယခုအချိန်၌ ဆစ်လွှား၏လက်ထဲတွင်ရှိသည်။ ကျေးဇူးရှင် ... ၊ ညီမလေး၏ စောင့်ရှောက်သူဖြစ်သော်ငြား သူမသည် ဆစ်လွှားအပေါ် မပြောသင့်

သည့်စကားဖြင့် ကျေးဇူးကန်းခဲ့သည်။ ဆစ်လွားကို ကြောက်စေရန် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ရသည်။ မိမိ၏လုံခြုံရေးအတွက် နှုတ်မှသာ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ရသော်လည်း နှလုံးသားထဲမှ ဆစ်လွားကို တောင်းပန်နေမိသည်။

ထိုထစ်ခဏအတွင်း ဆိုးဝါးသော လက်ရှိဘဝထဲမှ ရုန်းထွက်ချင်သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရုန်းထွက်ရန် စဉ်းစားခဲ့သော်လည်း လမ်းစကို ရှာမတွေ့ချေ။

“ငါ ... ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ငါ့အခြေအနေက ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူးလေ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးမိသည်။ သူ၏လက်သည် သွေးစွန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လှည့်ပြန်၍မရတော့ပါ။ လှည့်ပြန်မည်ဆိုပါက သူမ၏နောက်ကျောတွင် ထောင်ဆိုသော တစ်လုံးတည်းသောစကားလုံးသာရှိသည်။

ဦးမိုးခေါင်၏အရိပ်အောက်တွင်သာ ခိုလှုံရပေတော့မည်။ နက်သော တွင်းထဲသာ အရဲစွန့်ပြီး ခုန်ဆင်းရပေတော့မည်။ တွင်းအောက်ခြေတွင် ဘာရှိမှန်းမသိပါ။ ဆူးလား၊ မီးတောက်လား၊ သံချွန်လား၊ ကံကောင်းလျှင်တော့ အသက်ရှင်ရနိုင်သည်။ ကံဆိုးလျှင်တော့ သူမ၏ဈာပနသည် မနက်ဖြန်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လူမသိ သူမသိ ကမ္ဘာခြေပေါ်မှ ပျောက်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲနေစဉ်ကာလအတွင်း သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ထိုသို့တွေးမိသောအခါမှ သူမသည် လက်ရှိဆူးပန်းဖြစ်လာရသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ကာ ဆယ်နှစ်ထပ်ရှိ သူမအခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။

လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို နှိပ်ပြီး တံခါးပေါက်ကို လှည့်ဖို့ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင် သူမနားထဲ အချက်ပေးသံတွေ ဖြည်ဟည်းသွားသည်။

သူမထွက်သွားစဉ်က ဒီတံခါးလှည့်တံတွင် နှုတ်ခမ်းနီသုတ်သွားခဲ့သည်။

ခုတော့ ထိုနှုတ်ခမ်းနီက ဖျက်နေသည်။

ဒါဆို သူမ မရှိချိန်တွင် သေချာပေါက် သူမအခန်းထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်သွားပြီပေါ့။

တံခါးပေါက်ကိုသာ ပုံမဖျက် ဖွင့်လိုက်ရပေမယ့် သတိတော့ရှိနေသည်။ နားကို စွင့်ထားသည်။

ခါးပတ်တွင်ရှိနေသော မောင်းချဇားကို အာရုံပြုထားသည်။ ဓားပွဲအောက်တွင် ကပ်ထားသော သေနတ်ကို အာရုံစိုက်မိသည်။ တံခါးကို လော့ချလိုက်၏။

မိမိကိုယ်ကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။

မီးဖွင့်သေးပါတဲ နားကို စွင့်ထားသည်။

အသက်ရှူသံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။ သူမခန့်မှန်းမိသည်။

ထိုအသက်ရှူသံသည် သူမနှင့် သိပ်မဝေးပါဘဲ ငါးကိုက်ခန့် အကွာ အဝေးတွင် ရှိနိုင်သည်။

သူမ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လျှင်မြန် စွာလိုဏ်ချပြီး စားပွဲအောက်မှ သေနတ်ကို ကျင်လည်စွာထုတ်သည်။ ပြီးနောက် အသက်ရှူသံကြားရာအရပ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်သည်။

“Happy Birthday ဆူးပန်း”

“နှင်း ... သခင်”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်မှာ လျှော့ ကျသွားသည်။

“ဒီလိုအသင့်ပြင်ထားတဲ့သေနတ်မှာ အသံတိတ်ပြောင်းပါသင့် တယ်။ အဲဒါဆို ပိုလုံခြုံမှာပေါ့”

ဆူးပန်း ပြုံးလိုက်သည်။ သေနတ်ကိုကိုင်မထားတော့ဘဲ စားပွဲ ပေါ်တင်သည်။

“နောက်ဆို ငါ့ကို မယုံပါနဲ့ ဆူးပန်း။ ငါနဲ့ခုလိုတွေ့တဲ့အချိန် လည်း သတိနဲ့ပဲနေပါ။ ခုချိန်မှာ ငါသာ အမိန့်တစ်ခုပါခဲ့ရင် နင် လွယ်လွယ်ကူကူသေမှာပဲ”

ဆူးပန်းအံ့သြသွားသည်။ မေးခွန်းများစွာပါသော အကြည့်ဖြင့် နှင်းသခင်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆူးပန်း။ နင် အန္တရာယ်နဲ့နီးနေပြီ”

“ငါ့ကို ဒီလိုလာပြောတဲ့နင်ကရော”

“နှုတ်ခမ်းနီအရောင်ပြောင်းနေတာ နင် ရိပ်မိရဲ့လား”

“ဟမ်း ... ဪ”

“နင့်နှုတ်ခမ်းနီက သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ့လက် ဆေးပြီးတာ တောင် မပြောင်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းနီကိုသာ နင် ဆက်တိုက်သုံးနေမယ် ဆိုရင် အဲဒီနှုတ်ခမ်းနီက နင့်ကို သတ်လိမ့်မယ်။ ငါတို့တွေက ရေမွှေး နဲ့ နှုတ်ခမ်းနီရှောင်ရမယ့် မိန်းကလေးတွေပဲ။ ကဲ ... လာပါ။ နင့်အတွက် ငါ ပိုင်နီတစ်ခွက် ပြင်ထားတယ်။ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

ဆူးပန်းသည် ဘယ်နေ့မွေးနေ့မှန်း မသိသလို နှင်းသခင်သည် လည်း မိမိမွေးနေ့ကို မသိချေ။

ထို့ကြောင့် ဆူးပန်းနှင့်နှင်းသခင်တို့ ဆုံတွေ့ချိန်တိုင်းကို မွေးနေ့ အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

အများအရေတွင် မသိသလိုဟန်ဆောင်နေကြသော ဆူးပန်း နှင့် နှင်းသခင်သည် ညစဉ် ညတိုင်း တီးတိုးစကားဆိုခဲ့ကြသည်။ လေကျင့်ရေးစခန်းတွင် နေခင်းဘက်၌ မသိသလို၊ မခင်သလို ဟန်ဆောင် နေခဲ့ကြသည်။

အိပ်ချိန်၌ ခုတင်ချင်းကပ်လျက်ဖြစ်နေသော သူမတို့နှစ်ယောက် သည်သာ လူမြင်ကွင်းတွင် ခင်မင်ပြပါက ခုတင်ကွဲသွားမည်ကို ရိပ်မိ

ကြသည်။

နှစ်ယောက် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်မည့်အလှည့်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မညာစတမ်း သတ်ပုတ်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ဘက်ပမာ ဟန်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲလိုလိုနှင်းသခင်နှင့် ဆူးပန်းသည် တစ်ဖွဲ့တည်းကျခဲ့သည်။

“နင် ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့သလဲ”

“ဟိုကထွက်လာပြီးတည်းက စင်္ကာပူကို ရောက်သွားတယ်။ နှင့်သံတင်းကို ကြားပါတယ်။ ဦးမိုးခေါင်ရဲ့လက်ရုံးဖြစ်နေတယ်လို့။ ငါ့နင့်ကို စိတ်ပူခဲ့တယ်။ ဦးမိုးခေါင်ရဲ့လက်ရုံးဆိုသူတွေက ... ”

“ငါ နားလည်ပါတယ်”

“နင့်ညီမလေးရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ မရှာဘဲတော့ မနေပါနဲ့ရှာလိုက်ပါ။ ဒါမှ သူ ဘယ်အနေအထားရှိတယ်ဆိုတာ သိရမှာလေ။ ငါတော့ ရှာစရာမရှိလို့ ထားပါတော့။ နင်တော့ မတူဘူးလေ”

“သူ့ မျက်စိကွယ်နေတယ်”

“ဘယ်လို”

“ငါ ရင်တွေနာနေတယ်။ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမုန်းလည်း မသိဘူး။ ငါ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက သူ့ကို လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အနေအထားမဟုတ်ဘဲ မိန်းမရမယ့်အခြေအနေဖြစ်နေတယ်”

“ဟိုပန်းချီဆရာနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

“ဟင်”

ဆူးပန်း အံ့သြသွားသည်။ နှင်းသခင်ကို မယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ဆူးပန်း သိလိုက်ပါပြီ။ ဆူးပန်းအသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးနေပြီဟု သဘောပေါက်မိသည်။

“ငါ ဘာလို့မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်လာရသလဲဆိုတာ သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ မိုးသည်းညကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ငါတောင် သိနိုင်မှတော့ ဦးမိုးခေါင်သိတာ မဆန်းဘူးထင်တယ်။ ဘာလို့ အဲဒီပန်းချီကို နှင့် ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ထားရတာလဲ”

ဆူးပန်းသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ နှင်းသခင်သည် သူမ၏ ကွန်ပျူတာကို မွေ့နှောက်ပြီးဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။ နှင်းသခင်ဟို Password တွေက သော့ခတ်မထားနိုင်ခဲ့ချေ။

“မကြာခင် အမိန့်ကျလာလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို မညှာပါနဲ့ နှင်း။ ငါ့ကိုညှာရင် နင်ပါ ဒုက္ခဖြစ်မယ်”

“ငါသိပါတယ်”

ဆူးပန်းထံသို့ သေဆုံးခြင်းမှတ်တမ်းအပို့ခံလိုက်ရပါပြီ။ ဆူးပန်းဝမ်းနည်းသည်။ ဆစ်လွှား၏ပန်းချီလက်ရာကို မြင်ကတည်းက သူမအလှည့် မကြာခင် ရောက်လာတော့မည်ကို သိသော်လည်း ဒီလောက်ဆီ မြန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားခဲ့ချေ။ ပိုပြီးမထင်မှတ်ခဲ့သည်က သူမအတွက် မရဏမင်းသည် နှင်းသခင်ဖြစ်နေခဲ့မည်ဆိုတာကိုပေါ့။ သူမ

ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား။

“ငါ့ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါလား နှင်း”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ လာရှာတာလေ။ ဒီပွဲမှာ ငါ မဟုတ်ရင် နင့် ထွက်သွားရမှာပဲ။ ဒီလိုနေမျိုး မကြုံရဖို့ ငါ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ဘူး”

“ငါ့ကိုမညာပါနဲ့ နှင်း။ ငါ့ကြောင့် နင့် အခက်မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“အဲဒါ နင့်ကိုပြောရမှာပါ ဆူးပန်းရယ်”

မှန်ပါသည်။ လေ့ကျင့်ရေးကွင်းမှာတုန်းက ဆူးပန်းနှင့် နှင်းသခင် ထိပ်တိုက်တွေ့သည့်အခါတိုင်း ဆူးပန်းသည် နှင်းသခင်ကို ညှာတာခဲ့သည်။

နွဲ့သောလူသည် ရေထဲမှာ တစ်ညအိပ်ရလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆူးပန်းနှင့်နှင်းသခင်၏ပွဲသည် အမြဲကြည့်ကောင်းခဲ့သည်။ ထိုနှစ်ယောက် ဆုံတွေ့တိုင်း သရေပွဲနှင့်သာ တင်းတိမ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆူးပန်းအတွက် မရဏမင်းသည် နှင်းသခင် ဖြစ်ရသည်ဟု ထင်သည်။

နှင်းသခင်သည် အင်အားချင်းညှိသည့်အခါတိုင်း ဆူးပန်းကို မသာလွန်နိုင်ခဲ့ချေ။ နှင်းသခင်၏ အသက်ရှူနှုန်းသည် မြန်သည်။ စိတ်အား ပျော့သည်။ ထိုအချက်ကို ဆူးပန်းကောင်းကောင်းသိ၏။ နှင်းသခင်သည် အပြင်ပန်းကြည့်ပါက ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း

အတွင်းစိတ်သည် သိမ်ငယ်နေတတ်သည်။ ပျော်ရွှင်မှုကို ဆန်းစစ်နေတတ်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဝံ့လင့်နေတတ်သည်။

နှင်းသခင် အမြဲပြောနေကျစကားရှိသည်။

တစ်ကြိမ်လောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်ဖူးချင်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

“နင် ဒီကြားထဲ ဘယ်လိုနေခဲ့လဲ”

“ဂိုဏ်းစကားနဲ့ နှစ်ညလောက် အိပ်ခဲ့ရတယ်”

ဆူးပန်း ရင်ထဲနာသွားသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် နှင်းသခင်ကို ကြည့်မိသည်။ နှင်းသခင်ကို နှစ်သိမ့်ချင်သော်လည်း ဆူးပန်းကိုယ်၌က အင်အားပျောက်ဆုံးနေသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငါက ဘာကြောင့်အသက်ရှင်နေသလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်အောင်ပဲ။ ငါတို့မှာ ဦးတည်ချက်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ရှင်သန်နေတာက ဘယ်သူ့အတွက်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ အသက်ရှင်နေရုံ သက်သက်ပဲ။ အောက်စီဂျင်ကို ရှူနေရုံသက်သက်ပဲ။ ဘာကြောင့် လူဖြစ်နေရမှန်းတောင် မသိဘူး။ သူများတွေလို ငိုရမယ့်ရက်လည်း မရှိဘူး။ ရယ်ရမယ့်အချိန်လည်း မရှိဘူး။ ဒီလောကကြီးထဲ ငါတို့ ပျောက်ကွယ်မှုကို စိုးရိမ်ပူပန်ပေးမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးပေးမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ ငါတို့က လူမသိသူမသိ လူဖြစ်ခွင့်ရပြီး လူမသိသူမသိသေဆုံးကြရမယ့်လူတွေပါ။ ငါတို့မှာ ဦးမိုးခေါင်ရဲ့အစီအစဉ်ကလွဲလို့

နားခိုစရာမရှိဘူး။ နင် ဆောင်းခိုငှက်တွေကို သိလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ တိရစ္ဆာန်တွေကို သိပ်မသိဘူး”

“ဆောင်းခိုငှက်တွေက မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက လာတဲ့ ငှက်ဖို့တွေပဲ။ ဆောင်းရာသီဆို အဲဒီမှာ ဆီးနှင်းတွေကြောင့် အေးလွန်းလို့ စားကျက်မြေရှာဖို့ အီကွေတာ ရပ်ဝန်းကို ခြေဆန့်ကြတယ်။ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းတွေကိုရော၊ မုန်တိုင်းတွေကိုရော အံ့တုကြရမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စားကျက်မြေကို စွန့်စွန့်စားစား ရှာဖွေကြတယ်။ ဆောင်းတစ်တွင်းလေးသာ ခိုဖို့အတွက် မိုင်ထောင်သောင်းချီပြီး စွန့်စွန့်စားစား ပျံသန်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆောင်းတစ်ခုကလေးသာ နေခဲ့ကြပြီး မူလဌာနကို ပြန်သွားပြန်ရပြန်တယ်။ သေချာတွေးကြည့်ရင် ဆောင်းခိုငှက်တွေမှာလည်း နေရပ်ဆိုတာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိဘူး။ ပျံသန်းရင်းနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားတယ်။ အချို့က ပျံသန်းရင်းနဲ့ သေကြမယ်။ အချို့က စားကျက်မြေရှာဖွေရင်းသေမယ်။ အဲဒီလို မပြောရင် ရွှေ့ပြန်ရင်လည်း မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ အေးခဲလွန်းလို့ သေမယ်။ အီကွေတာရပ်ဝန်းမှာလည်း ပူလွန်းလို့ သေမယ်။ သူတို့အတွက် သင့်တမျှတတဲ့ အသိုက်အမြုံဆိုတာ မရှိဘူး။ လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့အရိပ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ငါတို့တွေလည်း ဆောင်းခိုငှက်တွေလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့နောက်ပြန်လှည့်စရာ ဌာနေမရှိဘူး။ စားကျက်မြေကို စိတ်ကြိုက်ရှာနိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး”

“နင် ဘာလို့ ဒါတွေတွေးနေတာလဲ”

“နင်ရော မတွေးလို့လား”

ဆူးပန်းမှာ ပြန်ပြောစရာစကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေရ၏။

“ငါ ပြန်တော့မယ်။ ငါ ဒီကိုရောက်နေတာ နှစ်နာရီဝန်းကျင် ခုပြီ။ နင်နဲ့ငါက တစ်ကျင်းထဲပိတ်မိခံလို့မဖြစ်တဲ့လူတွေပါ။ ကံကောင်းပါစေ ဆူးပန်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွေဖက်ကြပြန်သည်။

ထိုဦးဖက်ခြင်းတွင် နာကျင်သည့်ခံစားချက်တို့နှင့်သာ ...

နိသည်းည

၁၄၉

ဖြစ်သည်။

ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် သက်နိုင်နှင့် သူသည် လမင်းမိုးခေါင် နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

လမင်းမိုးခေါင်သည် ခါးကို ဆန့်ပြီး မျက်နှာကိုချီထားသည်။ ဘေးဘီဝဲယာကို မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဦးဆောင်နေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဤနေရာသည် လမင်း မိုးခေါင်နှင့် ယဉ်ပါးသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နိုင်သည်။

ထိုသို့အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မိသောအခါတွင် လမင်းမိုးခေါင်၏အရှိန်အဝါ ကို မျက်လုံးဖြူမိသည်။

အမှန်က လမင်းမိုးခေါင်သည် သာမန်ရုပ်ရည်သာ ရှိသူမို့ သူ ဘယ်လိုမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ချေ။ လမင်းမိုးခေါင်၏ နေထိုင်ရှင်သန်မှု ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သာမန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တွေ့ပြီး ပြောဆိုကြရင်း ခင်မင်သွားသည်။ ဤမျှသာဖြစ်သည်။

လမင်းမိုးခေါင်သည် သူနှင့်သက်နိုင်အား ကျယ်ပြီး မီးရောင် နီယုယုလေးရှိသော အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

သူ ထပ်မံ၍မျက်လုံးဖြူသွားပြန်သည်။ စားပွဲရည်ကြီးပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများသည် စားပွဲ

ဘုံမှတတ် ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ခါက”

“ဆရာ ဆစ်လွှားကိုတွေ့ဖို့လည်း လမင်းမှာ ကြိုးစားရတာ အမောပဲ”

ဟူသည့်စကားကြောင့် လမင်းမိုးခေါင်၏စိတ်မန္တကပြုခြင်း သူ မငြင်းသာတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မဝင်ခဲ့ဘူးသော ကုန်သည် ကြီးများဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရ၏။

သူရော၊ သက်နိုင်ပါ ကြောင်နနနှင့် လိုက်ပါလာရသည် အဆောင်အဆောင်၊ အခန်းခန်းတို့ကို ဖြတ်ကျော်လာရသည်။ နင်းရဲ စရာတစ်ကွက်မှ မရှိသော ကြွေပြားခင်းပြင်ကို နင်းခဲ့ရသည်။ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်မှုတွင် ပြိုင်မက်ကင်းသောနေရာကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။

လူအချို့ကို အစုလိုက်တွေ့ရသော်လည်း ညင်သာတိတ်ဆိတ် နေကြသည်။ ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြောဆိုသံကိုမှ သံသ့လေးပင် မကြားရချေ။

ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်သည် အဆင့်မြင့်မှန်း သိ၏။

သို့သော် ဤမျှခမ်းနားလိမ့်မည်ဟု သူ မတွေးခဲ့ဖူးတာ အ

“ဆရာတို့ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာပါ”

သူတော့ မခေါ်ချင်တော့ပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီး မပတ်သက်ချင်တော့

အဖြေစကားကြောင့် အားနာသွားသည်။ အခန်းထဲပင် ဝင်ရန် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ဤစားသောက်ဖွယ်ရာများ၏ ကုန်ကျစရိတ်ကို ခန့်မှန်း မိနေ၍ လှည့်ပြန်ဖို့သာ စိတ်ကူးမိတော့၏။ မည်သူ့အပေါ်မှာမှ ကျေးဇူး ကြွေး အတင်မခံချင်တာ အမှန်ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော်လည်း လမင်းမိုးခေါင်ကို ကြောက်မိသည်။ အလကားနေရင်း လူကို အရှိန်အဝါနှင့် အရင်းမှ ခုတ်ဖြတ်သည် ဆို ထင်သည်။

သူ့ လိုက်လာမိတာ မှားသွားပြီလား။

ထို့ကြောင့် များပြားလှစွာသော အကောင်းစား စားဖွယ်သောက် ဖွယ်များသည်ပင် လည်ပင်း၌ ဆို့နှစ်နေသည်။

“ကြွပါ”

“ဆရာလက်ရာကို လမင်းရဲ့အစ်မ ဒေဝါက ကြိုက်နေတာ။

“ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီလောက်ထိ ပြုစုစရာမလိုပါဘူး။ တော်တော် တန်ခိုးဆို ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်ကြီး ပြင်ဆင်ထားတော့ အားနာတယ်။ သူ ခံရာခံဆစ်ပင် ပြောချလိုက်သည်။

ဆရာလက်ရာက လမင်းတို့ မိသားစုထဲမှာ နာမည်ကြီးပဲ။ ထမင်းဝိုင်း မိုးသည်းညအကြောင်းပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒေဝါက လမင်းရဲ့အိမ်ကို ဘာလည်ရင်း တွေ့သွားတာလေ။ ဒေဝါက ညွှန်းလွန်းလို့ ဖေဖေတောင် ခေါ်ဝင်စားသွားတယ်။ အဲဒီပန်းချီကားကို သိန်းငါးဆယ်နဲ့ ဖေဖေကို ချေးငှားလိုက်ပြီ”

“ပညာဆိုတာ တန်ဖိုးမဖြတ်လို့မရတဲ့အရာပါ။ ထို့အတူ စေတနာ ဆိုတာလည်း တန်ဖိုးမဖြတ်ကောင်းတဲ့အရာပါ။ လမင်းရဲ့စေတနာ အသိအမှတ်ပြုပေးပါ”

သောက်နေသော ရေပင် သီးသွားခဲ့သည်။

ကဲ ... သူ ဘယ်လိုလုပ်ငြင်းတော့မှာတဲ့လဲ။

“ဘယ်လို ... သိန်းငါးဆယ် ... ဟုတ်လား”

“နောက်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ သိပ်ကိုအနုပညာဆန်တယ်။ ခံစားမှု အင်းတယ်။ ဆရာသာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် လမင်းတို့မိသားစုရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ ပန်းချီရေးပါလား။ လမင်းတို့မိသားစုရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဆရာ ဘယ်လို ဖော်ပြသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

သက်နိုင်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်နိုင်က နောက်ဆိုရင်ဟု သုံးနှုန်းသည်။ သက်နိုင်၏စကား

က လမင်းမိုးခေါင်ကို ဆက်လက်ခင်မင်ဦးမည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။

“ဆောရီး ... လမင်းမိုးခေါင် ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ ကျွန်တော်က

ပန်းချီပဲရေးတာပါ။ ဝေဖန်ရေးသမား မဟုတ်ဘူး။ အကြားအမြင်လည်း မရဘူး”

“လမင်းကလည်း ဆရာကို ပန်းချီပဲအပ်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဆစ်လွှားပါ။ ကိုဆစ်လွှားဖြစ်ဖြစ်၊ ဆစ်လွှား ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လို့ရပါတယ်”

“လမင်းက ဆရာပညာကို သဘောကျလို့ပါ။ ဆရာအတွက် အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်တော့ ကိုဆစ်လွှားလို့ပဲ ခေါ်ပါမယ်။ အသက်ချင် က သိပ်ကွာပုံမရလို့ပါ။ ဆရာက ... အဲ ... ကိုဆစ်လွှားက ဘယ် လောက်ရှိမယ် မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ လမင်းကတော့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်၊ လမင်းအစ်မ ဒေဝါမိုးခေါင်က နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ လမင်းညီမ ကြယ်ခေါ် မိုးခေါင်က နှစ်ဆယ်ပါ။ အစ်မကတော့ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ် ရှိသွားပြီ။ သူက ယူအက်စ်မှာ နေတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာရင် လည်း အပန်းဖြေအိမ်မှာ နေတယ်။ လမင်းတို့မိသားစုက ခြံကျယ်ကြီး ထဲမှာ တစ်အိမ်စီနေတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက တစ်အိမ်၊ လမင်းက တစ်အိမ်၊ ကြယ်စင်က တစ်အိမ်။ အရင်ကတော့ မမဒေဝါက တစ်အိမ် လေ။ မမဒေဝါအိမ် သော့ခတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြန်ပွင့်သွားပြီ။ သူ့ဒါလင်က တမလွန်ရောက်သွားပြီ ကိုဆစ်လွှားမျက်လုံးထဲ လမင်း အိမ်ကို မြင်မိမယ် ထင်တယ်”

ဆစ်လွှား ပြုံးမိသည်။ စကားပရိယာယ်ကြွယ်သော ထိုမိန်း

လေးသည် နယ်နယ်ရရမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။

ပြီးနောက် ကြောက်လန့်မိသည်။

“မင်း ... အဲ ... လမင်း ... က ဦးမိုးခေါင်ရဲ့သမီးလား”

သက်နိုင်က ဆက်၍မေးခွန်းထုတ်သည်တွင် သူ လန့်သွား သည်။ ဦးမိုးခေါင်ဆိုသည်က နာမည်ကြီး သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အရှိန် အဝါကြီးသည်။ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာ ပိုင်သည်။ အာဏာရှိသည်။

သူရော သက်နိုင်ပါ လမင်းမိုးခေါင်၏အဖြေကို အာရုံစိုက် နေကြသည်။ နားထောင်စရာမလိုတော့ချေ။ အဖြေကို သိနှင့်ပြီးပါလျက် နှင့် ဘာကြောင့်စောင့်မျှော်နေရတာလဲ။

“တူ ... တူ ... တူ”

ထိုစဉ် ဆိုင်းလင့်လုပ်ထားသော သူ့ဖုန်းက တုန်ယင်လာသည်။

“ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်သည်။ ရင်းနှီးမှုမရှိသော နံပါတ် တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်လို”

“ရှင် ပြန်မပြောနဲ့။ ကျွန်မပြောတာပဲ နားထောင်ပါ။ ဖုန်းချ ပြီးတာနဲ့ ရှင် အခန်းပြင်ကို ထွက်လာပါ။ သန့်စင်ခန်းသွားမယ့်လို့ ခြောက်လို့။ ရှင်အနားကို စားပွဲထိုးကပ်လာလိမ့်မယ်။ ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ပါ။ ရှင်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ အချိန်မရဘူး။ ရှင် ထွက်တော့”

ဖုန်းသည် ရုတ်တရက် ပြတ်တောက်သွားသည်။

သူ ကြောင်နသွားသည်။ ယုံရခက်၊ မယုံရခက်ဖြစ်နေသည်။

သူ မုန်းတာမလွဲဘူးဆိုပါက ဖုန်းထဲမှအသံရှင်သည် ဆူးပန်းဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆူးပန်း၏စကားကို လိုက်နာရမလား။

ဘာကြောင့်လိုက်နာရမှာလဲ။ ဆူးပန်းသည် လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်မုန်း သူ သိနေသည်။ သိနေပါလျက်နှင့် သူက အမှိုက်ခံရမှာလား။

“ဘယ်သူလဲ ... ဆစ်လွှား”

“အဲ ... ဟို ... ဖုန်း ... မှားဝင်တာပါ”

“မသိပါဘူးကွာ။ ငါက သရဲတွေ့လိုက်သလားလို့။ ရော့ ... တစ်သျှူး။ မင်းနဖူးက ချွေးတွေကို သုတ်လိုက်ဦး”

သက်နိုင်က တစ်သျှူးလှမ်းပေးသဖြင့် သူက ယူကာ ယောင်နန သုတ်သည်။ သူ့ရင်ခန့်သံများသည် တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေသည်။

မှန်ပြတင်းကို ငေးမျှော်ကြည့်သည်။

“ဘာလိုလို့လဲ ကိုဆစ်လွှား”

“ဘာ ... ဘယ် ... ဘာမှမလို ...”

ပြောနေရင်းပင် စကားတန်သွားသည်။ မှန်ပါ၏။ သူ ရိတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် မှန်တစ်ချပ်၏ရောင်ပြန်အလင်းဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၍ သူ လန့်

သွားသည်။ ဝင်ပေါက်ကို ထိတ်လန့်စွာကြည့်သည်။

အနီအဖြူစပ်ကြားဝတ်ဆင်ထားသော ဝိတ်တာသည် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

သူ ထိတ်လန့်စွာပင် ဝိတ်တာကို အာရုံစိုက်ကြည့်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲ မသိုးမသန့်ခံစားလာရ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး မယောင်မလည်ပင် လမင်းမိုးခေါင်အနောက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ရာသီဥတုက သာယာတယ်နော်”

ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှသည်။ သူ့ပုံကို သက်နိုင်က မျက်ခုံးတွန့်ကာ ကြည့်နေသည်။ သက်နိုင်က နှစ်သက်ပုံမရချေ။ သို့သော် သူ့မှာလည်း မတတ်နိုင်သည့်အကြောင်းရှိသည်။ ဆူးပန်းပြောသည့်စကားကို တစ်ခဏအတွင်း သူ ယုံကြည်သွားသည်။

ယုံကြည်လောက်အောင်ပင် စားပွဲထိုးသည် သူ့ကို အာရုံစိုက်နေသည်ဟု ထင်သည်။

သူ ထိတ်လန့်လာသည်။ တကယ်ပဲ ဆူးပန်းပြောသလို သူ့မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီလား။

“ခဏ ... ခဏနော် ... သန့် ... သန့်စင်ခန်း”

ဝိတ်တာ မထွက်ခင် သူ အရင်ထွက်မှဖြစ်ပေလိမ့်မည်ကို သူ နှိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပျာပျာသလဲပင် စကားဆုံးအောင် မပြော

တော့ပါဘဲ မပြေးရုံတစ်မယ် ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သော်လည်း သန့်စင်ခန်းသည် ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်း မသိပါ။

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းကို ဖြတ်ပြီး လာခဲ့သောနေရာမှို ရုတ်တရက် ထွက်ပေါက်ကို ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။

အသက်အန္တရာယ်နီးနေပြီဆိုသော အသိကြောင့် လူသည် တုန်ယင်ချောက်ချားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေဦးတည်ရာ ပြေးနေမိ၏။

သူ အနောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ စောစောက အနီအဖြူ စပ်ကြားနှင့်လူသည် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလား၏။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ငါ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

ဘယ်ပြေးလို့ ပြေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်တွင် သူ့လက်မောင်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

“ဟင် ... ဆူးပန်း”

ဆံပင်ရှည်ကြီးများနှင့်ဆိုသော်လည်း ဆူးပန်းကိုမှ သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိပါ၏။

ဆူးပန်းသည် သူ့အား ဓာတ်လှေကားထဲခေါ်သွင်းခဲ့သည်။ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောချေ။

ပြီးနောက် သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဆွဲခေါ်ခဲ့ပြန်သည်။

တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်သည်။ ပြီးနောက် စိတ်စိုးစိုး ချဟန်ဖြင့် ဆံပင်တုကြီးကို ဆွဲချွတ်သည်။

“အချိန်သိပ်မရဘူး။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ကျွန်မတို့ကို ရှာတွေ့သွားမယ်။ ရှင် မိန်းမလိုပြင်ဆင်ပါ”

ဆူးပန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခုတင်ပေါ်မှ အိတ်ကို ဆွဲယူကာ သူ့ထံပေးသည်။

ဆူးပန်း၏လှုပ်ရှားမှုသည် သူ့အတွက် ပဟောဠိဆန်လွန်းနေသည်။ နားမလည်နိုင်ပါ။ ယုံလည်း မယုံကြည်နိုင်ပါ။ သို့သော် ယုံချင်နေသည်။

“ရှင် ... ကျွန်မကို ယုံလား”

သူ့စိတ်ကို သိနေသလို ရုတ်တရက်ကြီးမေးလာသောအခါ သူသည် ဘာပြန်ဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိတော့ပေ။ ယုံသည်ဟုဖြေရလျှင်လည်း ဆူးပန်း၏လုပ်ရပ်များသည် ဘာတစ်ခုမှ ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။ မယုံ ဘူးဟု ပြောပြန်လျှင်လည်း စောစောကမှ သူ့ကို ချောင်ပိတ်လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သူ။

“အဲဒီမေးခွန်းကို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုဆွဲခေါ်မလာခင်တည်းက မေးသင့်တာပါ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ရှင်းပြဖို့အချိန်မရှိဘူး။ ဒီနေရာမှာ လူမသိ သူမသိ စေချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါ”

“ဘာ ... မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို”

“ကျွန်မသာ ရှင်ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် ရှင် ငါးခါပြန်လောက်
သေပြီးနေပြီ။ ကဲ ... အချိန်သိပ်မရဘူး။ အချိန်နည်းနည်းလေးအတွင်း
မှာ ရှင်ရော၊ ကျွန်မရော ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်က ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်”

ဆူးပန်းသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ လန့်သွားသည်။ ဆူးပန်း၏မျက်လုံးတွေက ခိုင်မာပြီး ရဲရင့်
နေသည်။ ပြီးနောက် မှန်ကန်ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ဆူးပန်းပစ်ပေးသော အထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး မရှက်
နိုင် မကြောက်နိုင်ပင် မတန်ရာကို ဖြစ်သလိုဝတ်ဆင်မိတော့၏။

ယူပုံသည် ဆိုက်မကျ ဂိုက်မကျမို့ ရယ်စရာကောင်းနေသည်
မှာ အမှန်ပါ။

သို့သော် မရယ်နိုင်အားပါ။ သေသွားနိုင်သည်ဆိုသည့်အသံ
ကြောင့် သူသည် ဘယ်အစတ်မျိုးမဆို ဝတ်နိုင်ပေသည်။

ထိုအချိန်အတွင်း သူသည် မကြာသေးခင်ကမှ ထူးဆန်းစွာ
ဆိုခဲ့သော ဆူးပန်းကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ...

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အစူးမလုပ်ပါနဲ့၊ နည်းနည်းတော့
ရှင်းပြဦး”

ကားကို အာရုံစိုက်ပြီးမောင်းနေသော ဆူးပန်းကို မေးခွန်း
ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးဝတ်စုံမို့ အနေအထိုင်သည် ကျဉ်းကြပ်လှသည်။
ထို့ကြောင့် ဆောင်းထားသော ဆံပင်တုကြီးကို ဆွဲဖြုတ်သည်။

“ရှင် လမင်းမိုးခေါင်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ”

“ဟမ်”

“ရှင်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ရှင်ရဲမိုးသည်းညပန်းချီကားကြောင့် ရှင် သေရတော့မယ်”

“ဘာ ... မင်း”

“ကျွန်မသာ ရှင်ကိုသတ်ချင်ရင် ရှင် ငါးခါပြန်သေပြီးပြီလို့
ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြောမယ်”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကယ်တာလဲ”

“ကယ်သင့်တဲ့လူမို့ပါ”

“ကယ်သင့်တဲ့လူ ... ဟုတ်လား”

“အဲဒီလောက် သိထားတယ်ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ”

“ဒီမှာ ဆူးပန်း၊ ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ဘုမသိ

ဘုမသိ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဦးဆောင်ရာမှာ ... ”

“ရှင် လူသတ်ဖူးလို့လား။ ရှင် တိုက်ခိုက်ရေးလေ့ကျင့်ဖူးလို့လား။ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှာ နေဖူးလို့လား”

ဆူးပန်း၏အသံသည် မထင်မှတ်ဘဲ ကျယ်လောင်သွားသည်။ နှုတ်တည်းက ထိတ်လန့်နေသောသူသည် ပို၍တုန်ယင်လာသည်။ ဆူးပန်းဒေါသထွက်နေပြီဆိုတာကို အသံ နားထောင်ရုံနှင့် ရိပ်မိသည်။

“ရှင် ... မှတ်ထားပါ ဆစ်လွှား၊ ကျွန်မမှာ ရှင်ကို အသက်ဆက်ရှင်စေချင်သေးတဲ့ စေတနာတွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မဒေါသထွက်မိတာက မိုးသည်းညက် ဆွဲခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒီပန်းချီကားကြောင့် ရှင်သေရင်သေ၊ မသေရင် ကျွန်မသေရတော့မယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

“ရှင်ကို မသေစေချင်သလို ကျွန်မလည်း မသေချင်သေးဘူး။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လေးဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးကို ကြည့်သွားချင်သေးတယ်။ အားရပဲရဲ ရယ်ချင်သေးတယ်။ ချစ်ရတဲ့လူနဲ့လည်း စကား

တွေ အပြောချင်သေးတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့လည်း တောင်းပန်ချင်သေးတယ်။ ဝမ်းပန်းတနည်းလည်း ငိုဖူးချင်သေးတယ်။ မိသားစုထမင်းပိုင်းမှာလည်း ထိုင်စားဖူးချင်သေးတယ်။ ပြုံးပျော်နေကြတဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ဝီတိတွေနဲ့ ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဝီတိဆိုတဲ့အရာကိုလည်း ခံစားဖူးချင်သေးတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ ရှာဖွေချင်သေးတယ် သိရဲ့လား”

ပြောရင်းပင် ဆူးပန်းရင်ထဲ လိုက်မောဆိုတက်သွားသည်။

မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များ လိမ့်ကျလာခဲ့၏။

ဆစ်လွှားပင်လျှင် မှင်တက်သွားသည်။

ဤမျှမာကျောသည့်မိန်းကလေးထံတွင် မျက်ရည်ရှိလိမ့်မည်ဟု ဆင်မထားခဲ့ချေ။ ဆစ်လွှား မယုံနိုင်ပါ။

ဘာလို့မိတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဝီမိန်းကလေးက ငိုနေတာလဲ။

ဘာကြောင့် ရှိုက်သံတစ်ချက်မထွက်ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေတာလဲ။

ဆစ်လွှားရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသော

မိန်းကလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်လာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆစ်လွှားကိုယ်ပင် ဆစ်လွှား မသိလိုက်သေးပင်

မိန်းကလေး၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ... ဘာကိုအဲဒီလောက်ခံစားနေတာလဲ ဆူးပန်းရယ်။

ကျွန်တော် မင်းကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“အသက်ရှင်ပေးပါ။ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောပေးပါ”

“မင်းကရော ...”

ဆစ်လွှားရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။

သူမ၏မျက်ရည်တွေကို ရပ်သွားစေခြင်းအလို့ငှာ နှစ်သိမ့်စကား

ပြောပေးချင်သော်လည်း လည်ချောင်းတွင် အက်ကွဲဆိုနစ်နေသည်။

“တူ ... တူ”

ထိုစဉ် ဆစ်လွှား၏ဖုန်းသည် မြည်လာပြန်သည်။ ဆစ်လွှားသည်

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သက်နိုင်ထံမှ ဖြစ်နေ၏။ ဆစ်လွှား

ဖုန်းကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မကိုင်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆူးပန်းသည် ဆစ်လွှားကို ဖုန်းကို ဆစ်လွှား

လက်ထဲမှ ဆွဲယူသည်။ ပြီးနောက် ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ကာ ဖုန်း

မြောင်းပုတ်ထဲတွင် လွှင့်ပစ်သည်။

ဆစ်လွှား ဒေါသထွက်သွားသည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှသော

ဆူးပန်း၏ အပြုအမူကြောင့် သနားကြင်နာမိသည့်စိတ်ကလေးပင် သူမ

ဆီ လွှင့်၍လွှင့်ကုန်မုန်းမသိချေ။

“မင်း ... ဘာလုပ်တာလဲ ဆူးပန်း”

ဆူးပန်းသည် သူမေးခွန်းကို မဖြေပါဘဲ လက်ကိုင်အိတ်ကြီး

သာ နှိုက်နေသည်။

“ရော့ ... ဒီဖုန်းကိုကိုင်ပါ”

“ဘာ”

“ရှင့်ဖုန်းကြောင့် သူတို့တွေ ရှင့်ကိုအလွယ်တကူ ရှာတွေ့သွား

သိမ့်မယ်”

“မင်း ရူးနေသလား”

“ဒီဖုန်းက ကီးပက်ပါ။ မော်ဒယ်လည်း နိမ့်တယ်။ ဒါပေမယ့်

ဖုန်းက အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲ”

“မင်း ရူးသွားပြီလား”

“ရှင် အဲဒီစကားပြောနေတာက ရှင် ဆက်သွယ်ရေးကွန်ယက်

ကြောင်း သေချာမသိလိုပါ။ ရှင် ကျွန်မစကားကို နားထောင်ပါ”

“မင်းကို ယုံမိတဲ့ငါတော့ မှားပြီလားတယ်။ အခု ဘယ်လိုလုပ်

သလဲ။ ငါက ဖုန်းနံပါတ်တွေ တစ်ခုမှ အလွတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းနံပါတ်သိချင်လို့လဲ”

“သက်နိုင်”

“09

လွယ်ကူစွာ ရွတ်ဆိုနေသော ဂဏန်းရှစ်လုံးကြောင့် သူ မျက်လုံး

ကြွေးသည်။

“မအံ့သြပါနဲ့။ ဒီအလောက် ဂဏန်းနည်းတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို

ဘယ် စဉ်းစားရွတ်နေရရင် ကျွန်မက ခုချိန် ဒီလောက်ကြီးမှာ အသက်

ငါးဆယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆစ်လွှား သက်ပြင်းချမိသည်။

ဘယ်လိုရှင်သန်မှုကြီးလဲ၊ ဘယ်လိုစကားကြီးလဲ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ဒေါသထွက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ငါ့ဖုန်းကို အဲဒီလိုလုပ်စရာလား။ မင်းပေးတာကို ငါက ခုလိုကိုင်ရအောင် ငါက ပိုင်းလုံးလား”

“လူအဖွဲ့အစည်းက ကိစ္စတွေ ကျွန်မတို့ ခဏဘေးချိတ်ထားရအောင်”

ဆစ်လွှား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရှင် သက်နိုင်ကို မဆက်သွယ်ပါနဲ့။ နှင်သူငယ်ချင်းရဲ့အသက်ကို ရှင် ဟန်ဖုံးထားတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆူးပန်းသည် ကားစက်နှိုးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း အခု ဘယ်မောင်းနေတာလဲ”

သူ၏အမေးကို မဖြေပါဘဲ ဆူးပန်းသည် သူ့အားရေတစ်ဘူး လှမ်းပေးသည်။

သူသည်လည်း လည်ချောင်းတွေ ခြောက်သွေ့နေပြီမို့ ထိုရေဘူးကို ဆွဲယူကာ အားမနာ ပါးမနာ မော့ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ လည်ချောင်း ရှင်းသွားသည်။

သို့သော် မျက်ဝန်းများသည် လေးပင်လာသည်။

ကားမှူးနေတာလား။ သူ မမှူးခဲ့ဖူးချေ။ ဒီလိုကားအကောင်းစား

ကို မပြောနှင့် အများစီးလိုင်းကားပင် မမှူးခဲ့ဖူးချေ။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ခေါင်းကို ခါယမ်းမိသည်။ သို့သော် ပိုဆိုးလာ၏။

မြင်ကွင်းတွေ ထပ်ကုန်သည်။ ကားစီးနေရသည်ဟု မခံစားရဘဲ မွေ့ရာပေါ်ရောက်နေသလို ခံစားလာရသည်။ အသိစိတ်တွေ လွတ်ချင်နေသည်။ စိတ်တို့ကို စုစည်း၍မရပါ။ မိမိကိုယ်မိမိ အတန်တန် သတိပေးနေသည့်ကြားမှ အိပ်စက်ခြင်း၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ...

“ဟင်း ... တံချ”

မျက်လုံးပွင့်ပွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရသောမျက်နှာကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။

မိုက်ခနဲဖြစ်သွားမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ခေါင်းသည် ကြည်လင်နေသည်။

“ကို ... နီးလာပြီလား”

တံချ၏အသံသည် ပကတိအေးချမ်းနေသည်။

ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်သည်။

ရှင်းသန့်သောမျက်နှာကြက်ကို တွေ့ရသည်။ သန့်ရှင်းသော အပြင်အဆင်ကို တွေ့ရသည်။ လိုက်ကာများ ကာရံထား၍ အပြင်ကို မမြင်ရချေ။ မိုက်ဖျူဖျူအလင်းရောင်ကြောင့် ဟိုတယ်မှာများလားဟု မိသည်။

သွေးခြေရင်းတွင် အပေါ်စက်၊ အောက်စက်ကို စနစ်တကျ

ချထားသည်။ ပြီးနောက် ကြီးမားသော အဝတ်ဝီရိကြီးတစ်ခု၊ ပြီးနောက် သူတက်ထိုင်ထားသော တစ်တောင်မျှအထူရှိမွေရာကြီး။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ တံချ”

တကယ်ကို စဉ်းစားမရတော့၍ တံချကိုသာ အားကိုးမေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အိပ်မပျော်ခင်ချိန်က သူ့ဘေးတွင် ဆူးပန်းရှိခဲ့သည်။

ဆူးပန်းသည် ကားမောင်းနေသည်။

သူသည် ဆူးပန်းပေးသော ရေဘူးကို မေ့သွားသက်ခဲ့သည်။

ပြီးနောက် ဘာတွေဖြစ်သလဲဆိုတာ မသိတော့။ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲဆိုတာလည်း မသိတော့ပါ။

ပြီးတော့ တံချက ဘယ်လိုလုပ် သူ့အနီးတွင်ရှိနေရတာလဲ။

ဒါဆို ဒေါ်ကြီးရော ...

“ဒေါ်ကြီးရော ... တံချ”

“ရှိပါတော် ... ရှိပါ။ သားအိပ်ရာက နီးလာရင်စားဖို့ အဆင်သင့်ချက်ပြုတ်နေတယ်”

“ချက်ပြုတ်တယ် ဟုတ်လား”

သူ ပို၍စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။ ဒေါ်ကြီးက ချက်ပြုတ်နေသည် ဆိုမှတော့ ဒါက ဟိုတယ်ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။ ဒေါ်ကြီးကို သေချာစွာ စစ်မိသည်။

မှန်ပါရဲ့။ ထမင်းချက်လျှင် လက်ခုကို ခါးကြားထိုးထားတတ်သည့် ဒေါ်ကြီးတွင် ခါးတွင် လက်ခုတစ်ထည် တွေ့ရသည်။ သို့သော် ထိုလက်ခုသည် ခါတိုင်းလို ညစ်ပေမနေဘဲ ရှင်းသန့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ်လောက်တောင်များ ပင်ပန်းနေတာလဲ ဆစ်လွှားရယ်၊ အိပ်လိုက်တာများ ရှုရှုရဲ့ရဲ့ပဲ။ နို့ကို မနို့ရက်ဘူး”

မှန်ပါ၏။ အားပါးတရအိပ်လိုက်ရ၍ ထင်သည်။ သူသည် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အိပ်မပျော်ခဲ့သည်မှာ သုံးညရှိခဲ့ပါပြီ။ သူ အိပ်ပျော်နေချိန်အတွင်း ဆူးပန်းရောက်လာပြီး မိသားစုကို တစ်ခုလုပ်မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ ဆူးပန်းသည် ဆိုး၏။ သူ့အား ခြိမ်းခြောက်ပြီး သုံးရက်မျှလက်စလက်နပျောက်နေခဲ့သည်။

ပေါ်မယ့်ပေါ်လာပြန်တော့လည်း ပြေးပြေးလွှားလွှား ဘွားခါးဖြစ်၏။ ယခုရော ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

“မင်းနယ်ကွယ် ... ဒီလိုအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဝယ်ထားတာ ငါတို့ တူအရီးကို ဘာကြောင့်မပြောရတာလဲ”

“ဗျာ”

“ဒီလိုနေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းသွားနေရအောင်လို့ အတူသင့် အကြောင်းသင့် ပြောရင်ရော ငါက ငြင်းမယ်တဲ့လား။ ငါထင်

အသက်ကြီးပါပြီကွယ်။ ဒီလိုနေရာက နားအေးပါးအေးရှိတော့ ငါလည်း ဘုရားတရားကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ဘယ်အချိန်တည်းကများ စုစက်ထားသလဲကွယ်”

သူ နားမလည်ပါ။ ဒေါ်ကြီးက ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ မသိချေ။ မမှူးသော သူ့ခေါင်းတွေ ချာချာလည်ချင်လာသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

“ဒေါ်ကြီးတို့ကို ဘယ်သူလာခေါ်တာလဲ”

“အစ်မလေ ... ကိုမိတ်ဆွေ ဟိုအစ်မ”

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိဘူး။ ညတွင်းချင်းပဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဘာမှပြောမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ ... ကဲ ... ထတော့။ ရေခဲချိုးလိုက်ဦး။ လန်းသွားအောင်။ ငြိရင် မီးပိုခန်းထဲဝင်ခဲ့။ ထမင်းစားကြရအောင်။ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ” ပြောဆိုပြီး ဒေါ်ကြီးသည် တံချွန်၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားသည်။

သူကတော့ နားမလည်ခြင်းများစွာကြား၍ ဒုက္ခကြီးကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ သိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

နေရောင်သည် စူးခနဲကူးရောက်လာ၍ မျက်လုံးကို ရုတ်တရက် ပိတ်ချပစ်လိုက်ရသည်။

ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူဖွင့်သည်။

“ဟင်”

မြင်ကွင်းကြောင့် မှင်တက်သွားသည်။

မှန်ပါ၏။ သူမြင်နေရသည်က အုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်ကွယ် မှ ပြာသော ရေပြင်ဖြစ်သည်။

သူ အိပ်မက်မက်နေသလား။ ဒါ အိပ်မက်လားဟု ထင်ကာ မိမိပါး မိမိ နာအောင်ရိုက်မိသည်။ သို့မှသာ အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း လက်ခံသွားသည်။

ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ ပို၍ သိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝရန်တာတံခါးကို ဖွင့်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပင်လယ်လေသည် အခန်းထဲသို့ အလှအယက် တိုးဝင်လာသည်။

သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ လတ်ဆတ်သော ထိုရေရနံကို သူ နှစ်သက်သည်။ သန့်စင်သော ပင်လယ်လေကို သူ ကြိုက်သည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဆုံး ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆူးပန်းကို ကျေးဇူးတင်ရမလား၊ ပြစ်တင်ပြောဆိုရမလားဆင်

မသိတော့ချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသော သဲသောင်ပြင်ကြီးကြောင့် သူ အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။

အထက်ငါးပေမျှသာမြင့်သည်မို့ ဝရန်တာမှ ခုန်ချလိုက်သည်။

“ဝါး”

သူ ကျေနပ်သည်။ တောင်စွန်းတွင်ရပ်ကာ လေဟုန်ကို ရင်ဆိုင် မိသည်။

သူ့ဆံပင်များသည် လေအလာတွင် ဝဲယှက်နေသည်။ သူ့အင်္ကျီစသည် လေအလာ၌ တဖျပ်ဖျပ် ဖောလွင့်နေသည်။

လက်ကိုဆန့်တန်းမိသည်။ မျက်ဝန်းကို ပိတ်ကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသည်။

ဒီဖီလင်မျိုးကို သူ သိပ်နှစ်သက်သည်။

သိပ်ကြိုက်သည်။ သူ ရှာဖွေနေခဲ့တာ ဒီလိုဖီလင်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ လိုအပ်ခဲ့တာ ဒီလိုဖီလင်မျိုးသာဖြစ်သည်။

တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းပြင်းနှင့် အင်္ကျီစတို ထိတွေ့သော အခါ သူ့နားထဲ သံစဉ်တို့ဖြစ်ပေါ်ကုန်သည်။ ထိုသံစဉ်နှင့်အတူ အတွေးထဲ ပန်းချီရေးမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဟပြီး ဝမ်းတွင်းမှ လေပူကို မှုတ် ထုတ်မိသည်။

စဉ်းစားရခက်နေသော အတွေးနက်နက်များသည် ဘယ်ဆီ

လွင်၍ လွင့်ကုန်မှန်းမသိချေ။

ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားရာမှ ကျောပေးဖြစ်သည်။ ယခု သူ့မြင်ကွင်းထဲရှိသည်က အဖြူရောင်အိမ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်လေးသည် ပြာလွင်သော ဖိုးသားပြင်အောက်တွင် ကူ၍ ရွာ ရှိနေသည်။

သူ နှစ်သက်ပြီးရင်း နှစ်သက်နေတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖိနေရာ မှာပဲ သက်ဆုံးတိုင်နေလိုက်ချင်တော့သည်။

ဘယ်လိုအိမ်လေးလဲ။ ထိပ်ခုံးလေးမို့တက်နေသော အိမ်လေး ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်လေးကို သူ့ချစ်စိတ်ဝင်မိသည်။ ထိုတစ်ခဏအတွင်း လောဘတက်လာသည်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ဘောင်းဘီအိတ်ထောင်သည် ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ မှ သတိရလာ၏။ ထုတ်ကြည့်သည်။ ဆူးပန်းပေးခဲ့သော မော်ဝယ်အနိပ် စား ပန်းလေးဖြစ်နေသည်။

ပန်းနံပါတ်ကို စိမ်းနေသော်လည်း နားထောင်လိုက်၏။

“ဟလို”

“ရှင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

တွေ့ဆုံချိန်သည် ဘယ်လောက်မှမရှိလိုက်သော်လည်း ဆူးပန်း ၏အသံကို သူ သိသည်။

“မင်း ... ဘယ်မှာလဲ”

“ရှင် ... ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ မသိချင်နဲ့။ ဘယ်မှလည်း မသွားနဲ့။ အဲဒီမှာနေတာ ရှင်ရော၊ တံခွန်ရော၊ ဒေါ်ကြီးပါ အလုံခြုံဆုံး ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မ မရောက်ခဲ့ရင်လည်း တစ်နှစ်ကြာပြီးမှ ရှင် ထွက်လာပါ။ ရှင်မိရဲ့ထဲမှာ လိုအပ်တာတွေ အကုန်ထားခဲ့တယ်”

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ရှင်တို့ဆီလာဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ဒီထက်ရှင်းတဲ့စကားမျိုး မပြောနိုင်ဘူးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးတာပါ။ နားထောင်လို့ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ပြီးတော့ အားနာတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းသဘော ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလွဲသာလို့ပါ။ ဒါကို ရှင်နားလည်ပေးတယ် ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုရော၊ တံခွန်ကိုရော တွေ့ချင်သေးတယ်”

“မင်း ဘယ်မှာလဲ”

သူမေးခွန်းကို ဖြေမသွားတော့ချေ။ ပုန်းလှိင်းသာ တတူတူ ငြိတ်တောက်သွားတော့၏။

သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ခံစားနေရသည်။

စိတ်ပူနေသည်။ သို့သော် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိချေ။

မျက်ဝန်းကိုသာ စုံပိတ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုအခါတွင် ထမင်းစားစဉ်က မြင်ခဲ့သောမှန်၏ရောင်ပြန်ဟပ်မှုသည် အာရုံထဲ ပေါ်လာသည်။

“ဆူးပန်း”

မှန်ပါ၏။ ထိုရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းသည် မှန်ဘီလူးကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ရိပ်ခနဲဖြတ်သွားသော အရိပ်သည် ဆူးပန်း။ ဖုတ်ပါတယ် ဆူးပန်းပါ။

ထိုသို့ သေချာသွားသောအခါတွင် ဆူးပန်းအပေါ် ပို၍စိုးရိမ်သွားသည်။ ပြဿနာရှာခဲ့သော မိမိအဖြစ်ကို မိမိ ဒေါသထွက်မိ၏။ သို့သော် အချိန်တွေက နှောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆူးပန်းသည် မေးခွန်းကို မဖြေချင်တော့၍ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဖုန်းကို ဆစ်လွှားပြန်ခေါ်မည်ဆိုတာ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဖုန်းကို စက်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဟန်းဆက်နှင့် ဘတ္တရီကို သီးခြားစီဖြုတ်သည်။ ပြီးနောက် ဆင်းကတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပိုမို လုံခြုံစေရန်အတွက် ဟန်းဆက်ကို သောက်လက်စရေခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဟန်းဆက်လေးသည် ရေထဲရောက်သွားတော့၏။ ဆုံလည်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ဆူးပန်းသည် ဝင်ပေါက်ကို မျက်နှာမှထားသည်။

ဆူးပန်း၏ပုံသည် စိတ်အေးလက်အေးရှိလှသည်။ သို့သော် ဆူးပန်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေသည်ဆိုတာ သေချာထူး၏။

ဆူးပန်း၏လက်ညှိုးလေးသည် လက်ကိုင်တွင် စည်းချက်မှန်မှန်

ခေါက်နေသည်။

“ကလင်”

တံခါးဘုသည် လှည့်၍ဖွင့်သွားသည်။

ဆူးပန်း၏ခြေထောက်များသည် အသင့်အနေအထား ရှိနေ၏။

“နင် ဒီလိုပုံစံနဲ့ စောင့်နေမယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိတယ်”

“ငါတို့ စလိုက်ကြရအောင်”

ဆူးပန်းသည် စတင်၍ ဆုံထည်ထိုင်ခုံ၏ဘီးကို ရွှေလိုက်ပြီး နှင်းသခင်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သည်။

နှင်းသခင်ကလည်း သတိကြီးစွာပင် ဆူးပန်း၏တိုက်စစ်ကို ခုခံလိုက်နိုင်သည်။

“ငါတို့ ဘာကြောင့်အဲဒီလိုတိုက်ခိုက်နေရမှာလဲ”

“နင် ဘာကြောင့် သူ့ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်ရတာလဲ”

ဟိုတယ်တွင် ဆစ်လွှားစားသောက်နေချိန်၌ နှင်းသခင်သည် အဝေးမှ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်းကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရောင်ပြန်လင်းနေတဲ့ မှန်အရောင်ကိုမြင်ရင် နင် သူ့ကိုခေါ်ထုတ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

နှင်းသခင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ညာခြေကို မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။ ဆူးပန်းသည်လည်း ကျင်လည်စွာ ရှောင်တိမ်းနေ၏။

“အဲဒီနေ့က နင်မဟုတ်ဘဲ တခြားလူဆိုရင် သူ သေသွားတာ ကိုတောင် ငါ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆူးပန်းသည် ပြောရင်းပင် နှင်းသခင်မျက်နှာသို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းသည်။

သို့သော် အကြောင်းသိနေပြီဖြစ်သော နှင်းသခင်သည် ကျင်လည်စွာ ဆူးပန်းချိုင်းအောက်မှ ရှောင်တိမ်းသွားပြန်သည်။

“ရလဒ်က ဘယ်လိုထွက်လာမယ် ထင်သလဲ”

“ဒီပွဲမှာ နင်တော့ သေမှာသေချာတယ်။ ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ဘာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့”

“နင်ရော ... ငါလည်း မကြာခင်ပေါ့”

“ခုချိန် ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့တိုက်ခိုက်မှု ရပ်ကြရင်ရော”

“နှစ်ယောက်လုံး သေမှာပဲ။ မင်းရဲ့ကျောဘက်က ပစ်ကွင်း ဘာတယ်လေ”

“ငါ နေရာရွေးမှန်သွားပြီထင်တယ်”

“ငါတို့အားထပ်ထည့်ကြရအောင်။ သူတို့ရိပ်မိလိမ့်မယ်”

“ဟိုကလေ”

ပြောရင်းပင် ဆူးပန်းသည် နှင်းသခင်၏လက်ကို လိမ်ဆွဲကာ နိုင်ပေါက်လိုက်သည်။

နှင်းသခင်ကလည်း မာသည်။ အလိုက်သင့်လုံကျမသွားခဲ့ပါပေ။

ဝေ့ဝိုက်လာကာ ဆူးပန်း၏နောက်စေ့ကို ခြေဖျားနှင့်ကန်သည်။

ဆူးပန်းကလည်း နင်းသခင်၏မျက်နှာသို့ ချိန်ရွယ်ကန်လိုက်သည်တွင် နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးသွားပြီး အခန်းသည် ပွက်ထွေးရိုက်ကုန်သည်။

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဦးမိုးခေါင်ကို တားမှဖြစ်မယ်”

“အရေးကြီးတဲ့ပိုင်လား”

လဲကျနေရာမှထရင်း စကားကို အဆက်မပြတ်ပြောမိသည့် နင်းသခင်သည် တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကွင်းဆူလူသတ်မှုကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီးမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ ပညာရှင်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ဦးမိုးခေါင်သည် ဆေးတစ်မျိုးကို သုတေသနပြုနေသည့် တာ နင်းသခင်သိ၏။ မူးယစ်ဆေးတစ်မျိုး လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည့်

ယခုလက်ရှိတွင်လည်း ဦးမိုးခေါင်သည် ကမ္ဘာ့အဆင့်မီဆေးကြီးတစ်ရုံ ဆောက်နေသည်။ အထပ်နှစ်ဆယ်ကျော်အမြင့် ရှိသည့် ထိုဆေးရုံကြီး ဆောက်လုပ်သည်ဆိုသော သတင်းသည် နိုင်ငံတွင်း သာမက အရှေ့တောင်အာရှမှာပါ နာမည်ကြီးနေသည်။

သို့သော် ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာများသည် နိုင်ငံသားတွေမှန်း မသိရချေ။

မြေအောက်ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းတွေ ရှိသည်။

အဆောက်အဦး၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှတ်တမ်းသည် ဆူးပန်း လိုက်ခဲ့သော မန်မိုရီစတစ်ထဲ၌ အပြည့်အစုံရှိသည်။ ဒါကို နင်းသခင်ကလည်း အကြမ်းဖျင်းသိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးမိုးခေါင်ကို တားမှဖြစ်မယ်ဟူသော ဆူးပန်း၏စကားထဲတွင် လျှို့ဝှက်မှုကြီးတွေခိုနေခဲ့သည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ ဆင်းရဲသားတွေ ဓားစာခံဖြစ်ကုန်မယ်။ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကလီစာတွေကို တစ်ခုချင်းထုတ်ယူလိမ့်မယ်”

ဆူးပန်းကို ထိုးဟန်ပြင်နေသော နင်းသခင်၏လက်ဖျားသည် ချိန်ရွယ်ပြီးကာမှ ရပ်တန့်သွားရသည်။

ထိုအခါ အရှိန်မထိန်းနိုင်သော ဆူးပန်း၏ရိုက်ချက်ကို မိသွား၏။ နင်းသခင် ‘လဲကျသွားသည်။ ခေါင်းသည် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

နာခေါင်းသွေးများ လျှံကျလာသည်။

ထိုနာခေါင်းသွေးများကို လက်ဖြင့်ဖြစ်သလို သုတ်ကာ ဆုံလည်ခုံကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆူးပန်းသည် လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရပြန်သည်။ နင်းသခင်သည် နံရံမှ အလှူချိတ်ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဆူးပန်း၏ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဆောရီး ... ဆူးပန်း ငါတို့သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှ ရဟနီဇီ”
ဆူးပန်းသည် သွေးစို့နေသော ဝေဒနာကို မနာကျင်နိုင်တိတိ

နှင်းသခင်၏ ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

နှင်းသခင်သည် လွင့်စင်သွားပြီး စားပွဲပေါ်ပြိုကျသွားသည်။

သို့သော် နှင်းသခင်သည်လည်း လိုက်မနေပါဘဲ ခုံကုန်းတစ်ခုသို့ ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး အဟုန်နှင့်ပြေးလာသည်။

ဆူးပန်းသည်လည်း နေရာမှမရွှေ့ဘဲ ဖန်ပုလင်းကွဲကြီး ခြေဖျားနှင့် ခတ်ယူကာ နှင်းသခင်၏ လက်မောင်းသို့ ချိန်ရွယ်ပေါက်လိုက်သည်။

နှင်းသခင်၏လက်မောင်းတွင် သွေးချင်းချင်းနီသွားခဲ့သော်လည်း နှင်းသခင်၏အချိန်သည် ရပ်မသွားပါဘဲ ဆူးပန်းကို အားရှိအားကလွဲရိုက်သည်။

နှင်းသခင်၏ရိုက်ချက်ကို လက်ဖျံဖြင့် ခုခံလိုက်သော ဆူးပန်းသည် အရိုးတစ်ခုလုံး ဗွာကျကျကုန်သည့်နယ် အသည်းခိုက်အေးနာကျင်သွားတော့၏။

ဆူးပန်းသည် အချိန်ဆွဲနေ၍မရမှန်း ရိပ်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ပွဲကို အဆုံးသတ်ရန်အတွက် မြောက်တက်သွားသော နှင်းသခင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲလိမ်ကာ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ကြွေပေါ် နှင်းသခင် ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ဆောရီး နှင်း”

လဲတုနေသော နှင်းသခင်ကို ဖြစ်သလိုထားပစ်ခဲ့ရပြီး အ

မှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

နှင်းသခင်သည် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ ငြိမ်ကျနေဦးမည်ကို ဆူးပန်း၏။

ဆူးပန်းထံတွင် ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်ရသည်။

ဆူးပန်းတို့၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသော ထိုတိုက်မှ ဆန်း ယခုလက်ရှိ ရှိနေသော တိုက်သို့ ရောက်အောင်လာရမည်။ သည် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ ကြာမြင့်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း သခင်သည် ရှောင်တိမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဆူးပန်းယုံကြည်သည်။ ဆူးပန်း၏ သွေးတစက်စက်ကျနေသော နဖူးမှဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ကာပြီး ခြေနှင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆစ်လွှားကို ရှာမတွေ့သောအခါ ဆူးပန်းကို လက်စဖြောက်ဖိမိရိရိ လူအင်အားသုံးမည်ကို ဆူးပန်း ရိပ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ဓာတ်လှေကားကို မသုံးဘဲ အရေးပေါ်လှေကားကို နှင်းကျော်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ နဖူးမှဒဏ်ရာသည် ဆိုးဝါးလှသည်။

စီးကျနေသော သွေးစက်သည် သံလွန်စဖြစ်လာနိုင်သော နှင့် ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ကာ ခေါင်းတစ်လုံး အောင်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မကြာသေးခင်ကမှ ဝယ်သော ကားရှိရာသို့ ...

ကားအနီးရောက်ချိန်တွင် မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်စုကို တန်းစီ

ထားသောကားများ၏ ရောင်ပြန်ကြောင့် ရိပ်မိလိုက်သည်။

ဆူးပန်းသည် လျှင်မြန်စွာပင် ကားနောက်ကွယ်တွင် ဝင်ပုန်းသည်။

“ရောက်မလာခဲ့သေးဘူး”

ထိုလူစုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဓာတ်လှေကားဖြင့်တစ်ဝက် အရေးပေါ်လှေကားဖြင့် တစ်ဝက် ခွဲတက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ ဆူးပန်းသည် ပုန်းနေရာမှထွက်လာကာ အနီရောင် ဖြိုင်ကားလေးပေါ်တက်သည်။

ပြီးနောက် အသင့်ပြင်ထားသော ဆံပင်အတိုကို ဆောင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မလုံတလုံအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်သည်။

ထိုအခါ ဆူးပန်းသည် အဖျော်အပါးသွားတော့မည့် ခေတ်လူငယ်မိန်းကလေးနှင့် တူသွားတော့၏။ ဆူးပန်းသည် ကားကို ခပ်တည်တည်ပင် မောင်းထွက်လာသည်။

လမ်းမပေါ်တွင် ကားသုံးစီးကို မသင်္ကာဖွယ် တွေ့ရသော်လည်း ထိုကားများသည် ဆူးပန်းနှင့်မဆိုင်သလိုပင် ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်လာသည်။

ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း ဆူးပန်း၏အမြင်အာရုံသည် မသိမကွဲချင်တော့ပါ။

ခေါင်းတစ်ခြမ်းလုံး တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင်းတွင် သည်းခံကာ မောင်းခဲ့သော်လည်း မြို့

ချက်သောအခါတွင် အခြေအနေမဟန်တော့၍ ကားကို ရပ်သည်။

ပြီးနောက် နောက်ခန်းထဲမှ ဆေးသေတ္တာကို ဆွဲယူသည်။

ဆောင်းထားသော ဆံပင်တိုကို ချွတ်လိုက်ချိန်တွင် သွေးများ

သည် မြင်မကောင်းတော့ချေ။

ထိုသွေးများကို မှန်ကြည့်ပြီး တစ်သျှူးနှင့်သုတ်သည်။

ပြီးနောက် သေတ္တာအငယ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းကို ထုတ်ယူသည်။

ဆေးတစ်ခွက် ထိုးပြီးချိန်တွင် နာကျင်မှုသည် အနည်းငယ်

ဆက်သာလာ၏။

နဖူးမှ ကွဲရှဒဏ်သည် ချုပ်ရမည်ဆိုတာကို သိသည်။ သို့သော်

အချိန်မရ၍ အရက်ပျံ့နှင့်သာ ဆေးပြီး ဝှမ်းစဖြင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။

ဆူးပန်းထံတွင် အချိန်က သိပ်မရှိချေ။

ဆူးပန်းကို မည်သူမျှ ဂရုမပြုမိချိန်တွင် ဆူးပန်း ထိုနေရာမှ

ထွက်သွားရပေလိမ့်မည်။

လီဇာကိုနှင်းလိုက်သည်။

ဆူးပန်း၏ ဖြိုင်ကားအနီလေးသည် နေဝင်ဆည်းဆာအောက်

တွင် ...

“ဟေ့ ... ဟေ့”

ခေါ်သံကို တီးတီးကြားနေရသည်။ တဘုန်းဘုန်းထုသံကိုလည်း
ကြားနေရသည်။

ဆူးပန်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

မှန်ကို လက်ခေါက်နှင့်ဖြည်းဖြည်းခေါက်နေခဲ့သော ဆစ်လွှား
၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဆူးပန်းသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်မဆင်းပါဘဲ မှန်ကိုချလိုက်သည်။

“ဖိမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

ဆစ်လွှားသည် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း မေးသည်။ သို့သော်
မေးခွန်းအဆုံးတွင် ဆစ်လွှားသည် ကြောင်နသွားသည်။

“ဟင် ... မင်း”

မှန်ပါ၏။ ဆူးပန်း၏နဖူးတွင် ခြောက်သွေ့စပြုနေပြီဖြစ်သော
သွေးစက်များ၊ သွေးစို့နေသော နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ အညိုကွက်ကြီး

“ကျွန်မကို တွေ့ထူပေးပါလား”

မိုးသည်းည

၁၈၅

ဆူးပန်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကိုအားကိုးချင်လာသည်။
အင်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်နေသည်မှာ မှန်သော်လည်း အားတင်းပြီး
ထရပ်နိုင်သေးသည်။ ဒီထက်ဆိုးသည့် အခြေအနေများကိုပင် ဆူးပန်း
သည် ခက်ခဲစွာကျော်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အဲဒီအချိန်က သူမ
မရှိခဲ့တာပဲ။

သူသည် ဆူးပန်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာ၏။ ဆူးပန်း အားငယ်
သွားသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဖျော့ခွေယိုင်နေချင်လာသည်။ သူ ပွေ့ချီခေါ်သွား
ခြင်းကို ခံချင်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

စိတ်ပူနေသောအသံဖြစ်သည်။ ဆူးပန်းရင်ထဲ ပျော်သွားသည်။
ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဆူးပန်းကို စိတ်ပူသောလူရှိနေပြီဆိုသည်အသိကြောင့် ငိုချင်
လာသည်။ ဆူးပန်း၏ မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည်တို့က ဘယ်က
ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိတော့ချေ။ ရင်ထဲဆိုတက်လာသည်။ သူ
ရင်ခွင်ထဲ၌ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်လို ငိုပွဲဆင်ချင်လာသည်။

“ဆူးပန်း ... သတိထားဦးလေ။ ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း
မေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ... ဟေ့”

လှုပ်နှိုးနေသော သူ့အထိမ်းများသည် ညင်သာလှသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့”

သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာပင် ဆူးပန်းကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ဆူးပန်း မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

သတိတို့က ကပ်နေသေးသော်လည်း မျက်လုံးမဖွင့်ချင်ပါ။ ဆူးပန်း၏မျက်ရည်တွေကို သူ့ကို မမြင်စေချင်ပါ။

ဆူးပန်းရင်တွေ နာသည်။ နဖူးမှဒဏ်ရာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဆူးပန်းကို စိတ်ပူပေးသော၊ ကြင်နာပေးသော သူ့ကြောင့်သာဖြစ်သည်။ နွေးထွေးမှုကို တွေ့မြင်ခံစားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆူးပန်းသည် ကောင်းသောခံစားချက်ကို ခံစားနေရတာ မှန်သော်ငြား နာကျင်သော ဝေဒနာကို ရရှိသည်။ ကောင်းသောအချိန်ခဏတာလေးက ဆိုးခဲ့သော သံသရာရှည်ကြီးကို နောင်တရစေသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကသာ ဆူးပန်းငတ်မှာ မကြောက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်၊ ဆူးပန်းကို ဖမ်းခေါ်သွားစဉ်ကသာ ဆူးပန်း ထွက်ပြေးခဲ့မယ်ဆိုလျှင်၊ ညီမလေးကိုသာ ဆူးပန်းထားမပစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ... ဆိုပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်ရစ်တွေးသော်လည်း ဆူးပန်းဘဝသည် ကြည်လင်သွားခြင်းမရှိပေ။

ညီမလေးကို ထားမပစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ညီမလေးနှင့်ဆူးပန်းသည် ငတ်ပြီး သေမည်။ သို့မဟုတ်ပါက မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ နေဒဏ်ကြောင့် ဖျားပြီးသေမည်။ ဖမ်းခေါ်သွားစဉ်ကသာ ဆူးပန်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးခဲ့

ပါက မိလျှင် အသတ်ခံရမည်။ လမ်းပေါ်တွင် ဦးတည်ရာမဲ့သွားလာနေပါက သူ့ခိုးမဟုတ်ပါက ယခုချိန် ထောင်ထဲတွင် ခိုးမှုဖြင့် ကြီးလာရမည်။ အစာငတ်မှာ မစိုးရိမ်ခဲ့ဘူးဆိုပါက ချောင်တစ်ချောင်တွင် လူမသိ သူမသိ သေဆုံးသွားမည်။ ဆူးပန်းဘဝသည် ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်ပင် ရှိမနေခဲ့ပါချေ။

မရှိ ရှိသည့် အပေါက်ထဲရှာကြံ ထိုးဖောက်မိတော့လည်း ယခုတော့ လူသတ်သမားအဖြစ် လိပ်ပြာမသန့်ချင်ပါ။

မှတ်ပုံတင်မရှိ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာမရှိသော ဆူးပန်း၏ နောက်ကြောင်းကို လိုက်ရန် ခက်ခဲကြသော်လည်း ဆူးပန်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ လိပ်ပြာမလုံတော့ပါ။

ဆူးပန်းသည် ညီမလေးနှင့် ဆစ်လွှားကို တွေ့ပြီးမှ လူပီသချင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပေါ်ပေါ်တင်တင်နေချင်သည်။

မိသားစုထမင်းပိုင်းတွင် တိုင်စားချင်သည်။ သို့သော် ဒါတွေက စိတ်ကူးသက်သက်ဆိုတာလည်း ဆူးပန်း နားလည်၏။

ဘုရားရှင်သည် ဆူးပန်းအတွက် မိသားစုကို ဖန်ဆင်းမပေးခဲ့ပါချေ။

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ သွေးတွေနဲ့”
ဆူးပန်းကို ပွေ့ချီလာသော ဆစ်လွှားကြောင့် ခေါ်ကြီးသည်

မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

“နောက်မှပြောမယ် ဒေါ်ကြီး။ ဒီမှာ အရေးကြီးနေပြီ”

“ဟုတ်လား ... လာ ... လာ ... ဒီကိုလာခဲ”

ဒေါ်ကြီးသည် ဖျာဖျာသလဲပင် အိမ်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။

ဆစ်လွှားသည် ဆူးပန်းကို ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲသိပ်သည်။

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ။ အစ်မ ရောက်လာတာလား”

ဒေါ်ကြီးနှင့် ဆစ်လွှားတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရိပ်အခြည်ကြည့်သည်။

အမြင်အာရုံမရှိရှာသော ဝါးတံချွန်ကို မလိုအပ်ပါဘဲ စိတ်မထိ ခိုက်စေချင်ပါ။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ပင်ပန်းလာတယ်ထင်တယ်။ အပြင်မှာ အိပ်ပျော်နေလို့ ကိုယ်ပွေ့ချီလာတာ”

မညာစဖူး ညာပြောလိုက်ရသည်။

ပြီးနောက် ဝါးတံချွန်ကို ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ ဒေါ်ကြီးကို မျက်ရိပ် မျက်ကဲပြသည်။

ဒေါ်ကြီးကလည်း ဒါကို သဘောပေါက်သည်။

“အိပ်ပါစေ တံချွန်လေးရယ်။ သူ့ဓမ္မာ ပင်ပန်းခဲ့ရှာလို့နဲ့တူတယ်။ လာ ... ဒေါ်ကြီးတို့ အပြင်သွားရအောင်။ သားလည်း ကလေးမလေး

ကို စောင်ဘာညာ သေချာခြံပေးပြီး ထွက်လာခဲ့နော်။ တံခါးလည်း ပိတ်ခဲ့ဦး။ လေတိုးတယ်ကွယ့်”

အကင်းပါးသောဒေါ်ကြီးကြောင့် သူ့ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

ဝါးတံချွန်သည် ဘာကိုမှ စူးစမ်းခွင့်မရလိုက်ပါဘဲ ဒေါ်ကြီး ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားသည်။ သူ့ရင်ထဲ တံချွန်ကို သနားမိသည်။ အခြေအနေမှန်ကို စူးစမ်းချင်ရှာသော တံချွန်ကြောင့် ရင်ထဲ ကြေကွဲရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တံချွန် မျက်စိကွယ်နေခြင်းကို သူ့ကျေနပ်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုကွတွေ၊ ခက်ခဲမှုတွေကို တံချွန် မသိရ၍ ဖြစ်သည်။

ဒိမ်းတွင် ဆန်မရှိသော်လည်း ရှိသည်ဟု ညာပြောလျှင် တံချွန် စိတ်မညစ်ရပါ။ မီးဖိုမပေးနိုင်၍ မီးမရလျှင်လည်း တံချွန် စိတ်မညစ်ရချေ။

ခုလို ထိတ်လန့်ရမည့်ကိစ္စမျိုးပါ ရှောင်လွှဲနိုင်သောကြောင့် တံချွန်သည် စိတ်သက်သာရာရရှာသည်။

“မင်း နေသာရဲ့လား ဆူးပန်း”

ဆူးပန်း ကျေနပ်သည်။ ခင်ဗျားဟု မသုံးဘဲ မင်းလို့ပြောသည်

က ရင်းနှီးမှုကို ကိုယ်စားပြုနေ၍ သဘောကျသည်။

“ကားထဲမှာ ဆေးအိတ်သွားယူပေးပါလား”

မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ပြောသည်တွင် သူသည် အမြန်ဆုံးပြေးထွက်သွား၏။

သူ ထွက်သွားတော့မှ စီးကျချင်နေသော မျက်ရည်များကို သုတ်ပြီး ထထိုင်သည်။

သူက ဆေးအိတ်ကို လာပေးသည်တွင် ဆူးပန်းက ပစ္စည်းများကို ထုတ်လိုက်သည်။

စုံလင်လှသောဆေးပစ္စည်းများကို ဆစ်လွှားသည် မှင်တက်စွာ ကြည့်နေ၏။

ဆေးကိုစပ်ကာ လက်မောင်းတွင် ထိုးသွင်းနေသော ဆူးပန်း၏ လုပ်ကိုင်ပုံက အကျွမ်းတဝင်ရှိလှသည်။

ဆစ်လွှားစိတ်ထဲ မေးခွန်းများစွာ ရှိနေသည်။

သို့သော် မေးခွန်းများကို မျိုးချပြီး ဆူးပန်းကို အနားယူစေသည်။

ဆူးပန်းသည် နဖူးမှအနာကို အစိမ်းချုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ကောင်းလှသည်။ အသားအနာခံပြီး ချုပ်သူက ချုပ်နေသော်လည်း

ဆစ်လွှားသည် မကြည့်ပဲခဲ့ချေ။ အပ်ကောက်လေးနှင့် ချုပ်နေသည်။

မျက်လုံးထဲ အရည်တွေလွဲနေခဲ့သော်လည်း စီးကျလာခြင်း

၍ ဆစ်လွှား စိတ်ထဲ ဆူးပန်းအပေါ် သနားစိတ်ဝင်မိသည်။

ရေနွေးလေးယူပေးပါလား ဆိုသည့်တစ်ခုသာ ခိုင်းပြီး ဘာတစ်ခုမှ ခိုင်းစေခြင်းမရှိတော့၍ သူက အလိုက်တသိ ဘာလုပ်ပေး၍ လုပ်ပေးရမှန်း မသိခဲ့ချေ။

ထိုတစ်ခဏအတွင်း သူသည် အသုံးကျသူဟု သူ့ကိုယ်သူ မြင်လာသည်။ နာကျင်နေသော ဆူးပန်းအတွက် အကူအညီမဖြစ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဝမ်းနည်းနေသည်။

ဆူးပန်းအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်သော်လည်း ဆူးပန်းလောက်မှ အသုံးမကျသည့် သူ့အရည်အချင်းကို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

တံတောင်ဆစ်တွင် အညှိကွက်ကြီး ဖြစ်နေပြီး သွေးစို့ချင်နေသည်။ လုပ်သော မျက်နှာသည် ဖူးယောင်နေသည်။

ယခုချိန် သူသာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါက ဆူးပန်း၏ ဇဏ်ရာများကို ကုသပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ပါက ဆူးပန်း၏ အခက်အခဲကို ကူညီပေးနိုင်မည်။

ခုတော့ ...

“ရှင် သွားနားတော့လေ။ ကျွန်မ ခဏ အိပ်လိုက်ဦးမယ်” ဘယ်သောအခါမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်ဘူးသော ဆူးပန်း

သည် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်ချင်သည်။

အရိပ်အောက်တွင် နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်လိုက်ချင်သည်။

“အိပ်ပါ ... နားလိုက်။ ဒါတွေ အားလုံး ကျွန်တော် သိမ်း
လိုက်ပါမယ်”

ဆူးပန်း မငြင်းပေ။ လုပ်လက်စကိုချပြီး အိပ်ရာပေါ်
လိုအိပ်သည်။

သူသည် ပစ္စည်းပစ္စယများကို အသံမမြည်အောင်သိမ်းသည်။

ပြီးနောက် ဆေးသေတ္တာကို ဆူးပန်းအနီး စနစ်တကျချကာ
အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ သူက ဘယ်သူလဲ။ အဲဒီသွေးတွေ
က ဘာတွေလဲ။ ရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မှတ်မိဖို့ ခက်ခဲသော ဂေါ်ကြီးက ဆူးပန်း
ကို မမှတ်မိဘူးဆိုတာ သူ ခိုဝံ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကြီးအပြင်
မစောင်းစေရန် သူ ရှင်းပြဖို့ လိုအပ်သည်။

“ဟိုနေ့က ဂေါ်ကြီးနဲ့တံချွန်ကို ဒီခေါ်လာတဲ့လူပါ”

“ငါတို့ကို လာခေါ်တဲ့ကောင်မလေးလား။ သူ့နယ်ကွယ် ထူးဆန်း
ပါတယ်။ ငါတို့ တူအနီးလည်း တစ်လမ်းလုံး အိပ်ပျော်လာတာ။ ဒီရော
မှ နီးတာပဲ။ အားနာလိုက်တာကွယ်။ မဖြစ်ပါဘူး။ နီးလာရင် စား

သမင်းချက်ထားဦးမှ။ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ ... သွေးက”

“လမ်းမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါဝေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။
သူ့မှာ ဆေးသေတ္တာပါလာတယ်”

“ဪ ... သူက ဆရာဝန်မလေးကိုး။ ကောင်းသားပဲ။
ဆရာဝန်မလေးရှိနေတော့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဘာမှမပူရတော့ဘူးပေါ့။

အင်း ... အချိန်ရရင် တံချွန်ရဲ့ မျက်လုံးကို ခဏတော့ စမ်းသပ်ပေးရမယ်”

ဂေါ်ကြီးက နှုတ်ဖျားမှပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ
နယ်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။ ထိုတုန်ခါမှုသည် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့
သူ သေသေချာချာ မသိပေ။

“စား ... အစ်မ။ ဒေါ်ကြီးရဲ့လက်ရာ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်ကောင်းမှကောင်း။ စပ်စပ်လေးနဲ့ မအီဘူး”

တံချူသည် နှုတ်ဖြင့်သာ ဧည့်ဝတ်ကျေရာသည်။ တစ်ခုခု ခပ်ထည့်ပေးချင်သော်လည်း ထိုသို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။

လူလေးယောက်ဝိုင်းထိုင်နေသော ထမင်းခိုင်းသည် နွေးထွေးကို ဖြစ်စေသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ထည့်စား ... ဟင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ထမင်းကို ဇွန်းဖြင့် မစားဘဲ လက်ရေဆေးဖလုံကြီးထဲ လက်နှိပ်ဆေးကာ အားပါးတရ ဝိုင်းဖွဲ့ထားသော ထမင်းခိုင်းသည် ဆူးပန်းအတွက် အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

ငယ်ငယ်ကတော့ လက်ရေမဆေးဘဲ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ထဲပင် ဖြစ်သလို နှိုက်စားခဲ့သည်။ သို့သော် လေ့ကျင့်ရေးစခန်းမှ ယနေ့အချိန်ထိ ထမင်းကို လက်ဖြင့် မကိုင်ခဲ့တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်စေတာ အမှန်ပါ။

“စားလေ”

ဆစ်လွှားသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆူးပန်းပန်းကန်ထဲသို့ ပုစွန်ထုပ် တစ်ကောင် ခပ်ထည့်ပေးသည်။

ဆူးပန်းသည် ပုစွန်နှင့် မတည့်ပေး ပုစွန်စားပါက ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အမှအပါနဲ့များ ထွက်လာတတ်သည်။

သို့သော် ဆစ်လွှားထည့်ပေးသော ပုစွန်မို့ မငြင်းတော့ဘဲ လက်ဖြင့်ကိုင်းစားလိုက်သည်။

ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာစားနေသော ညီမလေးကို ကြည့်ရင်း ချက်ရည်စို့လာသည်။

ဆူးပန်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးယဉ်မကြည့်ရဲခဲ့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ထမင်းဝိုင်း၌ အမေနှင့်တူသော ဒေါ်ကြီး ရှိသည်။ ငြီးတော့ ညီမလေး၊ ဆစ်လွှား။

“စားကွယ် ... အားပါးတရစားစမ်းပါ”

ဒေါ်ကြီးသည် ကန်ဇွန်းရွက်ကြော်ကို လက်ဖြင့်နှိုက်ပြီး ဆူးပန်းနန်းကန်ထဲ ထည့်ပြန်သည်။

ဆူးပန်းရင်ထဲ နင့်လာ၏။ ကျချင်မိသည့် မျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်ရသည်။

“အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ ဆူးပန်းရဲ့မျက်လုံးတွေကို ဒေါ်ကြီး

သိနေသလိုပဲ”

ဒေါ်ကြီးသည် ဆူးပန်းကို သမန်ကာလျှံကာကြည့်နေရာမှ စိုက်ကြည့်လာသည်။ ဆူးပန်း အနေခက်သွားသည်။ ငယ်စဉ်က ဒေါ်ကြီး ဈေးဝယ်လာရာ လမ်းတွင် ဒေါ်ကြီးရှက်ရလောက်အောင် လိုက်တောင်း ခဲ့ဖူးသည်။

နောက်တော့ ဒေါ်ကြီးက ဆူးပန်းတို့ ညီအစ်မတောင်းစရာ မလိုတော့ပဲ၊ ဈေးထဲမှ ပြန်လာလျှင် ပါသည့်မှန်ကို ပေးထားတတ်သည်။

ထိုအချိန်တုန်းက ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက ဒေါ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်သံကို ကြားခဲ့ရသည်။

“အဖို့ကြီးတောင် မျေးပြန်လာမှကိုး။ စောလိုက်တာ”

ဒေါ်ကြီးသည် ထိုလူများကို အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ သဘောကောင်းပုံရသော ဒေါ်ကြီးကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ညီမလေးကို ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ကြီးပေးသောမုန့်လေးနှင့်ပင် မဝရေစာစားခဲ့ရ၍ ခန္ဓာသည် အရိုးပေါ် အရေတင်ဖြစ်နေရသည်။

“အင်း ... နှစ်ယောက်ကြီးဆိုတော့လည်း အခက်သားကွယ်၊ ငါလည်း စီးပွားရေးအဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်နေ့ ဒေါ်ကြီး၏ ညည်းညူသံကို ဆူးပန်းက မထင်မှတ်ဘဲ ကြားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ညီမလေးကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ခိုင်မာခဲ့သည်။ ဆူးပန်း

ရင်တွေ နာခဲ့ရသည်။ ညီမလေး၏လက်ကိုဆွဲကာ အမြဲသွားလာနေသူမို့ ညီမလေး မရှိတော့ရင်ဆိုသည့် အတွေးက ဆူးပန်းကို မျက်ရည်ကျ စေခဲ့သည်။ သို့သော် ဆူးပန်းသည် မိုက်ရွှံ့ရဲဆန်စွာပင် ညီမလေးကို ထားပစ်ခဲ့သည်။

ယခု ဒေါ်ကြီးက ဆူးပန်းကို သိသလိုခံစားရတယ်ဆို၍ ဆူးပန်း လန့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှတော့ နောက်ကြောင်းတွေကို အစ မဖော်ချင်တော့ပါ။ ညီမလေးကို ရင်မနာစေချင်တော့ပါ။ မေ့လက်စနှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေစေချင်သည်။ ဆူးပန်းနှင့် ညီမလေး၏ တွေ့ဆုံ ခြင်းသည် တစ်ခဏတာဆိုတာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ညီမလေးကို ဝေဒနာတွေနှင့် ချန်မထားရစ်ခဲ့နိုင် ချေ။ ရင်ကွဲရမယ်ဆိုရင်တောင် ညီမလေးအတွက်ရော ပေါင်းစုကာ ဆူးပန်းသာ ရင်ကွဲခံလိုက်ချင်သည်။

“ဟင် ... မင်းလက် ဘာလိုဖြစ်တာလဲ ဆူးပန်း”

ထမင်းစားနေရင်းပင် ဆူးပန်း၏လက်တွင် အဖုများထလာ သည်။ ဒါကို ဆစ်လွှားမြင်သွား၏။

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မင်း ပုစွန်နဲ့မတည့်တာလား”

“အယ် ... မ ... ”

“ဆူးပန်းရယ် မတည့်ရင် မတည့်ဘူးလို့ပြောပါလား။ ခုတော့

တော်ပြီ ... မစားနဲ့တော့”

ဆစ်လွှားသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆူးပန်း၏ပန်းကန်ပြားထဲ ဆွဲယူသည်။

“ခဏနော် ... ကျွန်တော် အသစ်လဲပေးမယ်”

ဆစ်လွှားသည် ရုတ်တရက်ထရပ်သည်။

“အစ်မက ပုစွန်နဲ့မတည့်ဘူးလား။ အင်း ... မမပန်းတံချူတောင် သတိရလာပြီ။ မမလည်း အစ်မလိုပဲ ... သိလား။ ပုစွန်စားရင် အမှတော့ထလာတယ်”

ဆူးပန်းရင်ထဲ ဆစ်ခနဲနာကျင်သွားသည်။ ဝါးတံချူကို မျက်စိတွေ ပြည့်စိုက်နေသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ညီမလေးသည် တုညငြိမ်စွာ ထမင်းဆက်စားနိုင်သော်လည်း သူမကတော့ ညီမလေးရှေ့ ထိုင်ဖို့ပင် ယုံကြည်ချက်မရှိတော့ချေ။

ညီမလေး ဝါးတံချူ။ မမက ပန်းတံချူပဲလေ။ မမက ညီမလေးရဲ့ အစ်မ ပန်းတံချူပါ ဟု အော်ပြောကာ ချုံးပွဲချ ငိုပစ်ချင်သည်။

ညီမလေး၏နွေးသောလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ချင်သည်။ နိုးသောအပြစ်ကင်းသော ညီမလေး၏ပါးပြင်ကို နှမ်းရှိုက်ချင်သည်။ သေးသွေးသော ညီမလေး၏ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ အာခေါင်ခြစ်ပြီး ဆွဲငိုပစ်ချင်သည်။

သို့သော် ဆူးပန်း ထိုသို့လုပ်၍ မရမုန်းသိသည်။

ဆူးပန်းက စိတ်လွတ်သွားပါက ကြေကွဲရသူမှာ ညီမလေးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ မမ ကျေနပ်ပါပြီ။ ညီမလေးစိတ်ထဲ မမက ခုချိန်ထိ ရှိနေသေးတာကို သိရတာနဲ့ပဲ မမအတွက် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ မမကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ မမ ညီမလေးကို မေ့ထားခဲ့တယ်။ ညီမလေးက မျက်စိကွယ်သွားတာကို မသိဘဲနဲ့ မမက အဆင်ပြေသလို ရှင်သန်ခဲ့တယ်။ မင်းချစ်ရတဲ့လူကိုတောင် ခြိမ်းခြောက်တာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မမက အစ်မ မဖြစ်သင့်တဲ့လူပါ ညီမလေးရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ မမ သိပ်မိုက်ခဲ့ပါတယ်။

“ဟင် ... ဝပြီလား”

ညီမလေးရှေ့ မျက်ရည်ကျမိမှာစိုး၍ ထရပ်လိုက်သည်တွင် ဒေါ်ကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ကြီး။ ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လာလို့ လမ်းဆင်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... သွား ... သွား ... လေကောင်းလေသန့်ရှူလိုက်ရင်တော့ ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒဏ်ရာ ... အဲ ... ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူးလေ”

ဒေါ်ကြီးသည် ပြောမည်ကွဲပြီးကာမှ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ... ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာလည်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ အသက်တစ်ရာမနေရဘဲ အမှုတစ်ရာ ကြုံရတော့တာပဲ။ မျက်လုံးတွေကတော့ ပန်းတံချွန်နဲ့ တစ်ထောင့်တည်းပဲ”

ထမင်းခူးဟန်ပြင်နေသော ဆစ်လွှား၏လက်များတွန့်သွားသည်။

“ဒေါ်ကြီးကလည်းလေ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို မမရဲ့မျက်လုံးနဲ့ တူနေတော့တာပဲ”

“သိပါဘူးအေး။ အဲဒီလိုမျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဆို ငါက ညည်းအစ်မကို ပြေးမြင်တော့တာပဲ”

ဆစ်လွှားသည် ခူးလက်စထမင်းပန်းကန်ကိုချလိုက်သည်။ ဆစ်လွှားစိတ်ထဲမေးခွန်းများစွာတို့ကဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုမေးခွန်းများသည်...

“ဆူးပန်း”

ကျောက်ဆောင်ကြားတွင်ထိုင်ကာ အဆုံးမဲ့ခြင်းကွင်းကို ငေးမောနေစဉ်တွင် ခေါ်သံကြောင့် ဆူးပန်းကိုယ်ဟန်မတ်သွားသည်။ စီးကျနေသော မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်နိုင်သည်။ ဆူးပန်း သတိတော့ ပေါ့လျော့လိုက်တာ။ အနားသို့ ဆစ်လွှားရောက်နေသည်ကိုပင် သတိမမူလိုက်နိုင်ချေ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို နင်းသခင်ကို ဆူးပန်း ဒုတိယအကြိမ် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား။

ရင်မဆိုင်နိုင်၍တော့ မရချေ။ ဒီနေရာမှာသာ ဆူးပန်းကို ဦးမိုးခေါင်၏လူများ တွေ့ရှိသွားပါက ဆစ်လွှား သေရခြင်းသည် ဆူးပန်းကြောင့်သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆူးပန်းသည် ဤနေရာမှထွက်သွားမှ သင့်တော်မည်ကို သိသည်။ သို့သော် ဤနေရာ၌ ဆူးပန်းသည် သာသာပျော်ရွှင်နေမိသည်။

အကယ်၍ ဆူးပန်းသာ ဤနေရာတွင် ကြာကြာပန်းခိုနေပါက

ဦးမိုးခေါင်၏လူများ မကြာခင် ရှာတွေ့သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ရှာမတွေ့ခင် ဆူးပန်းသည် ဤနေရာနှင့် ဝေးရာသို့ သွားကာ အရောင်ပြရပေလိမ့်မည်။

ဤလောကထဲ ဆူးပန်းနှင့်ဆစ်လွှားသည် တစ်ယောက်ယောက် သေသွားမှ ထိုပြဿနာငြိမ်းအေးသွားပေလိမ့်မည်။

ဆူးပန်းသာ ဆစ်လွှားကို သတ်လိုက်ပါက ခုလိုရှောင်ပုန်းနေဖို့ မလိုတော့ပေ။ ခုတော့ ဆစ်လွှားတို့ မသတ်နိုင်သော ဆူးပန်းသည် မိမိလည်ပင်း မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးကွင်းစွပ်နေရသည်။

ထိုကိစ္စများ၏ ကွင်းဆက်တရားခံသည် ဆူးပန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆူးပန်းသေသွားလျှင် ကွင်းဆက်က မရှိတော့ပြီမို့ အမှုမပတ်စေရန် ဦးမိုးခေါင်သည် ဆူးပန်းကို အပြတ်ရှင်းချင်မှန်းသိသည်။

ဆူးပန်းကို လက်ရုံးတစ်ဆူလို ယုံကြည်၍ နှမောနေပုံပေါ်သည်။ ဆစ်လွှားကို မြေလှန်ရှာဖွေနေကြသည်။

ဆစ်လွှားကို ကယ်မည်ဆိုပါက ဆူးပန်းလုပ်စရာတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ဆူးပန်းသည် ဤလောကထဲမှ ထွက်သွားဖို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆူးပန်းထွက်မသွားနိုင်သေးပါ။ ညီမလေးကြောင့်ဆိုသည်က တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဆိုသော်ငြား ဦးမိုးခေါင်ကို တားဆီးနိုင်သူမှာ မိမိတစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ဦးမိုးခေါင်သာ ဆေးရုံကို အောင်မြင်စွာဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားပါက အိမ်ခြေမဲ့များသည် မသေသင့်ဘဲ သေကြရတော့မည်။ အမည်တပ်မရသော ဝေဒနာမျိုးပေးကာ ကလီစာများ မောက်ယူပေလိမ့်မည်။

ဦးမိုးခေါင်သည် လျှို့ဝှက်လွန်းသူဖြစ်သည်။

ဤ plan ကို ဆူးပန်းသည် မထင်မှတ်ဘဲ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲဇော်ထံမှရလာသော ထိုမန်ဘိုရီစတစ်သည် ဆူးပန်းထံ တစ်အိပ်သွားရခြင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ဆူးပန်းသိဖို့ဖြစ်လာရခြင်းပင်တည်း။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ ဟိုဟို ဒီဒီပေါ့”

“အဖုတွေ လျော့သွားပြီလား”

“အင်း”

“ဒဏ်ရာရော သက်သာရဲ့လား”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီဒဏ်ရာက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဒီမှာနေဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ဒီအိမ်က ...”

“ကျွန်မ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်ပါ။ ကျွန်မမှာ ငွေတော့ ကြိုက်

သလောက် သုံးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်နေရဦးမှာလဲ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ မနေချင်လို့လား။ အိမ်ကို မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်ကြီးက ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော့်အိမ်ထင်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆစ်လွှား။ ဒီအိမ်က ရှင်ရဲ့အိမ်ပါ”

“ဗျာ”

“ရှင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ဒါ ရှင်နာမည်နဲ့ဝယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါက ကျွန်မအတွက် ဘာမှမခက်ခဲ့တဲ့အတွက် မအံ့သြပါနဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မကို ပြီးအောင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ကြည်နူးတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ပေးသိခဲ့တယ်။ လောဘကြီးတဲ့စိတ်ကို ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မလူပီသလာတယ်”

ပြောနေသောစကားလုံးများသည် ချောမွေ့ခြင်း မရှိပဲတစ်လုံးချင်း စဉ်းစားပြီး ပြောနေဟန်ရှိသည်။ ပြတ်တောင်း ပြတ်ထောင်း နှင့် မသိမကွဲရှိလှသည်။

ထိုအသံကို နားထောင်ရသောအခါတွင် ဆူးပန်းအပေါ် သနားလာသလို စာနာလာသလိုနှင့် ရင်ထဲ ခံရခက်သည်။

“သွားသင့်ပြီဆိုတာ သိပေမယ့် မသွားနိုင်ဘူး”

“မသွားလို့မရဘူးလား”

ဆူးပန်းသည် သူ့အားကျောပေးထိုင်ထားရာမှ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ကျွန်မစာနိမ့်ထားရတဲ့လူတွေကို ကျွန်မ သတ်သလိုဖြစ်သွားမယ်”

“ဦးမိုးခေါင်ကြောင့်လား”

ဆူးပန်းမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဇာစ်မြစ်ကို သူ သိမသွားစေချင်တာ အမှန်ပါ။ သိပါက သူ့အတွက်ကောင်းကွက်ဆိုတာ ရှိမလာနိုင်ပေ။

“တိတိကျကျတော့ မသိပေမယ့် ကျွန်တော် ရိပ်မိတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဆူးပန်း အဲဒီလိုသွေးထွက်သံယိုဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော် ဆူးပန်းကို ကြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ... ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ရှင်နဲ့သာမဆုံခဲ့ဘူးဆိုရင်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်နည်းနည်း ပွင့်လင်းလို့ မရဘူးလား”

“ကျွန်မက ရှင်နဲ့ခဏတာတွေတဲ့ ညည်းသည်ပါ။ ကျွန်မကြောင့်

ရှင် ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်စေချင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

ဆူးပန်းသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ထရပ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ထဲ ငုံ့လျှိုးပျောက်ကွယ်တော့မည့် နေမင်းအား လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ ကြည့်သည်။

“အဲဒီနေမင်းက မကြာခင် ပျောက်ကွယ်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ ပြန်ပေါ်လာမယ်ဆိုတာ သိတဲ့အတွက် နေမင်းရဲ့ ပျောက်ကွယ်မှုကို အဲဒီလောက် မဆိုးနွင်ရဘူး။ နေမင်းပျောက်ကွယ် သွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မကြာခင် လမင်း ထွက်လာမှာပဲ။ တကယ် တော့ လမင်းဟာ နေမင်းရဲ့ အဖြည့်ခံပါ။ ဒါပေမဲ့ လမင်းက နေမင်း ထက် ပိုအေးချမ်းတယ်။ ပိုသာယာမှုရှိတယ်။ လရောင်အောက်မှာ ပူပင် သောက ကင်းကင်းနဲ့ သက်သောင့်သက်သာအိပ်စက်လို့ရတယ်”

ဆူးပန်းခြေလှမ်းများကို နောက်ဆုတ်သည်။

“ရှင်နေခဲ့ဦးမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ အရင်ပြန်နှင့်တော့မယ်”

“မင်းရော လမင်းမဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“နေမင်းဟာ လမင်းဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ဖြစ်လာခဲ့ရင်တောင် အဲဒီ ဟန်ဆောင်တာပဲ။ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ဘဝထဲမှာ ဘယ်လောက် အသား

ကျမှာမို့လဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ “သူ့အနားမှာ ကြာကြာမနေလို့ပါ။ မမြင်ရသော လောဘတွေ ဆက်တက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့အတွက် မိမိစိတ်ကို မိမိ မယုံကြည်ပေ။

“ပန်းတံချူ”

သွားနေသော သူမ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနာမည်ကို ခေါ်သံမကြားရသည်မှာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ။

“ပန်းတံချူ”

မားမားကြီးရပ်ကာ ထိုနာမည်ကို နှစ်ခါဆက်တိုက်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရချိန်၌ ရပ်နေသူသည် ဆစ်လွှားဟု မမြင်မိတော့ပါဘဲ စက္ကူ ရုပ်များ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ဗခင်ကိုသာ မြင်မက်နေမိသည်။

“အဖေ”

ထိုစကားလုံးသည် နှုတ်ဖျားထဲ ဝင်မလာတာ ကြာသွားပြီမို့ သူစိမ်းဆန်နေသည်။ သို့သော် ထိုသို့ခေါ်ရခြင်းကို ခံတွင်းတွေသည် ဆက်၍ခေါ်ချင်သော်ငြား ရပ်နေသူ၏ သရုပ်မှန်ကို ခွဲခြားသိမြင်လိုက် သည်။ ရပ်နေသူသည် သူမထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ပန်းတံချူပဲ”

အထိုက်တွင် အလစ်မင်းလာသော ဆစ်လွှား၏စကားများ ကြောင့် မျက်နှာသည် ဝရမ်းနှင့်အမြွက်ခံရသည့်အလား ပူထူသွားသည်။

“မင်းလိုအေးစက်တဲ့လူက ဘာကြောင့် ကောင်းတာလဲ၊ သတ်ပစ်လို့ ရရဲသားနဲ့ ဘာကြောင့်မသတ်သလဲ၊ မသတ်တဲ့အပြင် ဘာကြောင့် ကယ်ခဲ့သလဲ၊ ပြီးတော့ တံချွန်ကို ဘာကြောင့် စေတနာတွေ ပိုနေသလဲ။ ဒေါ်ကြီးကို ဘာကြောင့် အဲဒီလိုကြည့်သလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပဲ။ မင်း တော်တော်အောင်အည်း သည်းခံနိုင်တဲ့လူပဲ ဆူးပန်း”

ဆစ်လွှားသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆူးပန်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်ကာ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ဆူးပန်းသည် ဆစ်လွှား၏လက်ကို အားမသုံးဘဲ ဆောင်ဆွဲ လိုက်သည်။

“သွားမပြောပါနဲ့”

“ထမင်းစားရင်း ထွက်သွားတဲ့ မင်းနောက် ပန်းကန်ပြားချပြီး လိုက်လာခဲ့တာက ဒီကိစ္စကို အတည်ပြုဖို့ပဲ”

“ရှင် မပြောရဘူး”

“အခုချိန်မှာ မမ ဘာလုပ်နေပြီလဲ။ မမ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ မမကို တွေ့ခဲ့ရင်တောင် မသိနိုင်တော့ဘူး။ မမနေရောကောင်းရဲ့လား”

လို့ မကြာခဏ တဖွဖွပြောနေတဲ့ တံချွန်ကို မင်း မသနားဘူးလား။ သူ့ကို ပစ်သွားတဲ့ အစ်မကို ချစ်နေတာတဲ့ တံချွန်ကို မင်း မချစ်ဘူးလား။ တံချွန်က မျက်မမြင်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ဆုံချင်ရှာမယ်လို့ မင်း မတွေးဘူးလား။ တံချွန်ကို ထပ်ပြီးလှည့်စားမလို့လား”

ဆူးပန်းရင်တွေ နာလှသည်။ သို့သော် ဆစ်လွှား၏လက်ကိုမှ လွတ်မပေးနိုင်ချေ။ ရင်နာတယ်ဆိုလည်း တံချွန်အတွက်ရောပေါင်းကာ ဆူးပန်းတစ်ယောက်တည်း ဆတိုးခံစားလိုက်ပါမည်။

“အခုလာပြီး အခုပျောက်သွားမယ့်လူက ငါ ဘယ်သူပါလို့ အသိပေးရုံသက်သက်နဲ့ ဝေဒနာတွေ ပေးထားခဲ့ရမှာလား။ တံချွန်စိတ်ထဲ သူ့အစ်မကို အကောင်းဆုံးပုံနဲ့ တည်ဆောက်ထားမယ်ဆိုတာရော ရှင် တွေးမိရဲ့လား။

အခုလက်ရှိ သူ့အစ်မက မှတ်ပုံတင်မရှိ၊ မှတ်တမ်းမရှိ၊ မွေးနေ့ သက္ကရာဇ်မရှိနဲ့ လက်မရွံ့လူသတ်သမားဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ရှင်ရော တံချွန်ရောမှာ ရောက်ရင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ထင်သလဲ”

ဆူးပန်းသည် ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော ဆစ်လွှား၏ မျက်လုံးအကြည့်များ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဆစ်လွှားသည် စူးစမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် ဆူးပန်း၏စိတ်ထဲ အပြေရှာနေမိသည်။ ဆစ်လွှား ရင်ထဲ

လည်း နာကျင်လာသည်။ ဘဝကို အလိုမကျလာသလို ခံစားရသည်။

“အဲဒါကြောင့် မင်းအပြစ်တွေကို ဆေးကြောလိုက်ပါ ဆူးပန်း အပြစ်တွေကို တရားဥပဒေမှာ ဝန်ခံလိုက်ပါ။ မင်းလွတ်လာတဲ့အခါ... အဲဒီအခါ ...”

“ကျွန်မ ထောင်ထဲဝင်သွားခဲ့ရင် ရှင် သေမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကလည်း ထောင်ထဲမဝင်ခင် သေမှာပဲ။ ထောင်က ကျွန်မ နားလို့ရတဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့တွေကို ကျွန်မ ဘာလို့သတ်ပစ်လို့ရသလဲ သိလား။ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပြီး လက်တွဲဖြုတ်သွားကြလို့ပဲ အခု ကျွန်မက လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေပြီ”

“မင်း ဘယ်လိုဖြတ်သန်းမှုနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလဲ ဆူးပန်းရယ် ဟမ်။ ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာလဲ။ ဘာအလုပ်တွေလုပ်နေရတာလဲ”

“ညီမလေးကို ပစ်ထားပြီး အဲဒီနားမှာပဲ သုံးရက်လောက် ဝဲလည် ဝဲလည် လုပ်နေခဲ့တယ်။ ညီမလေးရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး သွားနေကျဆိုတော့ ညီမလေး မပါဘဲ မသွားတတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို တွေ့သွားတော့ ညီမလေးကို ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်မှာ စိုးလို့။ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တယ်။ မန္တလေးတောင်က ကျောက်တုံးကြီးအောက်မှာ အိပ်တယ်။ မိုးကရွာနေတယ်။ လေကတိုက်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ ခြံစောင်စောင်မရှိခဲ့ဘူး။ ဘုရားဖူးလာတဲ့ မိသားစုထဲမှာ ကျွန်မအရွယ် ကလေး

တစ်ယောက်ပါလာတယ်။ အဲဒီကလေးလက်ထဲက မုန့်ကို လုပြီး ပြေးခဲ့တယ်။ ချုံပုတ်နောက်မှာ ပုန်းကွယ်ပြီး စားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ငိုခဲ့တယ်။ မိုးရွာလာမှာကို ကြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ မိဘမဲ့ဂေဟာကို မပို့ဘူး။ စာသင်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ နာမည်မေးတယ်။ အဲဒီအချိန်က ခြံစည်းရိုးခတ်ထားတဲ့ ဆူးလိမ်ကြိုးကိုမြင်ပြီး ဆူးပန်းလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမေးတယ်။ ညီမလေးရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မဖြေခဲ့တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း ညီမလေးက ခုချိန်ထိ ရှင်အနားလုံလုံခြုံခြုံ ရှိနေခဲ့တာပဲ”

“ပြီးတော့ရော ...”

“ကျွန်မ ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မနဲ့ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဆယ်နှစ်လောက် နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တာတော့ ရှင် မသိချင်ပါနဲ့။ ရှင် မသိတာ အကောင်းဆုံးမို့ပါ။ အခု လက်ရှိမှာ ကျွန်မ ငွေကို စိတ်ကြိုက်သုံးနိုင်တယ်။ ဒီလောက်ပဲ သိထားပါ”

“မင်း ဘာကြောင့် ဒါတွေလုပ်နေရတာလဲ”

“ရှင် မသိချင်ပါနဲ့။ ကျွန်မ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ညီမလေးရဲ့ ချက်စိကို ရှင် ကုပေးပါ။ ကျွန်မ ငွေအလုံအလောက် ထားခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ ညီမလေးကို ခုလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါ။ ကျွန်မသာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရှင်အတွက် အသက်အန္တရာယ်က စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မကို သိတာက ရှင်။ ကျွန်မသိတာက ကျွန်မကို စေခိုင်းတဲ့လူပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ပျောက်သွားရင် အရာအားလုံး အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ရှင်နဲ့အတူ ညီမလေး ပျော်ရွှင်နေကြဖို့က ကျွန်မရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါ။ ဆန္ဒပါ။ ကျွန်မဆန္ဒ ရှင် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူကြည်တယ်”

“မင်း မသွားလို့မရဘူးလား”

“အဲဒီအခြေကို ရှင် သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆုံတွေ့ဖို့ ကံက ဒီအထိပဲပါလာတယ်”

ဆူးပန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ချာခနဲလှည့်သွားသည်။

ဆူးပန်း၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဆစ်လွှားရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်တော့ပါလားဆိုသည့် အသိကြောင့် ရင်ထဲ ခြောင်းဆန်ကုန်သည်။ ဆူးပန်းကို ထွက်မသွားစေချင်ပါ။ သို့သော် တားမရမှန်းလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆူးပန်း၏မျက်နှာလေးကို အလွတ်ရသွားအောင် တဝကြီး ငေးလိုက်ချင်သည်။

“ဆူးပန်း”

အားသွန်ပြေးကာ ဆူးပန်းရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်

ဆူးပန်းကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းမိ၏။

ပြင်းပြသော ဖွတ်သိပ်ခြင်းတွေနှင့် ဆူးပန်း၏ ဆံပင်လေးများကို နှမ်းရှိတ်မိသည်။

ဆူးပန်းရုန်းမထွက်ချင်ပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် တစ်ခဏတာလေး ခိုလှုံချင်မိသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ... ဆူးပန်းရယ်။ ငါတို့ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဆုံရတာလဲ။ မင်း ဒီအတိုင်းပဲ ပန်းတံချွပ်ဖြစ်လို့ မရဘူးလား ဟင်။ ငါလေ ငါ မင်းကို ပန်းတံချွပ် ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပန်းတံချွပ်ဖြစ်လို့ မရတော့ဘူး ဆစ်လွှား”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ... ဟမ် ... ဘာလို့ ဖြစ် ခရတာလဲ။ မင်းက ပန်းတံချွပ်လေ”

ဆူးပန်း၏ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ကာ မေးသည်။

ဆူးပန်းသည် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆူးပန်း၏ မျက်ဝန်း ထောင့်စွန်းတွင် မျက်ရည်လက်ကျန်တို့ တွဲခိုနေသည်။ ဆူးပန်း၏မျက်ဝန်း များက သူ့စိတ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေသည်။

ဆူးပန်းသည် သူ့မပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်ကို ဖယ်ရှားသည်။

ပြီးနောက် ခြေနှစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ဆူးပန်းသည် ရင်ညွန့်မှ ကြယ်သီးနှစ်လုံးကို ညင်သာစွာ ဖြုတ်

နေသည်။

ဆူးပန်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။

သူတွေးမရဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဆူးပန်းသည် ကိုယ်ကို ချာနေလှည့်ပြီး ပတ်ထားသော အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

ရှက်တရက် ရှက်သွားသလို ခံစားရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူ ကြက်သေသေသွားတော့၏။ မှန်ပါသည်။ ဆူးပန်း၏ကျောပြင်၌ ဆူးများပွင့်နေသော ပန်းတစ်ပွင့်ကို ခတ်နှိပ်ထားသည်။

ပြီးနောက် ပတ်စဉ်သုံး နံပါတ်တစ်ဟု ရေးထွင်းထား၏။

ထိုပုံလွှာသည် ကျောတစ်ပြင်လုံး နေရာယူမထားသော်ငြား ခါးတစ်ဝိုက်ကို အပိုင်သိမ်းထားသည်။

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ အသုံးမကျသည့် သူ့ကိုယ်သူ့လည်း အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။

ဆူးပန်းကို တစ်ခုခုဖြင့် ကူညီချင်သည်။

“ငါ ... ငါ ... မင်းအစား သေပေးလို့မရဘူးလား”

“အဲ့ဒီလို လမ်းချော်တဲ့အတွေးတွေ မတွေးပါနဲ့။ ရှင် အဲဒီတွေးမှာစိုးလို့ ကျွန်မ ဘာမှပြောခဲ့တာပါ။ မရဘူး။ ရှင်ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်မအတွက် ပြန်လမ်းမရှိဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ မသေရဘူး”

တောင် တခြားကိစ္စအတွက် သေမင်းနဲ့ ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်ပါဘူး။ ရှင်နဲ့ မပတ်သက်တဲ့ သေဆုံးခြင်းမျိုးပါ။ ဒါကြောင့် ရှင် ဘာကိုမှ မတွေးပါနဲ့။ ကျွန်မကိုသာ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ ဒါက ရှင်ရော၊ တံချူရော၊ ဒေါ်ကြီးအတွက်ပါ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

ဆူးပန်းသည် ပြောရင်း လှည့်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဆူးပန်းနောက်သို့ သူ မလိုက်နိုင်တော့ချေ။

မသွားပါနဲ့ဟု ဆွဲစရာအင်အားလည်း မရှိတော့ပါ။

ဆူးပန်းသည် သုံးလှမ်းမျှ လျှောက်ပြီးချိန်၌ ရပ်သွားသည်။

“ဒီကြားထဲ ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် အချစ်ဆိုတဲ့အရာက ကျွန်မအတွက် လောင်ရယ်စရာဖျက်လုံးတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့မှာပါ”

ဆူးပန်းရယ် ... ငါလည်းလေ ... ငါ့ပည်း ... မင်းကို...

ရင်ထဲ၌ပင် အသံတိတ်ဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်ပေ။

တံချူကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒီလိုပဲ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက အရောင်ပြောင်းနေတတ်သလား။

ထိုစိတ်က မဖြစ်သင့်မှန်း သိသည်။

ဆူးပန်းကို ချစ်သည်ဟု အကြိမ်တစ်ထောင်မက အော်ပြောချင်မိသည်။ သို့သော် ဆူးပန်း၏မျှော်လင့်ချက်တွေကို သစ္စာမဖောက်မိမှာ

စိုးရိမ်သည်။

ဆူးပန်းရယ် ... စိတ်ချပါ။

မင်းညီမလေးကို ငါ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ပြန်လမ်းရှိတာဆိုတဲ့ မင်းက စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားပါ။ မင်းအတွက် ဘာမှ မကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ငါက မင်းဆန္ဒကိုတော့ ဖြည့်ဆည်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆူးပန်းရယ် မင်းကိုတော့ ငါ မခွေလိုက်ပါရနဲ့။ ငါ့ရင်ထဲ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားခွင့်ပြုပါ။ မင်းဟာ ငါ့ဘဝထဲ အမှတ်မဲ့ ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ထာဝရမှာ အမှတ်တရရှိနေမှာပါ။ ဆူးပန်းရယ် မင်းအတွက် မှတ်တမ်းက ငါ့နှလုံးသားထဲ ထာဝရ ရေးထိုးထားမှာမို့ မင်း ပျောက်ကွယ်မသွားပါနဲ့ ... ငါလေ ... ငါ ...

BURMESE
CLASSIC

လေသည် အရှိန်အဟုန်နှင့်ပင် တဝိုက်တိုက်ခတ်နေသည်။ နှင်းသခင်သည်လည်း ခိုင်မာစွာ ဝံ့ဝံ့ထည်ထည်ရပ်နေသလို ဆူးပန်းသည်လည်း ဇူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် နှင်းသခင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒီရေတိုးသံသည် ကမ်းပါးကို တဝေါဝေါ ရိုက်ခတ်နေသည်။ လေတိုးသံနှင့် ဒီရေလှိုင်းပုတ်သံများသည် ဇီဝိန်ကို နုတ်ယူမည်သေမင်းတမန်အလား မာန်ဟုန်ပြင်းလှသည်။

နှင်းသခင်သည် ညာလက်တွင် နေရောင်ကြောင့် လက်သွားသောအရာတစ်ခု ရှိနေသည်။ နှင်းသခင်သည် ခြေလှမ်းကို ချကာ ဆူးပန်းကို စတင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဆူးပန်းသည်လည်း ကြိုတင်ကြံစည်လာသော လက်စွဲတော်ချိန်းကို ဝေ့ယမ်းပြီး တိုက်ခိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား လက်ရည်ညီကြသည်မို့ ထိထိရောက်ရောက် မရှိလှချေ။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ နှစ်ယောက်သားမှာ မောဟိုက်

လာကြသည်။

“ဒီနေ့ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်သေမှ ပွဲပြီးမယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ သေသွားရင် ဦးမိုးခေါင်ကို တားနိုင်မို့ နည်းလမ်းပျောက်ဆုံးသွားမယ်”

“ဦးမိုးခေါင်ဟာ ဆက်ပြီး မရှင်သန်သင့်တဲ့လူပါ”

“ငါ့ကို သတ်လိုက်ပါ ဆူးပန်း။ သူများရဲ့လက်ထဲမှာ သေရ မှာထက်စာရင် နှင့်လက်ထဲမှာ သေလိုက်ချင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်း သေပြီးရင် သေချာပေါက် ငါသေမှာပဲ၊ ငါလည်း သူ ကိစ္စတွေကို သိသွားပြီလေ”

တိုက်ခိုက်နေကြရင်း ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် အသံတို့သည် အတက်အကျ မမှန်ချင်ပါ။

“ငါ ဒီနေရာကို ဘာလို့ရွေးခဲ့သလဲ သိလား”

“မျှော်လင့်ချက်က ငါးရာခိုင်နှုန်းတောင် မရှိပါဘူး။ ဒီကျောက် ဆောင် ဒီရေလှိုင်းက နင့်ကို အလွတ်ပေးမယ် ထင်သလား”

“ငါ့ကို မနိုင်တဲ့ နှင်ရဲ့အားနည်းချက်က အဲဒါပဲ နှင်းသခင်”

“နှင် ငွေတွေ အရမ်းသုံးပစ်တဲ့ကိစ္စ ဦးမိုးခေါင်မသိဘူး”

“အဲဒါ သူငွေတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ငါ အနံ့တစ်ခုရတယ်”

“မကြာခင် ငါတို့နှစ်ယောက် သေတော့မယ်”

ပြောဆိုနေရင်းပင် လူတစ်ယောက်၏အရိပ်ကို ဘွားခနဲ မြင် တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးဝါ ဖြစ်သည်။

ဆူးပန်း ကြိုတွက်ထားခဲ့ပြီးသားပါ။ သူမနှင့် နှင်းသခင်ကို ရှင်းပစ်ဖို့အတွက် လက်ဖြောင့်တပ်သား မိုးဝါကို သုံးလိမ့်မည်ဟု ဆူးပန်း ကြိုတွက်ထားခဲ့ပြီးသားပါ။

မိုးဝါသည် ဘယ်ဘက်ရင်အုံနှလုံးသားတည့်တည့်ကို ပစ်လေ့ ရှိသည်ကိုလည်း ဆူးပန်း သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုထက်သိတာက မိုးဝါ သည် ချောင်းပစ်တတ်သော လူမဟုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆူးပန်းရော နှင်းသခင်ပါ မိုးဝါကြောင့် မှတ်တက်သွားရစဉ် တွင် ...

“ဒွင်း”

သေနတ်သံသည် တစ်တောလုံး ညံသွားသည်။ ဆူးပန်းသည် နာကျင်စွာပင် အော်ညည်းခွင့်မရလိုက်ချေ။

ဆူးပန်းမျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

ထို့နောက် ဆူးပန်းသည် တဝေါ်ဝေါ်ပုတ်ခတ်နေသော ဒီရေ လှိုင်းလုံးကြီးဆီသို့ ...

ဆူးပန်း အာရုံထဲ မြင်နေရသည်။

ဆစ်လွှား၏အပြုံး၊ ညီမလေး၏ အပြုံး၊ ခေါ်ကြီး၏ ထမင်းဝိုင်း။
 ဆူးပန်း ကျေနပ်ပါပြီ။ ဆူးပန်းသည် ချစ်တတ်ခဲ့သည်။ ဝိုခို
 ရသည်။ ကြည်နူးခဲ့ဖူးသည်။ မျှော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်။ မိသားစုထမင်းဝိုင်းတွင်
 ဂရုစိုက်ခြင်း များစွာကို ခံယူခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့ ဆူးပန်းထံတွင် ဆူးပန်းကို သတိရနေမည့်လူများ
 ရှိနေပါပြီ။ ဆူးပန်းကို သိသောလူများလည်း ရှိနေသည်။
 “သေဆုံးခဲ့ရမယ်ဆိုရင်တောင် ဆူးပန်းထံတွင် အပြုံးများ ရှိ
 နေသည်။

ဆစ်လွှားရယ် ...

ဆူးပန်း နောက်ဆုံးမျက်လုံးမှိတ်လိုက်သောအခါ ကမ်းပေး
 သော ဆစ်လွှား၏ လက်များသည် နွေးထွေးနူးညံ့စွာ ...

သုံးနှစ်အရွယ် သမီးလေးသည် ယခုဆိုလျှင် တိတိတာတာ
 ပြောနိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ယနေ့သည် သမီးလေး၏ သုံးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့
 ဖြစ်သည်။

“ကို ... ဒီနေ့ ကိုအတွက် အသီးတွေ ဝယ်လာတယ်။ သမီး
 အတွက် မွေးနေ့ကိတ်ကို တံချွန်ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမယ်”

ဝါးတံချွန်သည် တိုလီထွာလီများ ပြည့်နေသော ဈေးခြင်းကြီး
 ကို ဆွဲ၍ ပန်းချီရေးနေသော သူ့အနား စကားလာပြောသည်။

သူက တံချွန်ကို ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်သည်။

တံချွန်၏မျက်လုံးလေးများသည် လှပနေသည်။ တံချွန်၏
 နှုတ်ခမ်းလေးများသည် ကြည်ရွှင်နေသည်။ ယနေ့မှ အနီရောင်နှုတ်ခမ်း
 နီကို တင်ထားသော တံချွန်၏နှုတ်ခမ်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်
 ဆင်ဆင်တူနေ၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ၊ တံချွန်ရဲ့နှုတ်ခမ်းနီကို မကြိုက်လိုလား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဆိုးထားတာက မင်းနဲ့ပိုလိုက်တယ်”

“ဟီး ... ဟုတ်လား၊ တံချွက မလိုက်ဘူးထင်နေတာ။ ဒါဆို ရင်တော့ တံချွ အမြဲဆိုထားမယ်လေ”

သူ မျက်လွှာကိုချကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကို ဘာစားမလဲ ပြော။ တံချွ ဘာချက်ပေးရမလဲ”

“တံချွ ကြိုက်တာလုပ်ပါ။ ကိုယ်က ရတယ်”

“ကို ပန်းချီဆက်ရေးလေ။ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် မွေးနေ့ပါတီ စကြမယ်။ ဟီး ... သမီးလေးကို ကြည့်ပါဦး ကိုရယ်။ ချစ်စရာလေး”

တံချွပြောလည်းပြောစရာပင်။ သမီးလေးသည် ပုံနေသော ပုစဉ်းကို လိုက်ပမ်းနေ၏။

“ညနေကျရင် ဒေါ်ကြီး ဥပုသ်ဆောင်က ထွက်မယ်။ ကိုနဲ့ တံချွနဲ့သမီးလေးနဲ့ အတူ သွားကြိုရအောင်နော်။

ဒေါ်ကြီးရောက်လာရင် အဆူခံမထိအောင် တံချွ အိမ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

တံချွသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြန်သည်။ သူသည် စုတ်တံတွင် ဆေးလုံးလိုက်ပြီး ရေးခြစ်လက်စ ပန်း

ကားကို ဆက်ဆွဲနေသည်။ သူ၏စိတ်ပုံရိပ်ထဲတွင် လှိုင်းလုံးများ ကြမ်းတမ်းစွာ ပုတ်ခတ်

နေသည်။ စင်ရော်ငှက်တို့သည် လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကျီစယ်နေကြသည်။

သံသယောင်ပြင်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ငိုကြွေးနေသည်

“သူဌေးကြီး ဦးမိုးခေါင်၏ သုံးနှစ်ပြည့်လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်း အခမ်းအနားတွင် သမီးလတ် လမင်းမိုးခေါင်က ဖခင် သိပ်နှစ်သက်ခဲ့သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပြသခဲ့သည်။ ထိုပန်းချီကား၏အမည်က ထူးထူးခြားခြားပါပဲ။ မိုးသည်းညဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဧည့်ပရိသတ်များအားလုံး မျက်ရည်မခိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဦးမိုးခေါင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော ညသည် မိုးသည်းည ဖြစ်သည်”

ဖွင့်ထားသော ရေဒီယိုကို သူ ဆွဲယူကာ ပိတ်ချပစ်သည်။

လေးနှစ်ကျော်ကြာသွားခဲ့သော်လည်း အဖြစ်အပျက်များသည် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် သူ့ရင်ထဲ နွေးနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

သူဘောင်းဘီစကို ဆွဲလာသော သမီးငယ်ကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

သမီးငယ်လက်ထဲတွင် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရသည်။

သူ အံ့သြသွား၏။

သီးသန့်ဆန်သော သူတို့မိသားစုသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး မကျယ်ပြန့်ချေ။

“အန်တီ ပေးသွားတာ”

သမီးသည် သူ့ထံသို့ ထိုပါဆယ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

သူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

မွေးဖွား ပန်းပွင့်ရုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ပန်းမွေးမွေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ဟု ရေးထွင်းထားသည်။

ပြီးနောက် ထောင့်စွန်းတွင် အရုပ်လေးတစ်ရုပ် ဆွဲထားသည်။

သူ ပြီးလိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲ ကြည်လင်ရှင်ပြသွားသည်။ ထိုအရုပ်

မျိုးကို ဘစ်ချိန်က သူ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က သူ ငိုခဲ့ဖူးသည်။

ချစ်သူ၏ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ အသည်းနှလုံးတွေ ဆွဲထုတ်
သလို ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။

သို့သော် ယခုတော့ ထိုရုပ်ပုံလေးက ဘာကြောင့် သူ့ကို
ပြုံးစေရတာလဲ။

သမီးလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ သမီးလေး၏နောက်ကျောပြင်သို့
ဟိုဟိုဖီဖီ ကြည့်သည်။

သို့သော် သူ တွေ့နေရသည်က ပင်လယ်ပြင်နှင့် စင်ရော်ငှက်
တို့သာ ဖြစ်တော့၏။

ရသတို့နှစ်ပြည့်စုံပါစေ

မယ်နိုင်